

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MY HAPPY MARRIAGE

AKUMI AGITOGI

4





İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.





Akumi Agitogi

İllüstrasyon
Tsukiho Tsukioka



Telif Hakkı



AKUMI AGITOGI

David Musto'nun çevirisi Tsukiho
Tsukioka'nın kapak resmi

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. hayal ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir.

WATASHI NO SHIAWASENA KEKKON Vol.4

©Akumi Agitogi 2020

İlk olarak 2020 yılında KADOKAWA CORPORATION, Tokyo tarafından Japonya'da yayımlanmıştır.

İngilizce çeviri hakları KADOKAWA CORPORATION, Tokyo ile TUTTLE-MORI

AGENCY, INC., Tokyo aracılığıyla düzenlenmiştir.

İngilizce çeviri© 2023 Yen Press, LLC tarafından

Yen Press, LLC özgür ifade hakkını ve telif hakkının değerini desteklemektedir. Telif hakkının amacı, yazarları ve sanatçıları kültürümüzü zenginleştiren yaratıcı eserler üretmeye teşvik etmektir.

Bu kitabın izinsiz olarak taranması, yüklenmesi ve dağıtılması yazarın fikri mülkiyetinin çalınmasıdır. Kitaptan materyal kullanmak için izin almak istiyorsanız (inceleme amacı dışında), lütfen yayıncı ile iletişime geçin. Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

Yen On
150 West 30th Street, 19. Kat New
York, NY 10001

Bizi yenpress.com facebook.com/yenpress twitter.com/yenpresscom/yenpresscom [instagram](https://instagram.com/yenpress) yenpress.tumblr adresinde ziyaret edin

İlk Yen On Sürümü: Haziran 2023

Yen On Editorial tarafından düzenlenmiştir: Maya Deutsch

Yen Press Design tarafından tasarlanmıştır: Liz Parlett, Wendy Chan

Yen On, Yen Press, LLC'nin bir baskısıdır.

Yen On adı ve logosu Yen Press, LLC'nin ticari markalarıdır.

Yayıncı, yayıncıya ait olmayan web sitelerinden (veya içeriklerinden) sorumlu değildir.

Kongre Kütüphanesi Yayın Verileri Kataloqlaması

İsimler: Agitogi, Akumi, yazar. | Tsukioka, Tsukiho, illüstratör. | Piatkowska, Kiki, çevirmen. | Musto, David, çevirmen.

Başlık: Benim mutlu evliliğim / Akumi Agitogi ; Tsukiho Tsukioka tarafından illüstrasyon ; Kiki Piatkowska tarafından çeviri ;

David Musto tarafından çevrilmiştir.

Diğer başlıklar: Watashi no shiawasena kekkon. İngilizce

Açıklama: İlk Yen On baskısı. | New York, NY : Yen On, 2021.

Tanımlayıcılar: LCCN 2021046163| ISBN 9781975335007 (v. 1 ; ticari ciltsiz)| ISBN 9781975335021 (v. 2 ; ticari ciltsiz)|

ISBN 9781975335045 (v. 3 ; ticari ciltsiz)| ISBN 9781975335069 (v. 4 ; ticari ciltsiz)

Konular: CYAC: Görücü usulü evlilik-Kurgu. | Aşk-Kurgu. | LCGFT: Hafif romanlar.

Sınıflandırma: LCC PZ7.1.A3245 My 2021 | DDC [Fic]-dc23 LC

kaydı <https://lccn.loc.gov/2021046163> adresinde mevcuttur

ISBN'ler: 978-1-9753-3506-9 (ciltsiz)

978-1-9753-3507-6 (e-kitap)

İçindekiler

Kapak

Başlık

Sayfası

Telif

Hakkı

Önsöz

Bölüm 1

Yara İzleri ve Önlem

Bölüm 2

İlk Arkadaşı

Bölüm 3

Bir Arkadaşla Nasıl Zaman Geçirilir?

Bölüm 4

Derinlerdeki Gerçek Duygular

Bölüm 5

Korkusuzca

Bölüm 6

İleriye Dönük Duygular

Sonsöz

Sonsöz

Yen Haber Bülteni



Mobil Uygulamamızı İndirerek Hafif Romanlar Hakkında Güncel Kalın

[Zerobooks Universal](#)

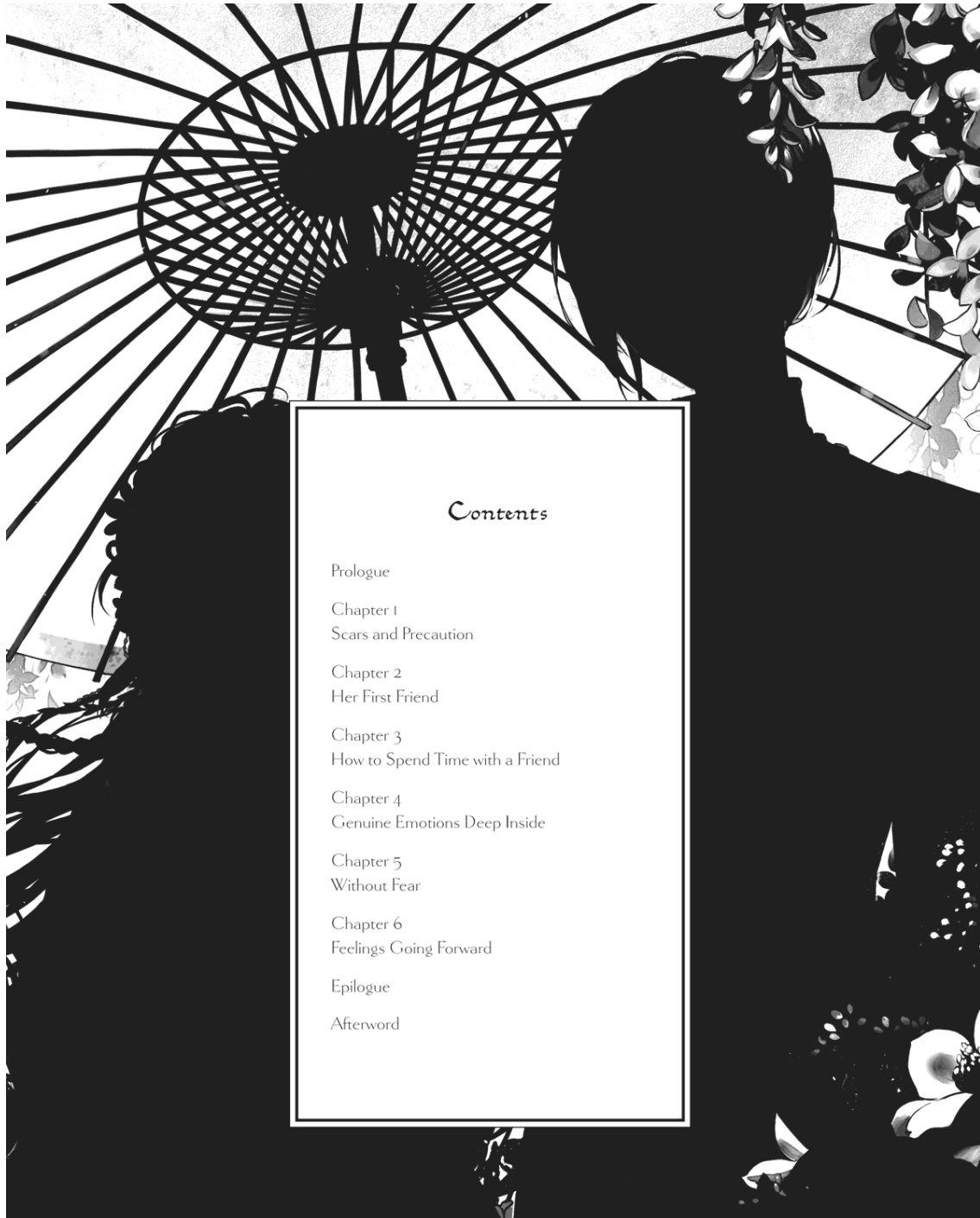
[Zerobooks SADECE ABD](#)

[Zerobooks IOS](#)

Tüm Favori Hafif Romanlarınızı İndirin

[Jnovels.com](#)

[Discord'umuza katılın ve sohbet etmek için binlerce LN okuyucusuyla tanışın](#)



Contents

Prologue
Chapter 1
Scars and Precaution
Chapter 2
Her First Friend
Chapter 3
How to Spend Time with a Friend
Chapter 4
Genuine Emotions Deep Inside
Chapter 5
Without Fear
Chapter 6
Feelings Going Forward
Epilogue
Afterword

寮

"

〇獲・薨讐

{Bu



İmparatorluk başkentine perde sonbaharda inip kışta yükselirken geldi.

Arabadan inip elinde büyük deri çantasıyla istasyon platformunda durduğunda, etrafından hızla gelip geçen yoğun kalabalığa neredeyse çarpacaktı.

Başkent her zaman çok kalabalıktır.

Birkaç yıl önce şehirde yaşamış ve çalışmıştı, ancak uzun süre uzak kaldıktan sonra, koşuşturma ve telaş moralini bozmuştu.

İç çekerek, beyaz eldivenli eliyle çantayı kavrayışını düzeltti ve insan kalabalığı arasında ilerlemeye başladı.

İstasyondan dışarı çıktığında soğuk bir rüzgâr onu savurdu. Soğuğa karşı titreyerek dizlerine kadar uzanan paltosunun yakasını düzeltti.

"Brrr..."

Havaya olan tepkisini kendiliğinden dile getirerek otobüs durağına doğru ilerlemeye başladı-

"Hanımefendi."

-O sırada narin bir sesin kendisine seslendiğini duydu.

Fısıldanan ses o kadar zayıftı ki, kalabalıktan neredeyse duyulmuyordu, ama şüphesiz kulaklarına ulaşmıştı.

Yine de kalabalığın ortasındaydı.

İnsanlar orada burada seslerini yükseltiyorlardı, yani bunu söyleyen her kimse başka biriyle konuşuyor olabilirdi.

Kimsenin beni almaya geleceği de söylenmedi.

As o tereddüt etti için a An, düşünmeko
olabilirdi Yanılmıştı, sesi tekrar duydu.

"Affedersiniz, bayan."

Adresi beklediğinden çok daha yakınında duyunca şaşkınlıkla döndü.

Onu karşılayan kırk yaşlarında, gözlüklü, nazik bir gülümseme takınmış bir adamdı. Adamın tuhaf gözleri onun üzerinde özellikle çarpıcı bir etki bıraktı, çünkü bu gözler adamın dostane ifadesiyle tamamen tezat oluşturunuyordu.

Ve o gözleri, o esrarengiz ışıltısıyla, şüphesiz ona dikilmişti.

"Benden ne istiyorsun?"

Onun sorusu üzerine adam sırtışını , gözlerinin kenarlarında kırışıklıklar belirdi.

"Sizi bu kadar kaba bir şekilde selamladığım için özür dilerim, Bayan Kaoruko Jinnouchi." "Ha?"

Onun adını nereden biliyordu?

Kadın-Kaoruko-gözlerini açtığında, adam konuşmaya devam etti.

"Benim adım Naoshi Usui. Yardımaınıza ihtiyacım olan bir şey var."

✿ BÖLÜM ✿

Yara İzleri ve Önlem

Bir kış günü sabahın ilk ışıklarıyla birlikte Miyo Saimori, odasındaki aynanın karşısında yüzünde ciddi bir ifadeyle durdu.

Kollarını, büyüleyici açık yeşil bir kamelya deseni taşıyan kışlık kimonosunun kollarından geçirdi. *Obi* kuşağını sıkıca bağladıktan sonra uzun siyah saçlarını taradı ve toparladı, ardından yüzüne hafif bir makyaj yaptı ve kıyafetinin düzensiz görünen herhangi bir parçası olup olmadığını iki kez kontrol etti.

...*Tamam.*

Kudou ailesinin reisi ve kendi askeri birliğinin komutanı olan Kiyoka Kudou'nun nişanlısı olarak onursuz görünmesine izin veremezdi.

"Miyo, hemen gitmeliyiz."

"Tamam!"

Odasının dışından bir ses ona seslendi.

Aceleyle *haori* paltosunu ve el çantasını alarak odasından çıktı ve Kiyoka'yı askeri üniforması içinde kendisini beklerken buldu.

Parlak açık kahverengi saçları ve çarpıcı yakışıklılığı her zamanki gibiydi ama yüzü biraz sert ve bulanık görünüyordu. Kiyoka'nın ailesinin villasını ziyaret ettikten sonra başkente döndüklerinden beri bu böyleydi.

"Kiyoka."

Miyo sessizce adını seslendi ve ona bakmadan önce küçük bir iç geçirdi.

"Gergin misin?"

"Evet, ama birazcık... İlk kez böyle bir şey için istasyona gidiyorum."
İkili Kiyoka'nın işyerine, Özel Anti-Grotesquerie Birimi'nin bulunduğu binaya doğru yola çıkmak üzereydi.

Miyo'nun neden ona eşlik ettiğine gelince, bunun nedeni birkaç gün önce tren istasyonunda yaşadıkları bir karşılaşmada yatıyordu.

"Sevgili kızım."

Sadece onun sesini hatırlamak bile içini açıklanamaz bir korkuyla dolduruyordu.

Yüzündeki kanın hızla çekildiğini hisseden Miyo, gülümsemek için kendini zorladı.

"Ama ben iyiyim. Elimden geleni yapacağım."

"Bu kadar . Bu sadece basit bir brifing."

Kiyoka'nın dudaklarını bir gülümsemeye dönüştürmesini tuhaf bir şekilde rahatlatıcı buldu.

Kiyoka, Godou'nun -esasen sağ kolunun- başına gelenleri en ağır şekilde karşılayan kişiydi.

Bu yüzden Miyo'nun onu desteklemek için elinden gelen her şeyi yapması gerekiyordu. Kendisi korkmayı göze alamazdı.

İkisi de Yurie'nin onları uğurlamak için hazır beklediği girişe doğru ilerlediler.

Bugün Miyo'nun dışarı çıkacağı nadir günlerden biriydi ve günlük işleri halledecek vakti olmayacaktı, bu yüzden Kudou ailesinin hizmetçisi Yurie'yi onlar için evle ilgilenmesi için çağırmıştı.

"İyi günler dilerim, Genç Efendi, Bayan Miyo."

Ortaman gerginliğini, çiftin sinirlerini ve endişelerini... öfke ve üzüntülerinin bir araya geldiğini hissetmiş olsa da Yurie her zamanki gibi onlara nazikçe gülümsedi.

Bir annenin çocuğuna yapacağı gibi sıcak bir gülümseme onları rahatlattı.

Aslında, hem Miyo'nun hem de Kiyoka'nın yüzleri doğal olarak kendi gülümsemelerine yol açtı.

". "

Evin dışında güneş hâlâ tam olarak doğmamıştı. Havada deriyi diken diken eden bir soğukluk vardı ve nefesleri beyazlaşıyordu.

dudaklarından kaçtı.

İkisi de otomobile bindi ve Kiyoka hemen motoru çalıştırıp direksiyonu kavradı.

Araba yavaşça evden ayrılırken sessizce mırıldandı. "Seni de yanımda sürüklediğim için özür dilerim."

"de değil."

"Özür dilememe izin verin. Bundan sonra olayların nasıl gelişeceği konusunda somut bir bilgim yok. Ama kesinlikle zarar görmüş durumdasınız."

Nişanlısının gergin ve üzgün yüzünü gören Miyo'nun kalbi sızladı.

Tehlikeli bir şey olursa, sorumluluk Kiyoka'ya ait olmayacaktı. Kim onu herhangi bir şey için suçlayabilirdi ki?

"...Yine de. Başından beri bu işin dışında kalamazdım. O yüzden lütfen."

Kendini suçlama.

Elinden gelse bunu da eklerdi ama Miyo ne kadar bağırırsa bağırsın ya da ona ne kadar hitap ederse etsin, şu anda bunların hiçbir anlamı olmayacağını çok iyi biliyordu. Kiyoka o kadar iyi kalpliydi ki, onu bu konuda endişelenmemeye ikna etmek imkansızdı.

Bastırılmış üzüntü ve hayal kırıklığıyla kavrulan Miyo, o gün olanları .



Miyo, Kiyoka ve Arata Usuba Kudou villasından döndüklerinde, istasyonda tanımadıkları orta yaşlı bir adam tarafından karşılandılar.

"Sevgili kızım... Ah, kulağa çok teatral geliyor, değil mi?"

Adam küstahça bir kahkaha attı. Dışarıdan bakıldığında son derece normal görünüyordu.

Yer yer griler ve beyazlarla karışmış koyu kahverengi saçları oldukça kısaydı ve yüzü uzun olmasına rağmen, yuvarlak, siyah çerçeveli bir çift gözlük taktığı yüz hatları ince bir şekilde yontulmuştu. Üzerinde *hakama* pantolon ve zengin renklerde bir

kimono, üzerine de bir Inverness ceketı atılmıştı. Kıyafeti iyi kalitede olsa da, yine de tamamen ortalama bir görünüme sahipti.

Yine de, Miyo bile onun sıradan bir adam olmadığını söyleyebilirdi.

Gözlüklerinin arkasından gözleri esrarengiz ve şahince bir pırıltıyla parlıyordu.

Kiyoka ve Arata bavullarını çoktan bırakmış, tehditkâr bakışlarla nöbet tutuyorlardı. Etraflarındaki hava gerginleşti ve Miyo'nun nefesi boğazında düğümlendi.

"Sanırım siz Naoshi Usui'siniz?" Kiyoka sakince sordu, adam bir elini başının arkasına koyarak ve gülümsemesini hiç bozmadan hafifçe öne eğilerek cevap verdi.

"Evet, doğru. Ben Usui."

"Bu durumda, şu içi boş bırakmaya ne dersin?" Arata, Usui'nin cevap vermesine fırsat vermeden söze girdi.

"Bu iyi kalpli tavrın kimseyi kandırmıyor. Gözlerine bakınca... bir zamanlar bana söylenen bir şeyi hatırlıyorum - Usuilerin en büyük oğlunun her zaman son derece soğuk kalpli, acımasız ve kontrolden çıkmış bir çocuk olduğunu," diye devam etti Arata. "Yine de yıllar içinde sakinleşmişe benziyorsun." Sesinin tonu sessizdi ama gergindi ve Miyo onun arkasında dururken bile havadaki gerginliğı hissediyordu.

"Mesele şu ki, insanlar kökleriyle bağlarını o kadar kolay kaybetmiyorlar."

Grubu bir sessizlik kapladı, ancak Usui bir an sonra bu sessizliğı bozdu.

"*Hah, ah-hah-hah-hah!* Bu adil. Her şeyi açıkça görmek Usuba ana ailesinin varisine kalmış."

Usui kahkahalarla güldü ve karnını sıktı, gözlerinin kenarlarında yaşlar oluşurken sesi zaman zaman gerginleşiyordu. Birkaç dakika boyunca kahkahalarla sarsılmaya devam ederken hırıltılı bir şekilde nefes aldı ve yüzünü yukarı kaldırarak rahat gülümsemesinin dişlerini göstererek vahşi bir sırıtışa dönüştüğünü gösterdi.

Keskin gözlerini hem Kiyoka hem de Arata'nın koruduğı Miyo'ya dikti.

"Kişilik önemsiz bir şeydir. İstediğim kadar kişilik yaratabilirim. Özellikle de hedeflerimin peşindeysem."

Miyo'nun avuç içlerinde ve sırtında kötü bir ter birikti. Kendisini bir yılan tarafından dikizlenen bir kurbağa gibi hissediyordu.

Bu Usui bir muammaydı. Onunla geçirdiği kısa süre, buna ikna olması için gereken tek şeydi.

Tıpkı kendisinin de söylediği gibi, Usui'nin tavırları tamamen tutarsızdı. Tam olarak ne düşündüğünü söylemek ya da bir sonraki adımda ne yapacağını tahmin etmek imkansızdı.

O, insan formuna bürünmüş bir kaos ve çelişkiydi.

Arata'nın üzerinde sakladığı silahtan bir tık sesi geldi. Miyo emin olamıyordu ama Kiyoka'nın da yanından hiç ayrılmayan kılıcını çekmeye hazırlandığını tahmin ediyordu.

Yine de Usui omuz silkti ve ağzını bir gülümsemeye dönüştürdü, çiftin tehditkâr duruşu karşısında tamamen kayıtsızdı.

"Oh, ama, bu uğursuz tavır da neyin ? Bugün buraya sadece kendimi tanıtmaya geldim. Kesinlikle bir kavga başlatmak gibi bir niyetim yok."

"Buna inanmıyorum. Ayrıca, sen zaten aranan bir adamsın."

"davranma. Adamlarımı terslediniz, Komutan Kudou.

Onların amiri olarak gelip kendimi tanıtmak benim sorumluluğum değil mi? Bu arada, size bir de hediye var. Eminim bizimle işbirliği yapmaya yatkın olmanızı sağlayacaktır."

"Bir hediye mi?" Miyo kendi kendine mırıldandı. Kesinlikle onlara bir kutu şekerleme getirmeye gelmemiştir.

Zihninin derinliklerinde bir korku hissetti; doğru düşünemiyordu.

"Hediye mi?"

"Bu doğru. Yakın zamanda keşfettiğiniz o köy, harcanabilir bir test alanından başka bir şey değildi. Üslerimiz ülkenin dört bir yanına dağılmış durumda, ancak ordu bunları bir çırpıda tespit etti. Bunun bir tuzak olma ihtimali hiç aklınıza gelmedi mi? Umarım adamlarınız sağ salim kurtulmuşlardır, Komutan Kudou."

"Harcanabilir test alanı," "onları bir çırpıda tespit etti,"... "tuzak." Bir uğursuz kelime diğerini doğururken, Miyo Usui'nin ne ima ettiğini tam olarak kavrayamadı.

Buna karşılık, Kiyoka'nın kaşları kalktı ve bu ifadeyi duyunca dudakları titredi.

"Beni tehdit etmeye mi çalışıyorsun?"

"Hediye alışverişi sadece iyi bir iştir. Bak, işte geliyor."

Usui çenesiyle havada uçan küçük bir silueti işaret etti. Daha yakından incelendiğinde, birisinin onlara gönderdiği beyaz kağıttan yapılmış bir tanıdıktı.

Gözlerini Usui'ye kilitleyen Kiyoka, tanıdık olanı kaptı ve yüzeyinde yazılı olan kısa mesajı hızla taradı.

"Ne diyorsunuz? Ben de bunun oldukça iyi bir haber olduğunu düşünmüştüm. Sanırım bizimle işbirliği yapmaya meyilli olmanızı sağlayacak."

Kiyoka tanıdık olanı avucunun içinde ezdi ve Usui'nin sakın ama çekişmeli tavrına karşılık olarak sessizce dilini şaklattı.

"Seni burada yakalarsam bunların hiçbir önemi kalmaz."

Kiyoka'nın açıklamasına Arata, "Sizi destekleyeceğim Binbaşı," diye karşılık verdi.

Miyo kendine geldiğinde, nişanlısı çoktan Usui'nin üzerine atılmıştı. Bunun da ötesinde, istasyon sıradan sivillerle dolu olmasına rağmen Arata tabancasını açıkça hedefine doğrultmuştu.

...Bir şeyler doğru değil.

Tam o sırada, sahnede bu kadar tuhaf olan şeyin ne olduğunu nihayet fark etti.

Kiyoka ve Arata bunu çoktan fark etmiş olmalıydı. İstasyondan geçen tek bir kişi bile onlara bakmıyordu.

Kabaran kalabalığının tam ortasında durmalarına ve Arata'nın silahını çekmiş olmasına rağmen, buradaki herkes sanki Miyo ve üç adamı hiç görmüyormuş gibi yanlarından bakmadan geçip gidiyordu. Normalde, böyle bir açmaz büyük bir kargaşaya neden olurdu.

Bu Usui'nin Hediyesi mi?

Ya öyle ya da insanların dikkatini engelleyen bir bariyer. Kendisi de söyleyemedi.

O anda Usui'nin vücudu şeffaflaşır gibi oldu.

Kiyoka adamı tutmaya çalıştığında, eli havayı kesti ve-

"Miyo, sevgili kızım. senin için geri geleceğim."

-Bir ses kulağına ürkütücü bir şekilde fısıldadı.

Kiyoka ve Arata onu koruyor olsalar da Usui nasılsa hemen yanına gelmişti.

".....!"

"Miyo, !"

Mermi Arata'nın silahından kuru bir patlamayla fırladı, Miyo'nun yanından sıyrıldı, arkasından yere çarptı ve sekerek uzaklaştı.

Adam hiçbir yerde bulunamadı.



Miyo soğuk parmak uçlarını sıktı ve otomobilin camından dışarı, akıp giden manzaraya baktı.

Gerçekten Saimoris'in kızı değil miyim?

Usui'nin "onun için geri döneceği" yönündeki ısrarı onu dehşete düşürmüştü. Her şeyden öte, adamın onu kızı olarak sahiplenmesinin nedenlerini merak etmekten kendini alamıyordu.

Buna inanmak istemedi.

Sonuçta, eğer bu gerçekten doğruysa, o evde kendisine neden hiçbir zaman bir kız evlat gibi davranılmadığını mükemmel bir şekilde açıklardı. Ailenin bir parçası olarak kabul edilmeden geçirdiği acı dolu dönem, katlandığı fiziksel ve zihinsel ıstıraplar, hepsi haklıydı.

Ve Naoshi Usui'nin babası olma ihtimali onu korkutan tek şey değildi...

Çünkü Üstün Yetenekliler Cemaati'nin kurucusu olduğunu iddia eden adamın "hediyесinin" hiç de öyle olmadığı ortaya çıkmıştı. Ordunun Üstün Yetenekliler Cemaati'ne yönelik eşzamanlı baskınında hedef olarak belirlediği bazı yerler, askerler içeri girdiği anda patlamış ve alevler içinde.

Kayıplar çok büyüktü. Kiyoka'nın birliğinde görev yapan askerler de istisna değildi elbette.

Çok fazla yaralı vardı, Bay Godou bile.

Kudus'un villasında köylülerle yaşanan bir olay da vardı. Yetenekli Komünyon onların akıllarını kaybetmelerine ve dehşete düşmelerine neden olmuştu.

Bu kadar çok insana zarar vermekten sorumlu olan adamın kendi babası olabileceği ihtimalini düşünmek bile istemiyordu. Bunu kabullenmek Miyo için Saimorilerle olan geçmişinden çok daha zordu.

Bunu hayal etmek bile ruh bozdu; bilinçsizce yumruklarını daha sıkı sıkı.

Otomobilleri neredeyse ıssız sabah sokaklarında sorunsuzca ilerledi ve Özel Grotesk Karşıtı Birim'in üssüne giden kapıdan geçti.

"Hadi gidelim."

"Tamam."

Arabayı park ettikten sonra, Miyo ve Kiyoka istasyona girmeden önce yan yana durdular.

Sabahın erken saati olmasına rağmen, içerisi oraya buraya koşuşturan askerlerle doluydu.

"Günaydın."

Miyo, kendisini selamlayan askerleri eğilerek selamladı.

Onu meraklı bakışlarla karşılayacaklarını tahmin etmişti ama Kiyoka'yla ilişkisini bildiklerinden mi yoksa umursamayacak kadar meşgul olduklarından mı bilinmez, en ufak bir rahatsızlık duyduklarını hissetmedi.

"Miyo, yapacağımız bu toplantıya sen de katılacaksın." "Tamam."

"Ama ondan önce..."

Kiyoka toplantı odasının önünden geçti ve benzerlerinden daha özenli bir tasarıma sahip bir kapıyı gelişigüzel açtı.

"Önce sizinle tanıştırmak istediğim biri var." "Önce beni tanıştır...? Bekle..."

Kendisini Usui'den koruması için Özel Grotesk Karşıtı Birim'den seçilmiş kişisel bir muhafız atanacağı yönündeki şok edici haberi duyduğunu hatırlıyordu.

Miyo, Kiyoka'nın aşırı tepki verdiğini söylemek istedi ama Usui'nin geçen günkü ziyaretini hatırlayınca bunu reddedemedi.

Kapının diğer tarafında geniş bir oda vardı.

Arka tarafta büyük bir ofis masası, bir masa ve kanepe de vardı. Her ne kadar mobilyalar resepsiyon alanındakiler kadar göz alıcı olsa da - istasyonun geri kalanındaki kasvetli dekordan farklı olarak- her yer dağınıktı ve her yerde yığınla belge vardı.

İçeride Kiyoka'nın sözünü ettiği kişiden hâlâ bir iz yoktu. "Dağınıklık için kusura bakmayın. Burası benim ofisim, işlerimin çoğunu burada yapıyorum.

iş."

"Ne...? Burada olmalı mıyım?"

Miyo şaşkınlıkla nişanlısının yüzüne baktı.

Orduda çok sayıda gizli bilgi bulunuyordu. Burada kesinlikle Miyo'nun görmesine izin verilmeyecek şeyler vardı.

"Sorun değil. Bugünden itibaren burada, bu istasyonda barınacaksınız... ya da en azından toplantı sırasında muhtemelen buna karar vereceğiz. Eğer durum buysa, o zaman hiçbir şey saklayamam."

"Oh...gerçekten..."

"Evet. Üzgünüm. Bu Yetenekli Komünyon olayı yatışana kadar sizi biraz rahatsız etmem gerekecek."

"Sorun değil. Bunu benim için endişelendiğin için yaptığını biliyorum, Kiyoka."

Doğal olarak, Miyo'ya karşı kişisel duyguları nedeniyle ona bir koruma ataşesi atamadığını varsaydı. Amiri Ookaito'nun da toplantıya katılacağı söyleniyordu ve muhtemelen Miyo'yu güvende tutmak askeri bir politikaydı.

Yine de Kiyoka'nın yüzüne baktığında, onun kendisi için ne kadar endişelendiğini açıkça görebiliyordu.

"Şimdilik oturun. Yakında burada olurlar."

Onun önerisine uyarak kanepeye oturdu ve derin bir nefes aldı. Kanepenin yumuşaklığıyla sarmalandığında, içinde bulunduğu durumun stresinden dolayı vücudunda taşıdığı gerginlik bir nebze olsun azaldı.

"Yorgun musun?"

"Hayır, daha yeni ."

Başını iki yana salladı. Bunun üzerine Kiyoka aniden güzel yüzünü onunkine yaklaştırdı.

"Biraz solgun görünüyorsun."

"Lütfen, abartıyorsunuz."

Yanakları anında kızardı ve aniden geri çekilerek neredeyse oturduğu yerden fırlayacaktı.

Miyo fiziksel olarak iyiydi. Teni daha iyi , ancak bu sinir ve endişeden kaynaklanıyordu.

Ama bunu Kiyoka'ne kadar söylemek istese de kelimeleri ağzından çıkaramıyordu.

Ne kadar utanç verici.

Bu şekilde dururken, düşünceleri geçen gün villada olanlara kaydı ve soğukkanlılığını koruması imkânsız hale geldi.

Nereye bakacağını bilemeyen Miyo gözlerini sağa sola çevirdi, ta ki Kiyoka kaşlarını çatana ve gülerek aralarına biraz mesafe koyana dek.

"Çok utangaç davranıyorsun. Tabii ki bunu yapmayacağım. "İşyerimdeyken komik bir şey yapmayın."

"Bu, biz burada değilken de yapacağın anlamına mı geliyor...?" "Ya da evde de."

"Kaba davranıyorsun."

Kiyoka onunla alay ediyordu. Miyo kızaran yanaklarını gizlemek için iki elini de yukarı kaldırdı ve kızgınlığını ifade etti.

Tam sohbette bir durgunluk yaşanırken, birisi ofisin kapısını tıklattı. Bekledikleri kişi nihayet gelmişti.

Miyo duruşunu düzeltti ve yanaklarındaki ıslığı soğutmaya çalıştı. "Komutanım, ben Jinnouchi. İçeri girebilir miyim?"

"Devam et."

"Pardon."

Kapıyı açan ve ofise giren, düzgün bir askeri üniforma giymiş biriydi.

Gösterişli birkadın mı?

Belki de Kiyoka'nın görünüşüne çok alışık olduğu için, Miyo ilk bakışta Jinnouchi'nin zarif, çift cinsiyetli bir adam olduğunu düşünmüştü. Ama durum hiç de öyle değildi. Atkuyruğu saçları arkasında dalgalanarak cesur adımlarla odaya doğru ilerleyen, Miyo'nun yaşlarında, yakışıklı ve ağırbaşlı yüz hatlarına sahip bir kadındı.

Orduda sadece erkekler var sanıyordum.

Miyo başını eğdiğinde, yanlılıkla Jinnouchi ile göz göze geldi ve o da hemen gülümseyerek cevap verdi.

Kendisi de bir kadın olan Miyo, bu muhteşem kadın karşısında büyülenmekten kendini alamadı. Kadınsı güzelliğinden hiçbir şey kaybetmeden, sanki bir tiyatro topluluğundaki bir aktörmüş gibi, son derece erkeksi askeri üniformayı giyiyordu.

Yanaklarını serinletmek için onca çaba harcamıştı ama şimdi başka bir nedenden dolayı yanıyorlardı.

"Geldiğin için teşekkürler, Jinnouchi.

Otursana." "Peki, efendim."

Kiyoka, Jinnouchi adını verdiği kadına Miyo'nun karşısındaki sandalyeye geçmesini işaret ettikten sonra soğukkanlılıkla nişanlısının yanına oturdu.

"Sizi aniden eski başkentten buraya çağırdığım için özür dilerim." "Önemli değil. Sizi görmek güzel, Bay Kudou."

Şimdi yüz yüze geldiklerinde, neşeyle gülümseyen kadın şaşırtıcı derecede arkadaş canlısı, sıcak ve nazik bir mizaca sahip görünüyordu.

"Miyo, bu Kaoruko Jinnouchi. Normalde eski başkentteki İkinci Özel Anti-Grotesquerie Birimi'nde görev yapıyor. Godou'nun geride bıraktığı boşluğu doldurması için ondan gelmesini istedim. Bundan böyle sizin korumanız olarak görev yapacak... Jinnouchi, bu benim nişanım Miyo Saimori."

Kadın duruşunu düzeltti ve eğildi.

"Kaoruko Jinnouchi. Sizinle tanışmak bir zevk."

"Miyo Saimori. Aynı şekilde, o zevk bana ait."

Miyo, güzelliğinin yanı sıra nezaketinden de etkilenmiş olsa da onu selamladı.

Kaoruko gülümsedi ve elini uzattı.

"Sana sadece Miyo desem sorun olur mu?" "Evet, devam et."

"Kesinlikle harika bir isim. Bay Kudou'nun nişanlısının nasıl biri olduğunu merak ediyordum. Senin gibi nazik biri olduğunu öğrenmek mantıklı geliyor, Miyo."

Kaoruko'nun konuşması beklenmedik bir şekilde görünüşünden çok daha etkili ve rahattı.

Miyo onun uzattığı eli tuttu ve sıktı. Kadınsı bir şekilde küçük olmasına rağmen, aynı zamanda sertti ve kılıç tutmaktan nasır tutmuştu. Yine de sıcaktı.

...Tanrıya şükür. İyi bir insana benziyor.

Kaoruko ona karşı acı ya da düşmanlık duygularını gizlemeye çalışsaydı Miyo bunu fark ederdi.

Ama neyse ki diğer kadının ses tonunda herhangi bir tatsızlık sezmedi. Kaoruko'nun kötü bir insan olmadığı açıktı. Miyo onunla iyi geçinebileceğini umuyordu.

"Jinnouchi, Miyo'yu korumanı istiyorum."

Kiyoka'nın sözleri üzerine Kaoruko'nun yüzü gerildi ve başını salladı. "Evet, efendim."

"Eminim farkındasınızdır, ancak kabul ederseniz, herhangi bir acil durumun Üstün Yetenekli Komünyonun Hediye kullanıcılarıyla veya Usui'nin kendisiyle karşı karşıya gelmeyi içereceğini bilin. Hayatınız risk altında olacaktır."

"Sorun değil. Tehlikenin farkındayım."

"Özür dilerim. Godou'nun yerine geçmen için seni buraya getirdim ama..."

"Benim için hiç sakıncası yok. Zaten korumasının başka bir kadın olması daha ihtiyatlı olur. Ayrıca, aramızdaki ilişki de bu türden bir ilişki, değil mi Komutan?"

Miyo onun imalı ifadelerinden biraz rahatsızlık duydu. Kaoruko ve Kiyoka'nın ilişkisi.

Onlar ast ve üstten, ordu mensuplarından daha fazlası mıydı? Kaoruko eski başkentten geliyordu ve bu da Miyo'ya, özel bir çağrışımı olmasa kelimeleri bu şekilde seçmeyeceği izlenimini veriyordu.

Ne demek istedi? Miyo, Kaoruko'nun ifadesini sorgulamakla boş vermek arasında kaldı.

Bu bulutun üzerimde dolaşmasını istemiyorum!

Miyo kararını verdi ve sormaya karar verdi.

"Peki..... siz ikinizin nasıl bir ilişkisi var?" "Ha? Oh. Gerçek ki, ben Bay Kudou'nun evlendiği kişilerden biriydim. adaylar çok eskiden." "Ne?"

Miyo gözlerini Kaoruko'nun çekici ve gülümseyen yüzüne dikti. Kelimelerle ifade edemeyeceği kadar şaşırmıştı.

Belli ki kendisinden önce pek çok evlilik adayının Kiyoka'yı kazanmaya çalıştığını biliyordu. Ve onlardan hiçbirinin nihayetinde Kiyoka'nın yanında kalmadığının da farkındaydı.

Bu kadınlardan biriyle daha önce gerçek hayatta hiç karşılaşmamıştı ve bu yüzden onlar hakkındaki her şeyi çoğunlukla unutmuştu.

"Hey, geçmişti kurcalama," diye tersledi Kiyouka.

"Oh, üzgünüm. Bunu duymak pek iyi hissettirmiyor olmalı, ama seni endişelendirmesine izin verme."

"Cidden, aklından ne geçiyordu?" diye azarladı.

"Özür dilerim, gerçekten! Bu konuyu bir daha açmayacağım." "....."

Nasıl yanıt vereceğini Miyo sadece sessizliğe gömüldü.

Kaoruko bu konuda endişelenmemesini söylemişti ama şimdi gerçek ortaya çıktığına göre, endişelenmekten *başka bir* şey yapamazdı. Kaoruko ve Kiyoka gerçekten nişanlanmış olsalardı, Miyo'nun eline bu fırsat hiç geçmeyecekti.

Ayrıca, şu anda bile araları oldukça iyi görünüyordu. Belki de bu şu anlama geliyordu.

Neden bu saçmalığa kendimi kaptırıyorum?

Kiyoka, Miyo ile nişanlıydı. Ona değer veriyordu ve ona sadıktı. Bu yüzden Kaoruko'nun etrafında olmasının bir şeyleri değiştireceğini düşünmek imkansızdı. Ona inanıyordu, değil mi?

"Burada Bay Kudou kadar iyi olmayabilirim ama seni korumak için elimden geleni yapacağım, Miyo."

"Tamam... Teşekkür ."

Miyo, Kaoruko'ya gülümseyerek cevap verse de kalbinde gri bulutlar dolaşmaya devam ediyordu.

Brifing saati yaklaştı ve üçü toplantı odasına geçtiler.

Miyo hâlâ Kaoruko'nun Kiyoka'nın evlilik adaylarından biri olmasına o kadar takılmıştı ki, o noktadan önceki konuşmayı pek hatırlamıyordu.

Kes şunu, Miyo. Düşüncelerini düzene sokmalısın.

Üst düzey yetkililer toplantıya katılmasını özellikle istemişlerdi, bu yüzden bazı konularda onun fikrini ya da ifadesini almak istemeleri mümkündü. Kafası bulutların üzerindeyken bir konuda fikrini sorarlarsa kötü bir izlenim bırakabilirdi.

Hâlâ çoğunlukla boş olan toplantı odasına girdiler. "Miyo, koltuğun burada."

Kendisine odanın arka tarafında, Kiyoka'nınkinin hemen yanındaki bir sandalye gösterildi.

Bugün, Miyo, Kiyoka ve Arata'nın Usui'yle tesadüfen karşılaşmasından bu yana Anti-Grotesquerie Birimi'nin ilk gerçek toplantısı olacaktı. İlgili bir taraf olduğu için Miyo'dan toplantının bir parçası olmasını istemişlerdi. Ayrıca Usui ile doğrudan teması vardı, bu yüzden ileride onunla nasıl başa çıkacaklarını anladığından emin olmak istediler.

Normalde, söz konusu durum yabancıları ilgilendirse bile, onun gibi biri askeri işlemlere bu kadar derinlemesine dahil olmazdı.

Ancak bu durumda Usui, Miyo'ya tekrar buluşacaklarına dair yemin etmişti ve bu da birimin onu karanlıkta bırakmanın daha tehlikeli olacağı sonucuna varmasına yol açtı.

"Teşekkür ."

Miyo sessizce yerine oturdu.

Evden çıktıklarında çok istekli olmasına rağmen, şimdi gerçekten toplantı odasındaiken kendini dayanılmaz bir şekilde yerinde hissetmiyordu.

Bunun da ötesinde, daha önce yaşadığı şok hâlâ zihnindeydi. Odaklanmazsa, kendini Kaoruko'ya bakarken, ondan biraz daha uzakta otururken ve zihninde ortaya çıkmakla tehdit eden korkunç görüntülere bakarken bulacaktı.

Kendimi toparlamam lazım.

Kaoruko ve Kiyoka'nın geçmişi onu huzursuz ediyordu ama Miyo birlik komutanının nişanlısıydı, bu yüzden onun işyerinde tüm astlarının önünde rezil olamazdı.

O orada oturup rahatsız bir şekilde beklerken, toplantı katılımcıları birbiri ardına içeri girdiler.

O günkü toplantısına sadece Özel Anti-Grotesquerie Birimi'nde takım lideri ya da daha üst pozisyonlarda bulunanların katılmasına izin verildi. Başka bir deyişle, meritokratik birimdeki en sert savaşçılar. Toplananlar arasında hem normal fiziğe sahip genç erkekler hem de gözle görülür şekilde kaslı erkekler vardı.

Bununla birlikte, toplantıya katılanlar arasında hiç kimse burada askeri üniforma giymiş tek kadın olan Kaoruko kadar göze çarpmıyordu.

"Geldiğiniz için teşekkürler."

Toplantı odasına en son giren, tüm birimi yöneten Ookaito oldu. Herkes ayağa kalktı ve selam verdi.

"Rahat. Yerlerinize oturun."

Onun sözlerinin ardından katılımcılar sandalyelerine döndü ve toplantı ciddiyle başladı.

Hâlâ bir boş koltuk vardı. Miyo, Arata'nın Usuba ailesinin bir temsilcisi olarak çağrıldığını duymuştu, ancak

Toplantı çoktan başlamış olmasına rağmen ondan bir iz yoktu.

Biraz endişeliyim ama bunu dile getirecek durumda değilim.

Yolda bir kazaya karışmadığı ya da bir şekilde yaralanmadığı sürece her şey yolunda gidecekti. Bu düşünceler kafasından geçerken, birisi ona toplantının uzattı.

Bu çok zor.

Miyo gözlerini kısa bir süre belgelerin üzerinde gezdirdi, o kadar çok özel jargonla doluydu ki yarısını bile zar zor anlayabiliyordu. Brifing hiçbir şeyi açıklığa kavuşturmazsa, muhtemelen daha sonra Kiyoka'nın hızlanmasına yardım etmesine ihtiyaç duyacaktı.

Materyaller dağıtıldıktan ve herkes konuları ve gündemi gözden geçirdikten sonra Kiyoka konuşmaya başladı.

"Eski başkentteki İkinci Özel Grotesquerie Karşıtı Birim'den bir kişiyi, Yetenekli Cemaat ile yüzleşmeye yardımcı olması ve kayıp personelin yerini alması için şimdilik ödünç aldım. Kendisini tanıtmama izin verin-Jinnouchi."

"Evet, efendim!"

Kaoruko'nun neşeli ve berrak sesi odada yankılandı.

O ayağa kalkarken herkes gözlerini ona çevirdi.

"Bu Kaoruko Jinnouchi. Birçoğunuzun bildiği gibi, birkaç yıl öncesine kadar burada görev yapıyordu."

Hazırolda durdu ve eğildi.

"Kaoruko Jinnouchi, rapor veriyorum. Birim komutanım imparatorluk başkentini tanıyan birinin yardım etmesinin en iyisi olacağına karar verdi ve beni burada görev yapmam için seçti. Godou'nun yokluğunu telafi etmek için elimden geleni yapacağım. Hepinizle birlikte çalışmayı dört gözle bekliyorum!"

Kaoruko'nun tanıtımı Miyo'yu ikna etti.

Eğer başkentte görev yaptıysa, Kiyoka'yla birlikte çalışmış olmalıydı; bu yüzden Kiyoka'yla dost olmaları şaşırtıcı değildi.

Miyo bunu entelektüel olarak anlayabilse de, cevabı kabul etmek yine de zordu. Kendini, paylaştıkları özellikle yakın ilişkinin, sahip oldukları için olduğuna inanmak isterken buldu.

birlikte çalıştı ve bir zamanlar evlilik adayı olduğu için değil.

Hayır, , hayır. Kiyoka ilk etapta istediği kişiyle arkadaş özgürdür.

Kaoruko'nun Kiyoka'nın hayatındaki varlığından anlamsızca şüphelenmesine izin veremezdi. Düşüncelerinin sarmal haline gelmesini engellemek için bir iç çekti.

Her halükarda, Godou'nun yokluğunun birimde şiddetle hissedileceğini duymuştu. Miyo, Godou'nun yeteneklerini tam olarak kavrayamamıştı ama Kiyoka'nın yardımcısı olarak görev yaptığı düşünülürse, Godou'nun buna uygun bir güce olduğu açıktı.

Kaoruko da onun yerini dolduracak kadın olarak benzer şekilde olağanüstü olmalıydı.

Miyo biraz kıskanmadığını söylerse yalan söylemiş olur.

"Jinnouchi'nin üstleneceği görevlere gelince, bunların üzerinden daha sonra geçeceğiz. Sıradaki..."

Kaoruko yerine döndü ve toplantı bir sonraki iş sırasına geçti.

Yetenekli Cemaat'in üslerindeki patlamalar ve yaralıların durumu. Askeri politika ve Özel Anti-Grotesquerie Birimi'nin ileriye dönük stratejisi. Ele alınacak çok konu vardı.

Kısa bir süre sonra konu nihayet Usui ve emrindekilerin meselesine geldi. Köydeki olayla ilgili raporu veren kişi Mukadeyama adında otuz yaşlarında bir manga lideriydi.

"Komutanın kavga ettiği kişiyi araştırdık, sonuçlarını belgelerde bulabilirsiniz."

"...Houjou ailesinden biri mi? Ama ülkedeki tüm Hediye kullanıcılarının nerede olduğunu şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydık."

Miyo'gözleri önündeki malzemelere takıldı.

Hediye kullanıcıları son derece güçlüydü, bu nedenle hükümet onların nerede olduklarını sıkı bir şekilde izliyordu. Eğer içlerinden biri suça karışırsa

Etkinlik, büyük bir olay haline gelmeden önce ülke onlarla başa çıkmak için harekete geçecekti.

Buna rağmen, Kiyoka'nın ailesinin villasında geçirdikleri süre boyunca karşı karşıya geldiği Hediye-Kullanıcısı, bu Houjou denen adam, hükümetin dikkatli gözlerinden kaçıyordu. Daha da kötüsü, Üstün Yetenekliler Topluluğu'nun bir üyesiydi ve onların planlarına katılmıştı. Bu imkansız olmalıydı.

Takım Lideri Mukadeyama, Kiyoka'nın sorusunu yanıtladı ve raporuna devam etti.

"Bu unsur özellikle.....bizarre, evet. Devletin gözlem organında hiçbir ihmal belirtisine rastlamadık. Ama nedense Hojous'larla ilgili tüm kayıtlar bir süre önce durdu. Kimse bunu da şüpheli bulmamış gibi görünüyor."

Odadaki herkes bu açıklama karşısında şaşkınlıkla sadece başını sallayabildi.

Devlet, sözde gözetim altında tuttuğu bir Hediye kullanıcısının izini tam olarak nasıl kaybetmişti ve nasıl olmuştu da kimse bu durumu şüpheli bulmamıştı?

"Bu da ne demek oluyor?"

"Ne yazık ki buna cevap vermenin gerçek bir yolu yok. Bildiğim her şey bu kadar."

"Hrmm..."

Ookaito kaşlarını çattı ve derin bir iç çekti.

Kiyoka da anlaşılmasın rapor karşısında kaşlarını çattı ve diğer katılımcılar da hemen hemen aynı ifadeyi takındı.

"Usui'nin Yeteneği'nin Usubas'ın Yeteneği'ne benzer bir doğası olduğunu düşünmek yerinde olacaktır... Usui açıkça insanların beyinlerine ve ruhlarına müdahale ediyor."

Miyo bunu söylerken aniden başını kaldırıp nişanlısına baktı. Usui'nin ne tür bir yeteneğe sahip olduğunu hâlâ kavrayamamışlardı. Daha da önemlisi, konuyla ilgili bilgileri doğrulamak için oraya çağrıldığını hayal ettiği kişi henüz gelmemişti.

"Arata Tsuruki-er, Arata Usuba- burada olsaydı, bu iş çok daha hızlı ilerlerdi. Nerede o?"

Ookaito bunu sorarken kaşlarını çatı ve toplantı salonunda bir mırıltının dalgalanmasına neden oldu.

Katılımcılar arasındaki fısıldaşmalar Miyo'nun kulaklarına ulaştı: "Bunun Prens Takaihto'nun bir emri olduğunu anlıyorum ama bir Usuba ile birlikte çalışmak?" "Usubalar güvenimizi hak etmiyor."

Bu noktada, Usubaların Tsuruki adını alenen kullandıkları açık bir sırdı. İmparatorun Prens Takaihto'nun istekleri doğrultusunda siyaset sahnesinden çekildiği o yaz, ailenin varlığı bir devlet sırrı olarak görülmeye başlandı.

Tüm ülkede gerçeği bilen yalnızca birkaç kişi vardı, ancak Hediye kullanıcıları arasında bilenlerin sayısı bilmeyenlerden daha fazlaydı. Sorun, Usubaların doğaüstü yetenekleri miras alan diğer ailelerden farklı olmasında yatıyordu.

Ulusun Hediye-Kullanıcılarını gözetmek ve kontrol etmekle görevlendirilmişlerdi. Bu nedenle, diğer doğaüstü eğilimli aileler onlara güvenmemeye yatkındı.

Usubaların ortaya çıkması bir ilerleme olsa da, diğer Armağan kullanıcıları onları hala uzakta tutuyordu. Bu sadece mevcut durumun gerçekliği idi.

"Eğer gelmeyecekse, o zaman ona kendi tarafımızdan ulaşmamız gerekecek."

Tam bu sözler Kiyoka'nın ağzından çıkarken, toplantı odasının kapısı açıldı ve sanki işaret verilmiş gibi Arata içeri girdi.

"Geç kaldığım için özür dilerim." "Yeterince uzun sürdü."

"Kusura bakmayın. Bizim tarafta da işler çok karışık. Etrafta dolaşmak için yeterli el yok."

"Meşgul olduğunuzu anlıyorum ama yine de zamanında gelmeniz önemli.

Lütfen oturun."

Nefes alış verişini kontrol altına alan Arata, odadaki tek boş sandalyeye, Kiyoka'nın yanına oturdu.

Arata, evine yaklaşırken insanların onun hakkında fısıldadığı iftiraları duymuş olmalıydı, yine de sakın ifadesi hiç bozulmadı.

Miyo ona bir bakış attı ve kuzeni ona ince bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Peki o zaman, buraya gelmek için zaman ayırdığınıza göre, paylaşacak bazı sonuçlarınız olduğunu varsayıyorum?"

"Evet, bir dereceye kadar. Usui'nin doğaüstü yeteneğinin doğasını doğrulayabildim."

Bu yorum herkesi .

Az önce Usubalara yönelttikleri şüphe mırıltılarına rağmen herkes dikkatle dinledi ve Arata'nın raporunun tek bir kelimesini bile kaçırmamaya özen gösterdi.

Odaya şöyle bir baktı ve omuz silkti.

"Bununla birlikte, onun Yeteneği hakkında bilgi sahibi olmanın her şeyi kolaylaştıracağını sanmıyorum. Bu inanılmaz derecede tehlikeli bir yetenek ve onun gibi bir adamın kesinlikle elinde bulundurmaması gereken bir yetenek."

Sessiz toplantı odasında görünmez bir gerilim vardı.

"Naoshi Usui... Onun Yeteneği duyuları çarpıtıyor. Görme, duyma, tat alma, koklama, dokunma... Beş duyumuzdan aldığımız ve zihnimizde işlediğimiz her türlü bilgi onun manipüle etmesi için adil bir oyundur."

"Bu çok saçma!"

Manga liderlerinden biri yumruğunu masaya vurdu ve bağırdı. Ardından diğerleri de birbiri ardına aynı şeyi yaptı.

"Buna

inanmıyorum."

"İmkansız."

"O insan ötesi."

Arata soğuk gözlerle gürültüye baktı. Bu sırada Kiyoka kaşlarını çatmış, Ookaito'nun yüzünde ise dalgın bir ifade vardı.

Duyguları çarpıtıyor...?

Sadece anlatılanlara bakarak hayal etmek zordu ama bunu ilk elden tecrübe eden Miyo mağlup bir iç geçirdi.

Tren istasyonunun içi ne kadar kalabalık ve gürültülü olsa da, yoldan geçenlerin hiçbiri onun ve diğerlerinin varlığını fark etmemişti bile. Bu da Usui'nin neden üçü de fark etmeden ortadan kaybolup tekrar ortaya çıktığını açıklıyordu.

Houjou Hediyesi kullanıcısının hükümetin dikkatli gözlerinden neden kaçabildiğini de.

Sonunda, o gün tanık olduğu fenomen bir bariyerin ürünü değil, doğaüstü bir yeteneğin sonucuydu.

Ne kadar korkunç bir güç.

Arata soğukkanlılığını koruyarak konuşmaya devam etti.

"Bu konuda bağırarak hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Usui istese bu toplantıya fark edilmeden sızmakta hiç zorlanmaz. Kendisini tamamen farklı bir kişi olarak da tanıtabilir."

Odada bir nefes sesiyankılandı.

Miyo bunu hayal ederken bile ürperdi. Usui'yle dövüşmek, nihayetinde kişinin kendi duyularından elde ettiği hiçbir bilgiye güvenemeyeceği anlamına geliyordu.

"Elbette bu, böylesine muazzam bir gücü kısıtlama olmaksızın kullanabileceği anlamına gelmiyor. Büyük olasılıkla, günde kaç kez kullanabileceğinin bir sınırı ve etki alanının da bir sınırı vardır."

"Yine de, bu kısıtlamalar gerçekten ne kadar zayıflık ? Ben Yetenekli değilim, yüzden bu konuda bir şey söyleyemem ama Usui-Yetenekliler Topluluğu ile olan bu savaşın zora girmesini engellemenin bir yolu yok gibi görünüyor."

Ookaito'nun yorumu üzerine Kiyoka bir yanıt vermeden önce oda sessizliğe gömüldü.

"Bu doğru bir nokta, Tümgeneral. Zayıf yönünü ortaya çıkarmamız ve bunun etrafında çalışmaya hazırlanmamız gerekiyor. Ancak bunu başarmak için öncelikle Üstün Yetenekliler Topluluğu ve Naoshi Usui'nin hedeflerinin ne olduğunu düşünmemiz gerekiyor."

"Hm, bu doğru. Kiyoka, onunla karşılaştığında Houjou sana bu hedefleri hakkında bir şey söyledi mi?"

"Evet."

Kiyoka sonra devam etti için ÖZETLE ve olaylar o ailesinin villasına yaptıkları ziyaret sırasında yaşananları anlattı.

Tüm bu bilgiler birim içinde zaten paylaşılmıştı, ancak katılımcılar onun yeni açıklamalarını ciddi bir yüz ifadesiyle dinlediler.

hesabı, şimdi Üstün Yetenekliler Cemaati'nin nihai hedefine yapılan ek vurgu ile.

"Groteskleri insanları ele geçirmeye ve onlarda doğaüstü yetenekler uyandırmaya zorlamak... Bu amaçlarının gerçekten mümkün olup olmadığını teyit edemedik."

Kiyoka açık sözlü açıklamasına devam etti.

Başlangıç olarak, Groteskler hem fiziksel şekil alan hem de almayan varlıklardı. Hediye kullanıcıları genellikle onları görebilir ve onlara dokunabilirken, aynı şey ortalama bir vatandaş için geçerli değildi.

Bu durumda, Yetenekli Cemaat onları nasıl ele geçiriyordu?

Groteskleri insan ya da başka bir canlıya sahip olmaya zorlamaları ve böylece onlara fiziksel bir şekil vermeleri gerekecekti.

Ancak, hükümetin Üstün Yetenekliler Cemaati'nin yöntemlerinin etkinliğini doğrulamasını engelleyen bir dizi faktör vardı. Örneğin, sadece Yeteneklerin varlığı bir devlet sırrı olmakla kalmıyor, aynı zamanda birinin gizli Yeteneklerini uyandırmak için yapmaları gereken testler de yasal olarak şüpheliydi.

Dolayısıyla, Üstün Yetenekliler Cemaati'nin iddialarının doğru olup olmadığını tespit etmek ve onların bir adım önüne geçmek ileride büyük bir zorluk teşkil edecektir.

"Konuşmak için izin istiyorum,

Komutan." "Devam edin."

Kiyoka, Takım Lideri Mukadeyama'nın kaldırdığı eli başıyla onayladı.

"Sıradan vatandaşları Hediye kullanıcılarına dönüştürmek mümkün olsa bile, bu neyi başaracak? Raporunuza göre, efendim, kurucu benzeri Naoshi Usui yeni bir dünya yaratmak ve onu kralı olarak yönetmek istiyor gibi görünüyor. Eğer durum buysa, sıradan vatandaşlara doğaüstü güçler vermeden sadece Yeteneğini amaçlarına ulaşmak için kullanmasının daha hızlı olacağını düşünüyorum."

Mukadeyama'nın görüşü makuldü. Hediye kullanıcıları insandı ve asla tanrı olamasalar da, her açıdan ortalama bir insandan çok daha üstündüler.

Söylemeye gerek yok, doğaüstü yetenekler genellikle kişinin bedenini geliştirir, yaralanmalara ve hastalıklara karşı dirençli hale getirirdi. Hediye kullanıcılarının üstün

fiziksel yetenekleri onları sıradan bireylerden tamamen farklı bir seviyeye yerleştirdi. Bir adım daha ileri giderek, Usubas'ın Yeteneği bu aynı Yetenek kullanıcılarını aşmayı başardı.

Miyo bu bilgiyi Arata ve Kiyoka'nın ablası Hazuki'nin vesayeti altında edinmişti.

"Usui'nin planı kendi gücüne, Usubas'ın Yeteneğine ne kadar güvendiğini gösteriyor. Ya da belki de özgüvenden ziyade, normal Hediye kullanıcılarına hükmeden bir yeteneğe sahip olmanın verdiği gururdur. Bu nedenle..."

Kiyoka Miyo'ya döndü. Onun önderliğinde toplantı odasındaki tüm gözler onun üzerinde toplandı ve Miyo endişeden kaskatı kesildi.

"Usui'nin eylemlerinin ardındaki ilke gerçekten buysa, Rüya Görüşü'nün gücünü ele geçirmek istediğine şüphe yok."

"Rüya Görüşü'nün Usubalar için her şey olduğunu söylemek doğru olur. Akrabalarımız arasında onu kullanana bir tanrı gibi saygı duyanlar bile var. Sanırım Usuiler gibi bir dal ailesi için de durum farklı değildir."

Arata, komutan devam etmeden önce Kiyoka'nın ifadesini genişletti.

"Rüya Görüşü'nün şu anki sahibi Miyo Saimori'nin peşinde olacağına şüphe yok. Usui'ye tuzak kurmaya çalışmamıza bile gerek yok. Bizim işimiz onu güvende tutmak ve harekete geçtiklerinde düşmanla çatışmak olacak. Bu nedenle birimiz hem onu korumaya hem de ileride Yetenekli Cemaatle yüzleşmeye odaklanacak."

"Onu korumaktan' bahsediyorsunuz Komutan, ama tam olarak ne yapmamız gerekiyor?" Mukadeyama sordu.

"Hrm. Kiyoka, evinin etrafındaki savunmanın kusursuz anlıyorum, ama..."

Takım liderinin sorusunu alan Ookaito, çenesini ovuştururken cevabı gözle görülür bir şekilde düşündü.

"Güçlü bir rakiple karşı karşıyayız. Yetenekli bir koruma bile en iyi ihtimalle Miyo'ya zaman kazandırır. Eğer bir şey olursa, ne olursa olsun onun yanına koşmak zorunda kalacaksın, değil mi?"

"Miyo'nun yarından itibaren her gün buraya gelmesini istiyorum."

Kiyoka, Ookaito'nun böyle düşüneceğini tahmin etmişti. Konuşmanın tam akışını Miyo için önceden hazırlamıştı.

Arata omuz silkti ve karıştı.

"Miyo'nun tüm gün binbaşının yanında olmasından daha fazla huzur getirecek bir şey düşünemiyorum. Ben de onun koruması olarak hareket etmek niyetindeyim, ancak ailemin görevleri yüzünden konuda tutarlı olabileceğimden şüpheliyim."

"Ve bu senin için sorun değil mi?"

Ookaito bunu sorduğunda Miyo başını kaldırıp ona baktı.

Kiyoka daha önce ofisinde ona her şeyi anlattığından beri bu anlamayı düşünüyordu.

Koşullar göz önüne alındığında, Özel Anti-Grotesquerie Birimi, Miyo gibi bir sivilin askeri bir tesiste bulunmasını sorun etmiyorsa, asıl endişelendiği şey Kiyoka'nın işine engel olmaktır.

"Sadece ne yapmak istediğin konusunda dürüst ol. Ve senin burada olman beni görevlerimden alıkoymayacak. Ayrıca, durumun gidişatına bakılırsa, seni güvende tutmaktan daha önemli başka bir iş yok," diyerek Kiyoka sanki aklından geçenleri okuyormuşçasına onu rahatlattı.

Miyo başını salladı.

"Evet, burada kalmama izin verilirse..... bu beni de rahatlatacaktır."

Ookaito sandalyesinden kalkarak, "O halde her şey tamam," dedi. "Bugünden itibaren Naoshi Usui'nin hedefi olduğu varsayılan Miyo Saimori, Özel Anti-Grotesquerie Birimi'nin koruması altında olacak. Bu konuda yukarıdan onay alacağım. İtirazı olan var mı?"

Üstlerinin sorusuna kimse cevap vermedi. Birkaç dakika sonra, Miyo odanın etrafından "itiraz yok" mırıltılarını duyabiliyordu.

"O halde kendinizi Yetenekli Cemaat'e karşı mücadeleye hazırlamak için ne yapmanız gerekiyorsa yapın. Toplantı sona ermiştir."



Arata, Özel Anti-Grotesquerie Birimi istasyonundan çıkarak imparatorluk başkentinin sokaklarında ilerlemeye başladı.

Böyle giderse Usui'yi yenmek kesinlikle imkansız olacak.

İfadesi sert bir yüz buruşturmasına dönüştü.

Usuba malikanesinde Usui'nin gücünü araştırmak onu ikna etmişti. Naoshi Usui güçlüydü. Arata'dan çok çok daha güçlüydü.

Usui'ler bir dal ailesi olabilirdi, ama Usui'nin nesli, kendisi ve Sumi Usuba arasında, şimdikinden çok daha fazla Usuba Hediyesi kullanıcısı üretmişti ve üstelik parlak olanları.

Sadece bir Usuba Hediyesi kullanıcısı başka bir Usuba Hediyesi kullanıcısını durdurabilirdi. Ancak şu anda Usui ile başa baş mücadele edebilecek kimse yoktu. Arata bile onunla boy ölçüşemezdi.

Öte yandan, Kiyoka'nınkiyle aynı seviyede bir Yeteneğe sahip olan ve Usuba olmayan biri bile doğru stratejiyle Usui'ye karşı koyabilirdi ama bu kriteri karşılayan insanlar çok azdı. Üstelik Yetenekliler Cemaati'nin yanında Houjoular da vardı ve Arata Usui'nin emrinde doğaüstü yeteneklere sahip başka kaç kişi olduğundan emin değildi.

Şu anda olduğu gibi, Arata ve şirket Üstün Yetenekliler Cemaati'ne karşı savaşırlarsa mahvolurlardı.

...Usuba ailesinin utancıdır.

Naoshi Usui- ismini duyduğundan beri aklından çıkmayan düşünce, tüm bunlardan Usubaların sorumlu olduğuydu.

Aralarındaki tehlikeli bir unsuru ayıklamakta başarısız oldukları için suçluydular. Aileden kopan birini takip etmekten vazgeçme suçu.

Hiçbir mazeret yoktu. Usubalar, bir zamanlar aileyi yöneten kurallar çerçevesinde disipline edildikleri için gösterişli bir şekilde övünürken, Usui hiç var olmamış gibi davranmış ve onu unutmak için ellerinden geleni yapmışlardı. Şu anki durum bunun sonucuydu.

*En kötü senaryoda, Usuba ailesi şu şekilde korunacaktır
Miyo zarar görmediği sürece.*

Usui'nin gözünü Miyo'ya dikmiş olması gibi, Arata'nın da ne olursa olsun Miyo'yu koruması gerekiyordu. Bu onun yanından ayrılmak anlamına gelse bile.

Soğuk rüzgârdan etkilenen Arata durdu ve gözlerini kapattı.

Büyükbabası Yoshirou'nun, Usui'nin serbestçe dolaşmasına izin verdiği için hiçbir sorumluluk taşımadığını söyleyeceğinden emindi. Arata ileriye dönük olarak Usubas'ın yükünü omuzluyor olabilirdi ama geçmişini değiştirecek güce sahip değildi.

Buna rağmen, bu neslin Rüya Görüşü'nü koruyan kişi olarak Medium... karşılığında bir şeylerden vazgeçmek anlamına gelse bile Arata'nın yapması gereken şeyler vardı.

Usui, bu süreçte hayatını feda etmek zorunda kalsa bile onun ellerinde ölecekti.

Arata gözlerini açtı ve avucuna baktı.

Ne olursa olsun, Yetenekli Cemaat'in zırhında bir gedik, Naoshi Usui'nin bir zayıflığını bulacak ve onları yenecekti. Arkasında her türlü tehlikeden arınmış yepyeni bir Usuba ailesi bırakabilirdi.

Belki de bir Usuba Hediyesi kullanıcısı olarak tüm hayatı buna yol açıyordu.

"Yine de biraz rahatsız edici."

Miyo'yu Kiyoka'nın ellerine bırakmanın hiçbir tehlikesi yoktu. Bir süreliğine yanında o olmadan da iyi olacaktı.

Bu süre zarfında Usui'yi alaşağı edip mümkün olduğunca hızlı bir şekilde ezmenin bir yolunu araması gerekiyordu.

Beyaz bir nefes bulutu bırakan Arata, önüne baktı ve kış mevsiminin hüküm sürdüğü şehrin sokaklarında ilerlemeye devam etti.

✿ BÖLÜM ✿

İlk Arkadaşı

Uzun ilk kez rüya gördü.

İmgeleminde, kendini tanımadığı geleneksel ahşap iskeletli bir evin önünde dururken buldu.

"Hadi, Naoshi. Başka bir kavgaya karıştığını duydum, doğru mu?"

Sıcak güneş ışığıyla yıkanan bahçeden genç bir kadının sesi yankılandı.

İyi tanıdığı bir sestti. Annesinin sesi, Sumi Saimori.

Ancak hatırladıklarıyla karşılaştırıldığında, biraz daha canlı ve neşeliydi. Rüyanın, annesinin Saimori ailesiyle evlenmesinden önceki bir zamana ait olduğunu tahmin etti.

Miyo etrafına bakındı ve yemyeşil bir ağacın gölgesinde duran, omuzlarını silkip gülümseyen genç bir adam gördü.

"Diğer adam başlattı. Ben sadece kendimi savunuyordum."

"Yalancı. Eğer bu doğruysa, neden üzerinde bir çizik bile yokken rakibin hastanelik oldu?"

Verandadan adama bakan ve eli kalçasında onu sorgulayan Sumi gerçekten de genç bir kızdı.

Buna rağmen, annesinin daha önce rüyalarında ortaya çıkan versiyonlarından farklı görünüyordu.

Bu Sumi onlu yaşlarının başında gibi görünüyordu. Güzel siyah saçları arkasında sallanırken yanaklarını şişiriyor, neşeyle dolup taşıyordu.

Miyo'nun Saimori'lerin eviyle ilgili hayallerinde, annesinin yüz ifadesinin her zaman kederli ve üzgün olduğu halinden çok farklıydı.

Üzücü.

"Seni kandıramam, Sumi. Ama yemin ederim, kavgayı başlatan ve ilk yumruğu atan diğer adamdı."

"...Ve siz de 'aşırı meşru müdafaa' ile karşılık verdiniz. Hiç duydunuz mu?"

"Hah-hah-hah-hah. söyleyemem."

Miyo, gülümsemesiyle işleri yumuşatmaya çalışan genç adamı tanıdı. Daha kısa bir süre önce Miyo'nun kanını dondurmuştu.

Naoshi Usui.

Bir öğrenci gibi giyinmiş, beyaz gömlek üzerine *kimono* ve *hakama* pantolon giymiş olsa da, yuvarlak gözlükleri -ve gözlüklerinin arkasındaki gözlerindeki tehlikeli parıltı- geçmişte de bugün de aynıydı.

Ya da belki de değil... Şu an olduğundan biraz daha az korkutucu.

Miyo, Usui'nin birkaç gün önceki yüzünü kendisinden birkaç metre uzakta duran genç adamın üzerine yerleştirdi.

Bahçeden başını kaldırıp verandadaki Sumi'ye bakan adam, ona duyduğu sevgiyle gözlerini kısmıştı

"Bu işten sıyrılmaya çalışma. Sana kaç kere şiddet kullanmaman gerektiğini söyledim?"

"Kendimi kaybettiğim zaman elimde değil, gerçekten. Bir dahaki sefere daha dikkatli olacağım. Diğer adamı hastaneden uzak tutmaya çalışacağım."

" . Sana insanlara daha yumuşak davranmanı , onları dövmeyi bırakmanı söylüyorum! Anladın mı?"

"Anladım, anladım, Majesteleri."

"Sende hep pohpohlama var!"

Sumi, genç adamla nasıl başa çıkacağını şaşırılmış gibi kıkırdamaya başlamadan önce bir iç .

Karşılıklı konuşmaları dostane ve barışçıldı, tıpkı yaşlıları olan normal bir kız ve erkeğin yaptığı gibi.

Geçmişteki sıcak ve nazik günlerin kısa ömürlü bir anısı.

Önünde iki gencin günlük hayatlarından sıradan bir sahne vardı. O kadar sıradandı ki ağlayabilirdi.

Usui'nin Sumi'ye olan sevgisini ve karşılığında Sumi'nin ona duyduğu sevgiyi çok iyi hissediyordu.

Neden Rüya Görme gücü ona bu anıyı gösteriyordu? Yeteneği sapıtmıyordu, bu da Miyo'nun derinlerde bir yerde geçmiş hakkında daha fazla şey bilmek istediği anlamına geliyordu.

İkisi sevgili miydi?

Sorusuna cevap verecek kimse olmadığından, gerçeği kendisi tahmin etmeye çalıştı ve zihninde akla gelebilecek en kötü olasılıklar uçuştı.

Ya Naoshi Usui onun gerçek babasıysa?

Ya annesi ve Usui birbirlerine aşık olsalardı ve Sumi'nin politik olarak ayarlanmış evliliği yüzünden birbirlerinden ayrılсалardı?

Ne yapmam gerekiyor?

Usui'nin kızı olarak, onun işlediği suçların kefareтини ödemesi mi gerekiyordu? Ya da bunca zaman onları kandırdığı için annesinin yerine Saimorilerden özür dilemesi mi?

Her ikisini de yapmak istememesi sonuçta kendi günahı mı olacaktı?

Teselli edilemez duygularla dolup taşan Miyo, iki eliyle yüzünü kapattı.

"Endişelenme, Sumi. Seni ve verdiğin her şeyi her zaman koruyacağım... Sen benim yanımda olduğun sürece."

Rüyası sona erdi ve Usui'den gelen, birkaç gün önce duyduğu sesle kıyaslanamayacak kadar nazik bir sesle kapandı.

Toplantıdan sonraki gün.

Bugünden itibaren Miyo tüm gününü Kiyoka ile birlikte Özel Anti-Grotesquerie Birimi'nin duvarları içinde geçirecekti.

Genel olarak, sabahları Kiyoka ile birlikte evden çıkıyor ve akşam olduğunda birlikte eve dönüyorlardı. Kaoruko onun koruması olarak hareket etse de, Miyo'nun güvenliği her şeyden önce geliyordu, bu yüzden dünyası küçülmüştü.

Başka bir deyişle, gecesini gündüzünü nişanlısının yanında geçirecekti. Ve bu...

Dayanılmaz.

Her zamanki gibi evde birlikte kahvaltı etmek ve istasyona doğru çıkmak her şey yolundaydı.

Ama şimdi Kaoruko ile buluşmuş ve Kiyoka'nın ofisindeki kanepede vakit geçiriyorlardı, yapacak hiçbir şeyi yoktu.

Miyo masaya doğru baktı ve Kiyoka'nın önündeki belgelere sert bir şekilde baktığını gördü.

Nişanlısı özenle çalışırken onun yanında oturmak ve işi bitene kadar böyle beklemek garip ve rahatsız ediciydi.

Ama ben istediğim gibi hareket edemem.

Yardım etmek istemiş olsa da, işler o kadar basit değildi. Korunmaya ihtiyacı olmasının yanı sıra, Miyo bir sivildi. Kaprislerinin onu tesisin her yerine taşımaya izin verirse başkaları için sorun yaratabilirdi.

"Gidip biraz çay yapayım."

Kaoruko elini kaldırıp odadan çıkarken neşeyle gülümsedi.

Miyo çayı kendisinin hazırlamasını teklif etmek istedi ama istasyonda her şeyin nerede olduğunu bilmiyordu. Kaoruko'nun buraya ne kadar alışkın olduğunu görünce kıskandı.

Orada boş boş oturmak, korunmak ve yardım etmek için hiçbir şey yapamamak iç karartıcıydı.

Çok zavallıyım.

Miyo acı içinde kıvranırken, Kaoruko elinde bir tepsiyle hızla geri döndü.

"Geri döndüm!"

Kaoruko doğruca Kiyoka'nın masasına yöneldi ve bir fincanı masanın üzerine koydu.

"Komutan, kahveyi tercih ettiniz, değil mi?"

"...Doğru, teşekkürler. Hatırlamanıza çok şaşırdım."

Kiyoka bir an için kaşlarını çattı ve sonra gülümsemeye başladı. Onu çalışırken sırtırken görmek Miyo'yu biraz şaşırttı.

Kaoruko da mutlu görünüyordu.

"Ah lütfen. Sizinle ilgili her şeyi hatırlıyorum Komutan."

"Dinle....."

Ona muzip bir gülümseme fırlatırken güzel görünüyordu. Kaoruko amirine sataştığı için övgü almıyor olsa da, Miyo Kiyoka'nın söylediği kadar üzgün olduğunu düşünmüyordu.

İkisi gerçekten iyi anlaşıyor.

Miyo düşündükçe, Kiyoka'nın iş yerinde nasıl davrandığı hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediğini fark etti.

Onun kahve içtiğine dair hiçbir fikri yoktu. Evde yeşil çaydan başka bir şey içmiyordu ve Miyo'nun kahve gibi süslü, şık bir içeceğin nasıl demleneceğine dair en ufak bir fikri yoktu.

Miyo'nun o bahar Kiyoka'yla ilk tanışmasının üzerinden bir yıl bile geçmemişti.

Onunla birlikte çalışmış olan Kaoruko, Kiyoka hakkında Miyo'dan daha fazla şey biliyor olmalıydı.

Görücü usulü evlilik aslında en başta buydu. Hakkında pek bir şey bilmediğiniz potansiyel bir eşle tanıştırılıyor, sonra da evleniyordunuz. İnsanlar eşleriyle zaman geçirdikçe, birbirleri hakkında giderek daha fazla şey öğreniyorlardı.

Bunu entelektüel olarak anlamış olsa da, gözlerinin önünde bu farkla yüzleşmek kalbini bulandırdı.

" bakalım, Miyo."

"Teşekkür ederim."

Karanlık duygularını gizlemek için gülümseme numarası yapan Miyo, Kaoruko'dan çay fincanını aldı.

Bu işe yaramayacaktı - bu kadın ona karşı çok dostane davranıyordu ve Miyo onun kasvetli görüntüsünün atmosferi bozmasına izin veremezdi.

Kiyoka'nın kendisi de Kaoruko'ya güveniyordu, bu yüzden Miyo'yu koruma görevini ona vermişti. Her şeyin ötesinde, bu anlamaya Miyo'nun iyiliğini düşünerek karar vermişti.

Hoşnutsuz olmasını gerektirecek bir şey yoktu.

Yapabileceğim bir şey aramam gerekiyor.

Miyo askerlikle ilgili işlerin üstesinden gelemese de, çay servisi yapmak ya da omuz masajı yapmak gibi ufak tefek işlerle ilgilenebilirdi. İstasyonun içinde kaldığı sürece insanlar onu izliyor olacaktı ve Kiyoka hemen yanına koşabilirdi, yani tamamen güvende olacaktı... En azından o öyle düşünüyordu.

Zihinsel olarak kendini ateşleyen Miyo çayını bitirdi ve ayağa kalktı.

"Affedersin, Kiyoka?" "Ne oldu?"

Gözlerini masasından kaldırmadan ona cevap veren Kiyoka'ya aldırmandan konuşmaya devam etti.

"Lütfen bana yapacak iş verin."

Miyo, şaşkınlıkla başını kaldıran adamın gözlerinin içine sertçe baktı. Sonra içini çekti ve dolmakalemini yere bıraktı.

"Hayır."

"Neden olmasın?"

"Bu tehlikeli."

"Ama-"

"Aması yok. Usui şu anda senin peşinde olabilir, biliyorsun."

Kiyoka'nın ses tonu sert olmasa da, bunu açıkladığını duymak Miyo'nun ne diyeceğini bilememesine neden oldu.

Mevcut güvenlik durumu hakkında hiçbir şey bilmediğinden, bu konularda uzmana danışmaktan başka seçeneği yoktu.

Ama şimdi geri adım atarsa, orada sadece dekoratif bir nesne gibi oturmaya devam edecekti.

"Gerçekten yapabileceğim bir şey yok mu?"

"Gerçekten her zaman çalışmak istiyorsun, değil mi? Genelde kendine çok yükleniyorsun, o yüzden keşke bu fırsatı değerlendirip biraz rahatlasan."

"R-relax....."

Başka hiçbir kelime onu bu kelime kadar rahatsız etmiyordu.

Miyo ağırdan almayı, kendini zordevam etmekten çok daha zor buldu.

"Villaya yaptığımız yolculukta bile canını dişine taktın, değil mi?"

"Bunun bu durumla bir ilgisi olduğunu sanmıyorum..."

"Son zamanlarda söylediklerimi dinlemeyi bıraktın, bunu biliyor musun?"

Kiyoka suratını astı ve Miyo en iyi protestolarını sürdürme gücünü kaybetti.

Tam olarak çalışmak istediğinden değildi.

Çok yakın zamana kadar "boş zaman" kavramı ona yabancıydı. İstediklerini yapmasının söylenmesi bu yüzden onu üzüyordu.

Ona göre çalışmak, hiçbir şey yapmadan oturmaktan katlanarak daha tercih edilebilirdi. Ayrıca-

"Ama ben bir şeyler yapmak istiyorum. Benim damarlarımda da Usuba kanı var."

Usui'nin gerçek babası olma ihtimali ya da adamın kendisini durdurmak için bir şeyler yapmakla ilgili değildi.

Usubalar -büyükbabası Yoshirou ve Arata- onu ailesi olarak kabul etmişti. Kendisini ilgilendirmiyormuş gibi, Usubalarla da bağlantısı olan Usui'yi görmezden gelemezdi.

Miyo da kan bağı olan bir akraba olarak bazı sorumluluklar taşıdığını hissediyor ve bu sorumluluğu aktif olarak paylaşmak istiyordu.

"Yine de."

"Hadi Komutan, neden olmasın? Miyo benim yanımda güvende ve sağlam olacak!" Kaoruko kendinden emin bir şekilde yumruğuyla göğsüne vurarak ilan etti.

"Bayan Jinnouchi."

Yanında ordunun bir başka üyesi varken, Miyo Kiyoka'nın çalışmasına izin vereceğinden emindi. İçini rahatlatmak için çok aceleci davrandığını bilmiyordu.

"Jinnouchi, bu konuda dikkatli düşünmüyorsun. Karşımızdaki Naoshi Usui. Onunla karşı karşıya geldiğinde ne kadar yetenekli ya da becerikli olduğun önemli değil. Gardını düşürürsen, anında canını alır."

Kiyoka gözlerini kısarak sivri bir bakış fırlattı ama Kaoruko yılmadan ona ters ters baktı.

"Bu konuda dikkatlice düşünüyorum. Sadece korumamız gereken kişiyi oturup buna katlanmaya zorlamanın onu gerçekten 'korumak' olmadığını düşünüyorum. En azından, 'koruma görevinin' bununla ilgili olduğunu düşünmüyorum."

"...Ne kadar cüretkar bir ."

"Eski başkentte ne düşünürseniz düşünün, ben hala dikkate değer bir askeri kadını. İstesem de istemesem de her gün kendimi eğitiyorum."

"Lütfen, Kiyoka. Size sorun çıkarmayacağım. Jinnouchi'nin emirlerini dinleyeceğimden ve istasyondan ayrılmayacağımdan emin ol. Lütfen."

Miyo hararetle kendini savundu ve Kiyoka'nın bir kez daha iç çekmesine neden oldu.

"*Haah*. Madem ısrar ediyorsun, tamam. Yine de askeri işlere karışmana izin veremem. Gerçekten de ufak tefek işler ve ev işlerinden başka bir şey olmayacak. Senin için sorun olur mu?"

"Evet, sakıncası yok."

Miyo'nun kesin yanıtını duyan Kiyoka öfkeyle elini alnına götürdü.

Verdiği tepki Miyo'ya, onu gereksiz yere düşündürdü. Ve bu muhtemelen doğrudur.

Tam o anda hevesi kırıldı ve suçluluk duygusu onu isteğini geri çekmeye itti.

"Yine her şeyi fazla , değil mi Miyo?" "Ha?"

Kiyoka kalbindeki duyguları anında fark edince omuzlarını aniden silkti.

Bu noktada, Miyo'nun düşünce zincirinin mümkün olan en kötü yöne doğru dönmeye devam etmesi onun için bir alışkanlık haline gelmişti. Ne de olsa, işlerin en başından kötü gideceğini tahmin ederse, hayatın karşısına çıkardığı her şeyi en az acıyla atlatabilirdi.

Ancak Kiyoka bunun gayet farkındaydı, bu yüzden nişanlısına gülümsemekle yetindi.

"Miyo."

"Evet?"

"Öyle görünmediğimi biliyorum ama nişanlığımın bir ya da iki hoşgörüsünü kabul edebilecek kapasitede olduğuma inanıyorum. Bu konuda endişelenmeyin."

Bu sözler özel bir şey değildi. Kesinlikle dost eş adayları arasında yaygın bir duyguydu.

Yine de bu, Miyo'nun yüzünün alevler içinde kalacağını hissetmesine engel olmadı.

Hem Kiyoka'nın isteğini "hoşgörü" olarak nitelendirmesinden utandığı için hem de Kiyoka'nın gülümsemesinden onu sevimli ve sevecen bulduğunu açıkça anlayabildiği için.

Hep böyle tatlı mıydı?

Durum ne olursa olsun, kalbi buna dayanamadı. Miyo başı dönmeye başladığında gözlerini kaçırdı.

"U-um, tamam. Teşekkür ederim..." diye kısa nefesleri arasında cevap vermeyi başardı ve Kiyoka memnuniyet dolu bir ifadeyle başını salladı.

"Ancak, herhangi bir iş ya da benzeri bir şey yapmadan önce binanın düzenini öğrenmeniz gerekecek. Bugünlük etrafa bakmaya ne dersin?"

"Bu durumda, onu korurken ben de rehberlik edebilirim." Kaoruko enerjik bir şekilde yardım etmeye gönüllü oldu ve bu sefer, onay hemen geldi.

"İyi bir noktaya değindin. Bunu sana bırakıyorum."

"Yardımanız için teşekkür , Bayan Jinnouchi."

"Bana bırakın! Sizi baştan aşağı gezdireyim."

Miyo, koruması Kaoruko birlikte istasyonun etrafına bakmaya böyle başladı.

Ancak, ofisten ayrılma zamanı geldiğinde, Kiyoka onları rahatsız edici bir uyarıyla baş başa bıraktı.

"Burada çalışıyor olacağım, bu yüzden bir şey olursa beni aradığınızdan emin olun, anladınız mı?"

"Yapacağım."

"Yap kesinlikle Tabii ki sen Yapma. adım Dışarıda ve İstasyon yerleşkesi. Koruma olsun ya da olmasın, seni yüzüstü bırakmayı göze alamazsın."

bekçi."

"Yapmayacağım."

"U-uhh, Komutan?"

"Eğer erkekler size bir şey söylerse, onları görmezden gelin. Bir merhaba yeter. Anladın mı?"

"Anlıyorum."

"Bu noktada, eğer onlardan biri sana kaba bir şey söylerse, kaç ve hemen bana rapor ver-"

"C-Komutan! Tur için zamanımız tükenmeden yeter."

Kiyoka'nın bitmek bilmeyen güvenlik önlemleri akışına sabrı nihayet tükenen Kaoruko araya girdi ve ona bıkkınlık dolu bir bakış fırlattı.

Astlarından biri tarafından sözünün kesilmesine biraz sinirlenmiş görünüyordu.

"Bunların hepsi üzerinden geçilmesi gereken noktalar, Jinnouchi."

"Evet, evet, inanın bana, ne demek istediğinizi açık ve net bir şekilde ifade ettiniz. Ben de Miyo'nun yanında olup onun güvende olduğundan emin olacağım. Tamam mı?"

Kaoruko onay için Miyo'ya baktı ve o da başını salladı.

Kiyoka arada bir büyük bir endişe kaynağı olabiliyordu. Miyo, Usui'nin tehlikeli olduğunu açıkça anlamıştı ve nişanlısının onun güvenliği için bu kadar endişelenmesinden mutlu olsa da, çocuk değildi. Ne yapması gerektiğinin bu kadar ince ayrıntılarla söylenmesinden birazcık tedirgin olmuştu.

"...Pekâlâ. Sadece dışarıdayken çok dikkatli olun."

Büyük başının avuç içiyle Miyo'nun başını okşadı.

Ona bir çocuk gibi davranmasına rağmen, Miyo yüzünün bir kez daha kızardığını hissetti.

"Yapacağım. Teşekkür ,

Kiyoka." "Elbette."

Başını kaldıramayacak kadar utanan Miyo, Kaoruko ile birlikte ofisten ayrıldı.



Kiyoka, ayrılan nişanlısının ve astının kapıyı arkalarından kapatışını izlerken küçük bir iç çekti.

...Yapmak istediğim şey tam olarak nedir?

Miyo'ya karşı her zaman sevgi beslediğini düşündü.

Derin yaralar taşıyan nişanlısını koruduğundan ve ona özenle davrandığından emin . Bu duyguları onunla ilk tanıştığı zamandan, onunla daha fazla zaman geçirdiği ana kadar değişmemişti.

Ancak bu, en başından beri ona karşı romantik bir "aşk" hissettiği anlamına gelmiyordu.

Gerçi bunu fark etmem için yaşlı adamdan duymam gerekmesi utanç verici.

Artık aşktan söz edildiğine ve kendisi de aşka uyandığına göre, Kiyoka göğsünde kaynaşan duyguları zihninden uzak tutamıyordu.

Sandalyesine daha da yaslanarak gözlerinin masasının yüzeyine düşmesine izin verdi.

Yaşadığı sürece Miyo'ya değer verecekti. Başından beri kararını vermişti ama şimdi ondan istediği çok daha fazla şey vardı.

Onun da aynı duygularla karşılık vermesini istemiyordu.

Kiyoka sadece onu el üstünde tutmak, bir daha asla ağlamamasını ya da incinmemesini sağlamak istiyordu. Onu tehlikeye atmak istemiyordu. Aslında, onun her zaman görüş alanında olmasını, yanından hiç ayrılmamasını istiyordu.

"....."

Son derece tehlikeli bir düşünce. Ne düşünüyordu ki?

Utanç aniden kabardı ve gözlerini havaya dikti.

Miyo gün geçtikçe o kadar büyüyordu ki, eskiden olduğu kadına neredeyse hiç benzemiyordu.

Onu gören herkes muhteşem bir soylu kadın olduğunu ve herkesin önünde öyle davranabildiğini kabul ederdi. Bunu hem o hem de Kiyoka istemişti. Ama yine de.

İçindeki bir parça, onun olduğu yerde kalmasını, yanından hiç ayrılmamasını istiyordu. Bir parçası da onun

Onu ne Usui'nin ne de başka birinin ona dokunamayacağı bir yere kapatırsa barış.

Tamamen saçmalık... Ben sadece işleri kendim için kolaylaştırmak istiyorum.

Utanç verici.

Yine de, Usui'nin varlığı ve açıklamalarından duyduğu dehşeti çaresizce bastırmaya çalışarak dimdik ayakta durduğunu her gördüğünde, onu her türlü korku veya üzüntüden sonsuza dek korumak için ne yapabileceğini düşünürdü.

Kiyoka başını sallayarak aklındaki korkunç düşünceleri kovdu.

Ne olursa olsun, Miyo değişiyordu. Daha yeni tanışmış olmalarına rağmen Kaoruko ile ustaca etkileşime giriyordu. Nişanlısı olabilirdi ama onun her hareketini dikte etmeye hakkı yoktu.

Bu yüzden onun isteklerini kabul etmek doğru bir karardı.

Ne olursa olsun bahar geldiğinde Usui'yi yakalamalıyım.

Miyo'nun daha fazla acı çekmemesi için Usui ve Yetenekli Cemaat'le bir an önce ilgilenmesi çok daha hayati bir önem taşıyordu.

Kiyoka gözlerini elindeki belgelere çevirdi.

Usui aslında Miyo'nun gerçek babası mıydı? Eğer bu doğru çıkarsa, her şey altüst olacaktı.

Araştırmasının sonuçlarına göre, Miyo'nun babasının Shinichi Saimori olma ihtimali, Miyo'nun doğduğu ve Sumi Usuba'nın resmi olarak evlendiği zamana dayanıyordu. Bununla birlikte, bulgular tartışılmaz değildi. Sumi Usuba'nın Usui ile evlendikten sonra tanışmış olma ihtimalini kesin olarak göz ardı edemiyordu.

Eğer Usui Miyo'nun gerçek babasıysa, ebeveynlik yetkisini onu manipüle etmek için kullanabilirdi. Öte yandan, gizli bir amaç için onu kızı olarak sahipleniyor olsa bile, bu onu kendisi için ne kadar çok istediğinin bir kanıtıydı.

Gerçek ne olursa olsun, onun duruma müdahil olmasını engellemek mümkün değildi.

Ne yapmam gerekiyor?

Usui ile yüzleşmek ve onu yakalamak, aynı zamanda Miyo'nun mümkün olduğunca tehlikeye atılmasını önlemek için nasıl bir yöntem vardı?

Kiyoka koltuğuna gömülmüş, derin düşüncelere dalmış ve görünürde hiçbir cevap .



Adımlarında bir sıçramayla koridorda ilerledi.

Kaoruko, Kiyoka'nın varlığından kaçıyormuş gibi yürüyen Miyo'nun arkasından bir kahkaha attı.

"YaniBu nasıl ve KOMUTAN davranır onun Nişanlím,
huh. Şaşırdım."

"...Çalışırken çok daha farklı davranıyor olmalı. "

Durma noktasına gelen Miyo, arkasını dönüp mırıldanırken yanaklarındaki kızarıklığı yatıştırmaya çalıştı.

"Bu kesin. Komutan genellikle hem kendisine hem de başkalarına karşı çok katıdır."

"Sizinle bile mi Bayan Jinnouchi? Siz..... aynı zamanda Kiyoka'nın potansiyel evlilik adaylarından biriydiniz, değil mi?"

Aslında bu soruyu sormak istememişti ama merakı yüzünden ağzından çıkıvermişti.

Çok aptalım.

Kaoruko ona karşı katı olduğunu söyleyerek cevap verseydi, Miyo birlikte çalıştıklarını hayal edecekti ama tam tersi bir cevap verirse, Kiyoka için özel olduğunu öğrenmek ona sadece acı verecekti.

Bu kadar aptalca bir şey sormamalıydı.

Miyo, Kaoruko'nun hislerini anlayıp anlamadığını anlayamadı. Soruyu kayıtsızca geçiştirdi.

"Beni hiç şımartmamıştı. Az önce bu değişik tokuşa tanık olduğumda gerçekten şaşırdım. Binbaşı Kudou'nun ilk kez bu kadar keyifsiz görüldüğünü gördüm ve yaptığı aşırı uyarıları saymıyorum bile. Onu son gördüğümünden bu yana geçen birkaç yıl içinde tam olarak ne olduğunu sormak için söze girmeme ramak kaldı."

Elini başının arkasına koyup neşeyle kıkırdarken ısıll ısıll görünüyordu.

"Öyle mi?"

"Elbette öyle. Yine de komutanın ne kadar katı olsa da nazik olduğunu çok iyi biliyorum."

Kaoruko'nun kısa ve nazik ifadesi Miyo'nun göğsüne saplandı.

Sonra duruşma o Kaoruko, çok, vardı seçildi yukarı üzerinde Kiyoka'nın nezaketi karşısında kadının gözlerinin içine bakmaya dayanamadı.

Konuşma kesildi ve ikili sessizce tekrar koridorda yürümeye başladı.

Kaoruko ellerini birbirine vurarak, "Ah, doğru," dedi. "Sana söylemek istediğim bir şey var, Miyo."

"Bu ne olabilir?"

Yan yana yürürken Miyo, bir kadına göre uzun boylu olan Kaoruko'ya baktı. O da beklenti dolu gözlerle Miyo'ya baktı.

"Gerçek şu ki, sen ve ben aslında oldukça yakın yaşılarıdayız. Ben yirmi yaşıındayım."

"Oh...evet. O halde yakınız."

Miyo yeni yılda yirmi yaşına girecekti. Bu da Kaoruko'yu ondan bir yaş büyük yapıyordu.

Bir an düşündü ve aslında yaşça kendisine yakın pek fazla kadınla tanışmadığını fark etti.

Anılarını ne kadar derinlemesine araştırırsa araştırırsın, bulabildiği en fazla şey ilkokula giderken tanıştığı çocuklar, önceki evindeki birkaç hizmetçi ve üvey kız kardeşiydi.

Kaoruko ile tanışmak ve onunla bu şekilde sohbet etmek neredeyse eşi benzeri görülmemiş bir olaydı.

"Bence ikimizin aslında pek çok ortak noktası var. İkimiz de bu yaşta hala evlenmemişiz ve hediye kullanıcısıyız. Ve güzeliz."

Miyo, Kaoruko'nun komik sözlerinden etkilenerek sessizce kıkırdadı.

Kendini hiç de güzel bulmuyordu ama şaka yollu iltifatta herhangi bir kötülük iması yoktu. Dürüst olmak gerekirse, bunu duymaktan mutlu olmuş ve eğlenmişti.

"Yani, umm... Aslında söylemek istediğim şey, temelde... Şey, ikimizin iyi arkadaş olabileceğimizi düşünmüştüm," dedi Kaoruko

dedi

"Arkadaş mı?"

"Evet. Öngörülebilir gelecekte günün büyük bir bölümünde birlikte dolaşacağız, birincisi ve birlikte iyi anlaşabilirmişiz gibi görünüyor, bu yüzden rahat bir ilişkinin ikimizin de birbirimizin yanında biraz daha rahat olmasını sağlayacağını düşündüm."

"...Evet, sanırım."

"Bu ve aslında çok fazla arkadaşım yok. Seni tanımak beni gerçekten mutlu eder, Miyo. Bana çok yardımcı olacaksın, ne dersin?"

Kaoruko durdu ve gülümseyerek elini uzattı; Miyo kısa bir an için elini tutmakta tereddüt etti.

İlgileniyor ya da ilgilenmiyor, Miyo'nun daha önce hiç arkadaşı olmamıştı. yurttaş olarak kabul edilmesi için tam olarak ne yapması gerektiği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Yine de tereddütü sadece birkaç saniye sürdü.

Miyo çekingen bir şekilde elini uzattı ve Kaoruko'nun elini tuttu.

"Benim gibi biriyle aranız gerçekten iyiye, o zaman... arkadaşlığımızı dört gözle bekliyorum."

"! Teşekkür , Miyo. Eminim iyi !"

Kaoruko'nun verdiği cevap karşısındaki içten sevincini görmek - sevinçten zıplamanın eşiğindeydi - Miyo'ya doğru seçimi yaptığını hissettirdi.

Kaoruko'nun bir an yakışıklı ve ağırbaşlı görünürken bir sonraki an neşeli ve arkadaş canlısı davranmasını büyüleyici buluyordu.

"Bu durumda, formaliteleri bir kenara bırakabilirim, değil mi? Sen de benimle normalde konuştuğun gibi konuşabilirsin Miyo, benim için bir sakıncası yok! Ayrıca, lütfen bana Jinnouchi yerine Kaoruko deyin."

Miyo başını salladı, güzel yüzünü kendi yüzüne yaklaştırıp Miyo'nun iki elini de kendi ellerinin arasına alan kadın karşısında kendini çok güçlü hissetti.

Daha önce kelime seçimlerini ya da resmiyeti hiç düşünmemişti. Hiyerarşik açıdan, Miyo'nun Kiyoka ile nişanlanmasına rağmen,

Ailesinin düşük statüsü onu Kaoruko'nun çok altına yerleştirirdi. Ayrıca, orduya bulaşmamış normal bir sivildi.

Kaoruko Miyo'yu korumaktan sorumlu olsa da, bu Miyo'yu daha seçkin veya önemli yapmıyordu.

"Ciddi misin?! Teşekkürler. Beni geri çevirmediğine çok sevindim. Çok tatlısın, Miyo."

"Hiç de değil. Aramızda hiçbir zaman bir hiyerarşı olmadı zaten... Ama ilk adını kullanmaya gelince..."

"Ah, söylemesi zor mu?"

"Bu... tam olarak değil."

"Gerçekten Kaoruko'yu tercih ederim. Gerçek ki, soyadıyla çağrılmaktan pek hoşlanmıyorum."

"Ha? Nedenmiş o?"

Jinnouchi sahip olunması gereken muhteşem bir aile ismiydi. Normalde birinin hoşlanmayacağı türden bir isim değildi.

Miyo şaşkınlıkla başını eğdi ve Kaoruko garip bir şekilde gülümseyerek yanağını kaşıdı.

"Jinnouchi soyadı... Biraz sert ya da kendini beğenmiş, öyle değil mi?"

"Gerçekten mi?"

Miyo, ismindeki karakterlerin çok çekici veya sevimli olmadığı konusunda hemfikirdi. Kaoruko'nun çok cesur bir dış görünüşü vardı, bu yüzden Miyo onun daha kadınsı ve sevimli bir şey tercih edeceğini öğrenince biraz şaşırdı.

Miyo'nun ikna olduğunu hisseden üniformalı güzel, biraz sabırsız görünerek yoluna devam etti.

"Neyse, bana sadece Kaoruko de, tamam mı?" "Tamam."

Kaoruko, Miyo'nun başını sallamasıyla rahat bir nefes aldı ve onu ileri doğru itti.

"Hadi, gidelim!"

Yüksek sesle gıcırdayan ahşap koridorda ilerlemeye devam eden iki kadın, üzerinde MUTFAK yazan bir kapıya geldiler. Görünüşe burası turlarının ilk durağıydı.

"Şimdi, Miyo. İlk olarak..... burada küçük bir mutfağımız var."

Miyo'nun rehberi rolüne soyunan Kaoruko, sesi cümlelerin ortasında kesilmeden önce neşeyle kapıyı yarıya kadar açtı. Dondu kaldı, şaşkınlık içinde hareketsiz duruyordu.

Ne olduğu konusunda endişelenen Miyo, mutfağa da göz attı.

Oh benim.....

Oda loş bir şekilde aydınlatılmıştı ve durgun havasında soğuk bir nem vardı. Gözlerini odada daha yakından gezdirdiğinde, odanın korkunç bir durumda olduğunu gördü. Eşyalar her yere saçılmıştı ve o kadar dağınıktı ki, yerde ancak ayaklarını koyabileceği kadar yer vardı.

Ancak, Miyo odayı sadece kısa bir süreliğine görebildi.

Kaoruko kapıyı şiddetle çarparak kapattı. Sonra Miyo'ya döndü, dudakları gergin bir gülümsemeyle gerildi ve şok edici derecede monoton bir cevap verdi.

"Awww! Unutmuşum. Şu anda mutfağı kullanamayız!"

Nasıl olur da kullanılamaz olur?

İstasyonun içinde derme çatma bir mutfak ve küçük bir kafeterya vardı, yani teorik olarak orada kahve ve çay demlemek mümkün olsa da Kaoruko daha birkaç dakika önce çay yapmıştı. Mutfağın durumunu öylece unutmuş olamazdı.

Yine de Miyo, kısa bir süre önce gördüğü korkunç dağınıklığın burayı kullanmayı zorlaştıracaklarını kabul etmek zorundaydı.

"Whoopsie, seni kullanamayacağın tesislerle tanıştırsam pek yardımcı olamam, değil mi? *Ah-hah-hah...*"

Miyo, Kaoruko gergin bir monotonlukla konuşmaya devam ederken ona sertçe baktı ve kasıtlı olarak bakışlarından kaçındı.

Birkaç saniye tam bir sessizlik içinde geçti.

Kaoruko duruma boyun eğerek, "Gördün mü?" diye sordu.

Miyo tereddütle başını

salladı. "...Evet.

Gördüm."

Miyo, odanın perişan halinin diğer insanlara gösterilecek bir şey olmadığını anlayabiliyordu.

Kaoruko kapıyı bir kez açarken kaşlarını çatı.

"Biraz açıklama yapmama izin vererseniz, ordu temelde bir erkekler kulübüdür, bu nedenle pek çok alan ihtiyaç duydukları ilgiyi göremez."

Bu istasyon erkeklerden başka bir şeyle dolu değildi.

Görünüşte temizlik ve çamaşır işlerini sırayla yapsalar da, birçoğu muhtemelen bu işlere alışık değildi. Buranın gizli bilgileri barındıran bir askeri tesis olduğu düşünülduğünde, bu işlerle ilgilenmesi için ordu dışından birini işe almak da zor olurdu.

Özel Anti-Grotesquerie Birimi her zaman yetersiz personele sahip olduğundan ve yeni yüzlerin savaş gücünü hemen kullanmak istediğinden, temizlik işlerini yeni acemilere veya stajyerlere vermek de işe yaramazdı, bu da onların herhangi bir işle ilgilenmesini engellerdi.

"Bu gerçekten inanılmaz."

Miyo içeriye bir kez daha baktı ve mini mutfak neredeyse harap durumda olduğunu gördü.

En azından burada hâlâ su kaynatabilir ve çay hazırlayabilirmişsiniz gibi görünüyordu ama gördüğü toz ve küf, odanın mevcut temizlik seviyesinden pek de söz etmiyordu.

Kaoruko bir iç çekti ve hiçbir şey görmemiş gibi davranmak istemesine kapıyı tekrar kapattı.

"Burada en son görev yaptığımdan beri bir kez bile temizlemediklerini hissediyorum."

"Peki ne kadar zaman önceydi...?"

"Hmmm, yaklaşık dört, beş yıl önce?"

Bu süre Miyo'nun hayal edebileceğinden çok daha korkunçtu.

O uzun yıllar boyunca, askerler mutfağı ancak kullanılabılır durumda tutacak kadar temizlemiş olmalılar ki, sonunda bugünkü haline gelebilmişti. Miyo gerçeğı öğrenmemiş olmayı diledi.

Şok içinde elini bilinçsizce ağzına götürdü ve Kaoruko'nun omuzlarının çökmesine neden oldu.

"...Her neyse, kesinlikle görmen gerekenden daha fazlasını görmene izin veremem, o yüzden edelim."

"Tamam."

Başını sallarken Miyo, kendini durdurmadan önce burayı temizlemek için gönüllü olmayı düşündü.

Şu anda hâlâ etrafı gösteriliyordu ve nihayetinde Kiyoka'nın ofisine geri dönüp ona sormadan hiçbir şey yapamazdı.

"Şimdi..... bundan sonra bu yoldan gideceğiz."

Miyo, Kaoruko'nun turunda beklediğinden çok daha fazla eğleniyordu.

Küçük mutfaktan sonra ofis ve kayıt odası, ardından da avlu, ana mutfak ve kafeterya . Soyunma odasının ve deponun içine bakmak elbette çok ileri bir adımdı ama Kaoruko "Pis!" diye bağırmadan önce her iki yere de kısa bir göz attı, yani mutfakla benzer bir durumda olmalıydılar.

Buna karşılık, kafeterya küçük olsa da düzenli ve temizdi.

Kendisine emekli bir eski istasyon mutfağında aşçı olarak çalıştığı söylenmişti. Ne yazık ki Miyo, Kaoruko'nun turu sırasında uğradığında onunla tanışamamıştı ama görünüşe göre işinde çok titizdi ve bu titizliği hem kafeteryanın hem de mutfağın pırıl pırıl olmasını sağlıyordu.

"Buradaki kantindeki yemekler gerçekten çok iyi. Eski başkent istasyonunda verdikleri öğle yemekleri de fena değil ama buradaki taze yemeklerle kıyaslarsak?" Kaoruko gözlerinde büyülenmiş bir parıltıyla anımsadı.

Miyo bunu duyunca irkildi.

Bekle, bu Kiyoka'nın gerçekten buradaki yemekleri tercih etme ihtimali olduğu anlamına mı geliyor?

Yapabileceği en lezzetli öğle yemeği, yeme zamanı geldiğinde hâlâ soğuk olacaktı. Kiyoka burada bulabilseydi elbette sıcak bir yemeği buna tercih ederdi.

Onu bir daha gördüğünde bunu sorması gerekecekti.

Düşüncelerinde kaybolan Miyo huzursuzlanmaya başladı.

Bana gibi hissediyorum.

Kaoruko ile koridorlarda yürürken ya da her odaya kafalarını soktuklarında oluyordu bu. Nereye giderlerse gitsinler, askerler onu kaba ve biraz da çekingen bakışlarla karşılıyordu.

Bu bakışları dün hissetmemişti. Kaoruko'nun da gibi, burası bir erkekler kulübüydü, bu yüzden belki de sadece iki kadının etrafta dolaşması alışılmadık bir şeydi.

Ancak Miyo, onların bakışlarının merakla değil, Saimori'lerin evinde yaşarken maruz kaldığı türden kızgın duygularla dolu olduğu izlenimini edinmekten kendini alamadı.

"Son sırada dojo var."

Kaoruko'nun turu sona ermek üzereydi.

Aslında Miyo, söyleyecek akıllıca bir şeyi olmadığı için Kaoruko'nun kendisine eşlik etmekten pek hoşlanmayacağından içten içe endişelenmişti ama Kaoruko'nun başından sonuna kadar yüzünde neşeli bir gülümseme olması onu biraz rahatlattı.

"Dojo'yu çok seviyorum, bu yüzden en iyisini sona saklamak istedim." "kadar mı seviyorsun?"

"Evet. Ailem bir dojo işletiyor. Küçüklüğümden beri orada çok zaman geçirdim, bu yüzden kendimi en rahat hissettiğim yer orası..... ve insanlara bunu söylediğimde hepsi bana *"bu çok şeyi açıklıyor"* der gibi bakıyor."

"Çok yakışıklı olduğun için mi?"

"Hah-hah-hah. Lütfen, hiç kimse böyle söyleyecek kadar kibar değildir. Çoğu zaman insanlar bana gerçekten erkeksi olduğumu söyler."

Miyo'nun yorumuyla Kaoruko'nun şakacı yüzüne bir gülümseme yayılsa da, içinde hafif bir yalnızlık da var gibiydi.

Miyo, kadın olmasına rağmen "erkeksi" olarak adlandırılmasının bazı karmaşık duygulara yol açmış olabileceğini kabul etti, ancak insanların Kaoruko'ya bunu öylesine söylemiş olabileceğini düşündü.

Kaoruko'ya önceki günden beri aklında olan bir şeyi sordu.

"Aslında, şimdi siz , ben sadece erkeklerin asker olabileceğini sanıyordum. Senden başka kadın asker var mı?"

Genelde orduya sadece erkekler katılabilirdi. Miyo bu düşüncesinde yalnız olmadığını tahmin ediyordu, çünkü toplum genel olarak ordunun tamamen erkeklerden oluşan bir kurum olduğunu düşünüyordu.

Bu istasyonda bile tuvaletler ve soyunma odaları sadece erkekler içindi. Hiçbir şekilde bir kadın askerin ihtiyaçlarına uygun görünmüyordu.

"Ahh, evet güzel soru." Kaoruko başını salladı. "Haklısın. Normalde kadınlar orduya katılamaz, yani yanlış bir kaniya kapılmamışsın. Öte yandan Özel Anti-Grotesquerie Birimi biraz benzersiz. Aslında eski başkentte benden başka kadın askerler de var."

"mı?"

"Evet. Yani, başlangıçta çok fazla Hediye kullanıcısı yok, değil mi? Bu yüzden gerekli savaş becerilerine sahip oldukları sürece kadınlar da katılabilir. Kadın bir Hediye kullanıcısı, doğaüstü güçlerini çok iyi kullanamayan bir erkekten daha güçlüdür ve bu tek başına ulusun özgürce kullanabileceği daha fazla askeri güç anlamına gelir. Bu arada, normal asker muamelesi görmeseler de, öğrenciler bile Özel Anti-Grotesquerie Birimi'nde çalışabilir."

"Öğrenciler de....."

"Aslında burada asistan olarak çalışmaya oldukça erken başladım, on dört ya da on beş yaşlarımdan itibaren. Gerçi çok fazla öğrenci asistan ya da kadın asker yok. Zaten farkında olduğunuz gibi, şu anda bu karakoldaki tek kadın benim örneğin."

"Anlıyorum," dedi Miyo, açıklamadan tatmin olmuş bir şekilde.

Kiyoka'yla tanıştıktan ve kendi doğaüstü yeteneğinin farkına vardıktan sonra, Miyo nihayet Hediye kullanıcılarının konumlarının ne kadar özel olduğunu anlamaya başlamıştı.

Hediye-kullanıcıların ana görevi Groteskileri yenmekti, ancak bir savaş çıkması halinde, güçlü antipersonel silahlar olarak hizmet edeceklerdi. Özel Anti-Grotesquerie Birimi'nin var olma sebebi de buydu; orduya Hediye-kullanıcıları uygun gördükleri şekilde emir verme yetkisi vermek.

Kaoruko..... bundan bahsetmemiş olabilir ama...

Kadın savaş güçlerini artırmak için birliğe katılmalarına izin verilirken, evlenmeleri ve yeni nesil Hediye-kullanıcılarını doğurmalarının umulduğu açıktı. Bu varsayılan olarak kabul edildiğinden, sonuçta çok fazla kadın asker yoktu.

olarak tanınan bir olarak Hediye-kullanıcı birçok ayrıcalıkla geldi.

Ancak, insan olarak görülüyorlardı.

Acı bir hap yutmuş gibi hisseden Miyo, Kaoruko'yu takip etti ve dojoya uğradı.

" geldik."

Dojo genişti ve bir koridorla bağlandığı istasyondan ayrı bir binada yer alıyordu.

Miyo içeride yaklaşık on kişi olduğunu tahmin ediyordu. Savaş sanatları kıyafetleri giymiş askerler, tahta kılıçlarla darbeler savurarak ya da göğüs göğüse çarpışarak ter döküyorlardı.

"Yani bambu bıçakları kullanmıyorsunuz."

"Çünkü bu kendo değil, gerçek savaş için tasarlanmış kılıç dövüşü teknikleri."

"Ah, Jinnouchi, buradasın." İki kadın sohbet ederken derin bir ses yan taraftan Kaoruko'ya seslendi.

Sesin sahibi çok uzun boylu olmasa da sağlam bir fiziğe sahip bir adamdı. Tek bir bakışta iyi eğitilmiş olduğu anlaşılıyordu ve yüz hatları entelektüel bir nitelik taşıyordu.

Miyo onu dünkü toplantıda grdgn hatırlıyordu. Yanılmıyorsa, Mukadeyama adında bir manga lideriydi.

"Selamlar, Takım Lideri Mukadeyama, efendim."

"Seni selamlamam gerekirdi, Jinnouchi. Uzun bir aradan sonra başkente dönmek çok yorucu olmalı."

"Oh, hayır, hiç de değil. Çok fazla motivasyonum var, bu yüzden yorgun değilim."

Mukadeyama homurdanarak güldü ve ardından Miyo'ya baktı.

"Bu, komutanın nişanlısı değil mi? Sizi daha önce selamlamadığım için beni affedin."

"...İyi günler."

Mukadeyama cevabıyla birlikte hafifçe eğildi. Sanki Miyo'nun içindeki bir şeyi görmeye çalışıyor gibiydi.

"Merhaba, ben Mukadeyama, takım liderlerinden biriyim. Sizi buraya ne tür bir iş için getirdiğimi sorabilir miyim?"

Adam gözlerini kıstı ve kadının korkusu daha da arttı.

Mukadeyama'nın test ettiği bu his, muhtemelen Miyo'nun fazla düşünmesinden kaynaklanıyordu. Ama bunu düşündükçe, Mukadeyama'nın onu değerlendirmeye çalıştığına daha çok ikna oluyordu. Hem Kiyoka'nın nişanlısı olarak, hem de bir Usuba olarak.

Yapmaması için bir sebep yoktu.

"Evet. Kaoruko'nun bana istasyonu gezdirmesinin tam ortasıdaydım.

Miyo kendini sakinleştirdi ve Mukadeyama'ya net bir şekilde "Anlıyorum" dedi. Sonra duvara yaslanmış tahta kılıçlardan birini aldı ve Kaoruko'ya uzattı.

"Jinnouchi, eski günlerin hatırına bir maça ne dersin?" "Elbette... Ama şu anda koruma grevindeyim."

"Yani bunca yolu hiçbir şey yapmadan gelmeyi mi planladın? Antrenmanlarını aksatırsan paslanırsın. Ben burada Bayan Nişanlı'ya göz kulak olacağım, sen git antrenman yap."

"Hmmm, anlıyorum efendim, ama..."

Kaoruko bir an için teklif üzerinde düşündü ama sonunda tereddütle tahta kılıcı ondan aldı.

"Madem ısrar ediyorsun, bir maç yapalım."

Paltosunu çıkarıp duvara fırlattı ve kollarını sıvadı.

Mukadeyama, rakibi olarak sadece iki yıldır birimde olan genç bir adamı seçti.

"Maç için teşekkür ederim." "...Ben

de teşekkür ederim."

İkili birbirlerini selamladı ve maç hemen başladı.

Miyo eğitimsiz gözleriyle bile genç adamın Kaoruko'yla garip bir şekilde ilgilendiğini ve en başından beri agresif bir şekilde ona saldırdığını anlayabiliyordu. Kaoruko ise onun saldırılarını soğukkanlılıkla birbiri ardına savuşturdu.

İnanılmaz.

Kaoruko çok yetenekliydi. Durumu tamamen kontrol altına almış görünüyordu.

Çok geçmeden, dojudaki diğer askerler de maça daldı.

"et!"

"Bir kadına bunu asla unutamazsın!"

Asker kalabalığından sağa sola bağırışlar yükseliyordu. "Bayan Nişanlı, sizce kim kazanacak?"

Mukadeyama ona aniden bir soru yönelttiğinde Miyo biraz şaşırdı. Onun bir sohbet başlatmaya çalışacağını hiç beklemiyordu.

Onun sorusu bir cevap seçmekte zorlandı.

Ona göre Kaoruko daha dinç görünüyordu ama yine de erkeklerle kadınlar arasında dayanıklılık ve kol gücü açısından basit bir fark vardı. Kaoruko hâlâ savunmadaydı ve kendi başına herhangi bir karşı saldırı girişiminde bulunmuyordu.

Bir anlık tereddütten sonra-

"...Kaoruko, sanırım."

-Dürüst duygularıyla cevap verdi ve Mukadeyama'nın sessizce başını sallamasına neden oldu.

"Evet, büyük ihtimalle. Jinnouchi teknik açıdan rakibinden çok daha üstün... Eğer kadın olmasaydı, rütbesi yükselebilirdi."

Eğer kadın olmasaydı.

Bu sıradan yorum Miyo'nun beyninde yer etti.

Başka bir deyişle, Kaoruko'nun beceri derecesinin nihayetinde hiçbir önemi yoktu. Miyo, dünyevi cehaletine rağmen Mukadeyama'nın ima ettiği şeyin bu olduğunu biliyordu.

"Bu senin için de geçerli." "Ha?"

Yan tarafına baktı ve onunla göz göze geldi.

Yine de bakışlarında en ufak bir duygu belirtisi göremedi. Her ne kadar teknik olarak Miyo'ya bakıyor gibi görünse de, aslında onunla hiç ilgilenmiyor gibiydi.

Bundan daha da önemlisi, bunun onun için de geçerli olduğunu söylerken ne demek istemişti?

Mukadeyama durgun bir ses tonuyla ona hitap etmeye devam etti.

"Demek istediğim, istasyonda dolaşmanızın baş belası olduğunu düşünen epeyce asker var."

"Bir baş belası..."

"Sizi duvarlarımızda ağırlamak için hiçbir neden yok. Komutanın nişanlısısın, bu yüzden kimse bu konuda açıkça bir şey yapacak kadar aptal değil, ama işler böyle. Erkeklere göre, mücadele bile edemeyen sivil bir kadın buralarda baş belasından başka bir şey değil ve ben de bu duyguyu anlayabiliyorum. Hepimiz birimdeki pozisyonlarımızı hak ettik ve işimizi gururla yapıyoruz."

Miyo gözlerini ayaklarına indirdi.

"Tüm bunların ötesinde, Usubas'ın kan bağı olan bir akrabasısınız. Tabiri caizse, her yerdeki Gift kullanıcılarının düşmanı olan bir Gift kullanıcısısın."

".....!"

"Tek bir Hediye kullanıcısı bile böyle birinin etrafta dolaşmasından rahatsızlık duymaz."

"Bir düşman....."

Miyo bu kelimenin ağırlığı karşısında soldu.

Usubas' bu şekilde tanımlandığını ilk kez duyuyordu ama etiketin doğruluğunu tamamen inkâr edemezdi.

Usubalar, ihtiyaç duyulduğunda diğer Hediye kullanıcılarını bastırmak için doğaüstü güçlerini kullandılar. Bu, Miyo'nun kendi Rüya Görme gücü için de geçerliydi. Miyo'nun kendisi bir Hediye kullanıcısı olarak hala deneyimsizdi, bu yüzden ona kolayca erişemiyordu, ancak teoride, uyuyan herhangi birinin yaşamı ve ölümü üzerinde özgürce dizginlere sahipti.

Korkutucu, can sıkıcı, sinir bozucu.

Böylesine olumsuz duygularla dolu düşmanca bakışlarla karşılaşmanın hiç de garip olmadığını fark etti.

Miyo bu durumun Usubaların gölgelerden açığa çıkarılmasının bir sonucu olduğundan emindi.

"Burada gerçekten körü körüne varsayımlarda bulunmaya çalışmıyorum. Ama lütfen burada sizden hoşlanmayan insanlar olduğunu unutmayın. Ve etrafta dolaşıp gereksiz şeyler yapmayın."

"...Anlıyorum."

Miyo, Mukadeyama'nın sert uyarısı karşısında gözlerini indirdi. Adam haklıydı.

İstasyondaki turu sırasında aldığı bakışlar hakkındaki gerçeği sonunda öğrenmişti.

Çünkü ben bir Usuba'yım.

Yaklaşımları zorlayıcı olsa da, Usubalar Miyo'yu ailelerinin bir üyesi olarak karşılamıştı ve bunun için onlara minnet borçluydu. Onları bir kez bile korkutucu ya da nahoş bulmamıştı ve hepsi bu kadardı; ne daha fazlası ne de daha azı.

Ancak bunun tek nedeni Miyo'nun kendisini bir Hediye kullanıcısı olarak görmemesi ve Hediye kullanıcısı olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmemesiydi.

Dahası, şu anda çalışma ve bir şekilde faydalı olma arzusu şüphesiz "kafasını ait olmadığı yere sokmak" olarak sayılıyordu.

Mukadeyama'nın bahsettiği gibi. Kiyoka ona izin verse de vermese de, bunun diğer askerlerin konuyla ilgili duyguları üzerinde hiçbir etkisi yoktu.

Bencillik mi yapıyorum?

Miyo küçük bir iç geçirdiği anda, antrenman maçını izleyen askerler bir kargaşaya kapıldı.

Kaoruko rakibinin vuruşlarındaki bir anlık boşluğu değerlendirerek kılıcını elinden düşürdü ve zafer kazandı.

"Maç için teşekkür ederim." "...Evet, teşekkürler."

Genç asker Kaoruko'ya kötü niyetle baktı. Ama Kaoruko bunu fark etmek yerine ona sırtını döndü ve yüzü kıpkırmızı kesilmiş bir halde dojodan dışarı çıktı.

Seyirciler ona kötü küfürler savurdu.

Dürüst olmak gerekirse, Miyo burayı pek de harika bir ortam olarak görmüyordu. "İyi iş, Kaoruko."

"Teşekkürler."

Miyo ona bir mendil uzattı ve geri döndüğünde onu teselli etti ve diğer kadın ona parlak bir şekilde gülümsedi.

Kaoruko'yu kurtaran tek şey, diğer askerlerin sözlerinin onu etkilemesine izin vermiyor gibi görünmesiydi.

"Vay be, antrenman maçları gerçekten eğlenceli. İyi de bir antrenman... Davetiniz için çok teşekkür ederim, Takım Lideri Mukadeyama."

"Paslanmadığını gördüğüme sevindim."

"Eğer bir şey varsa, buraya son gelişimden daha keskin, öyle değil mi?"

"Hmm, bundan emin değilim."

İkili kendi aralarında kıkırdadı. Aralarında herhangi bir husumet varmış gibi görünmüyordu.

Mukadeyama'nın körü körüne varsayımlarda bulunmaya çalışmadığı iddiası gerçek olmalıydı. En azından, Miyo onun diğer insanlar hakkında önyargılı olmamaya özen gösterdiğini söyleyebilirdi. Kaoruko'yu yetenekleriyle tanınmasının nedeni de buydu.

Ama benimle.

Kaoruko'nun aksine, Miyo'nun herhangi bir dövüş becerisi yoktu. Yeteneğini de iyi kullanamıyordu.

Mukadeyama'nın dediği gibi, Miyo sadece işe yaramaz değil, aynı zamanda Usui tarafından hedef alınmıştı; askerlerin omuzlarına yük olmaktan başka bir şey değildi. Bu düşüncayı bir adım daha ileri götürürsek, o bir baş belasıydı, onlara sadece daha fazla baş ağrısı verecek biriydi.

Yine de Miyo'nun buradaki tek seçeneği Kiyoka'nın nişanlısı olarak elinden geleni yapmaktı. Kendini ne kadar zorlamak istese de, nihayetinde yapabileceği şeyler sınırlıydı.

Ancak bu, durumun sinir bozucu olmasını engellemiyordu. Burada tek başına yersiz olduğu gerçeğiyle yüzleşen Miyo, Kiyoka'nın Kaoruko'ya duyduğu inancı inanılmaz derecede kışkırttığını hissetti.



Güneş battıktan sonra Miyo ve Kiyoka birlikte eve döndüklerinde Yurie'nin onları beklediğini gördüler.

"Evinize hoş geldiniz, Genç Efendi, Bayan Miyo."

Yurie onları girişte gülümseyerek karşıladı ve Miyo'ya muazzam bir rahatlama hissi verdi. Vücudunda tuttuğu gerginliği gevşetti. Sonunda yeniden nefes alabileceğini hissetti.

"Geri döndük."

"Eve geldik, Yurie."

Gün batımından bu yana dışarısı buz gibi olmuştu ama evin içi sıcacıktı.

"Şimdi gidin ve üzerinizi değiştirin, Genç Efendi. Bayan Miyo, lütfen oturma odasında dinlenin."

"Oh, um, hayır, yardım edeceğim!"

Miyo hızla ayağa kalktı ve ev işlerine dönen Yurie'nin peşinden koştu.

Mutfağa girdi ve akşam yemeği için yapılan hazırlıkların çoğunun çoktan bitmiş olduğunu gördü.

"Yorulmadınız mı, Bayan Miyo?" Yurie yemek takımlarını raftan alırken endişeyle sordu.

Miyo, bakışları ayaklarına düşmeden önce kısaca "Hayır," diye cevap verdi. Yurie ona bunu sorduğuna göre bitkin görünüyor olmalıydı.

Ama o gün onu yoracak pek bir şey yapmamıştı. "Hayır, ben iyiyim."

Aslında bu onun için kolay bir gündü, çünkü genellikle ev işleriyle uğraşarak dayanıklılığını artırırdı. Yine de, eve varır varmaz zihinsel yorgunluk anında içine dolmuştu.

Karuko ile tanıştığından beri, Miyo kalbinde sürekli bir ağırlık varmış gibi hissediyordu. Mukadeyama'nın sözleri mevcut durumun gerçekliğini anlamasını sağladığında, giderek daha derin bir melankoliye gömülmüştü.

Miyo bilinçsizce iç çekerek Yurie'nin elini ağzına götürmesine neden oldu.

"Aman... Lütfen biraz oturun, Bayan Miyo."

Yurie mutfağın köşesindeki küçük sandalyeyi işaret etti.

Miyo'nun bu ani istek karşısında kafası karışmıştı.

"Ne? Ama..."

"Genç ustanın değişimini tamamlaması hâlâ biraz zaman alacak."

Yurie'nin gülümseyen yüzü tartışmaya yer bırakmıyordu. Yaşlı kadın tipik olarak nazik ve kibar olsa da, Miyo onun sinirlendiğinde işlerin ne kadar korkutucu bir hal alabileceğini çoktan tecrübe etmişti.

Tek seçeneği onun isteklerine itaat etmektir. "Bir dakika orada bekle."

Yurie, Miyo'nun istediği gibi sandalyeye oturduğundan emin olduktan sonra bir tencereye bir şeyler doldurdu ve ateşin üzerine koydu.

Miyo, kendisine dumanı tüten bir kâse uzatılmadan önce bir süre boşluğa baktı.

", Bayan Miyo." "Teşekkür ederim."

Miyo hiçbir şey düşünmeden kaseyi aldı ve içindekilere baktığında gözleri büyüdü.

Ağızına kadar tatlı bir aroma kalın beyaz bir maddeyle doluydu.

Bir kase amazake.

Kaseyi iki eliyle kavradı ve parmak uçlarından vücuduna bir sıcaklık yayıldı.

"Son zamanlarda havalar oldukça soğudu, bu yüzden daha bugün biraz aldım."

"Özür dilerim. Sana yardım etmem gerekiyordu."

"yok, sorun . Şimdi lütfen, soğumadan iç."

Yurie'nin gülümseyen yüzüyle rahatlayan Miyo, kaseyi dudaklarına götürdü.

Sıcak *amazake*'nin tatlılığı iliklerine kadar işlemişti ve dilinin üzerinde kalan fermente pirinç tanelerinin eşsiz dokusu çok lezzetliydi. Bu tatlılığı tatmayalı kaç yıl olmuştu?

"Çok lezzetli."

Miyo sıcak bir verdi.

Sanki bu güçlü ve tatlı tat, göğsündeki kurşuni ağırlığı eritmeye başlamıştı. Yurie'nin düşünceli jestinin sıcaklığıyla birleşince, Miyo oracıkta gözyaşlarına boğulacakmış gibi hissetti.

"Hee-hee. Görünüşe göre bugün biraz satın almak doğru bir seçim olmuş."

Miyo, Yurie'nin sırtıtışına karşılık verdi ve içeceğinin geri kalanını yavaşça içti.

amazake.

Kase boşaldığında, Miyo'nun kalbi eskisinden daha hafifti.

"Yurie."

Tam o sırada Miyo kapıdan gelen sese doğru döndü ve Kiyoka'nın üniformasını çıkarmış, mutfığa baktığını gördü.

"Oh, Genç Efendi. Bir sorun mu var?"

"...çoktan karardı. Eğer bu gece eve gidiyorsanız, yolun bir kısmında sizinle geleceğim."

"Aman Tanrım, zaman nereye gitti?"

Bunu duymak Miyo'ya eve vardıklarında havanın gerçekten de karanlık olduğunu hatırlattı.

Ayağa kalktı ve boş kâseyi lavaboya koydu. "Geri kalanını kendim bitirebilirim, Yurie."

"Ah, evet, o zaman sana bırakıyorum." "Bizimle geliyorsun, Miyo."

"Ne?"

Başını eğdi ve Kiyoka'nın bıkkınlık içinde gözlerini hafifçe kısmasına neden oldu.

"Şu anda hedef alındığınızı unutmadınız, değil mi?"

"Hayır, unutmadım... Ama sadece kısa bir süre için olacak, değil mi?"

Yurie'nin evi çok uzakta değildi ve kışın hava çok erken karardığı için ailesi onu eve giderken almaya gelirdi. Kiyoka'nın onu bırakması genellikle sadece birkaç dakika sürüyordu.

Miyo Usui'yi hafife almıyordu ama kadar kısa sürede evlerine bir hırsız gibi gizlice girebileceğini hayal bile edemiyordu.

Yine de Kiyoka'nın yüzü, Miyo'nun söylediği her kelimeyle daha da sertleşti. "Hayır. Dediğimi yap."

Ses tonu sertti.

Kiyoka Miyo için endişeleniyor ve onu zarar görmekten korumaya çalışıyordu, bu yüzden burada yapılacak en iyi şey ona itaat etmektir. Kendini savunacak becerilere sahip olmadığı düşünüldüğünde, bu çok açıktı.

Yine de, onun tepkisini geçen gün Kaoruko'yla aralarında tanık olduğu güvenle karşılaştırmaktan kendini alamadı. Tarif edilemez bir duygu kapladı içini.

"...Anlıyorum."

Neden Kaoruko ve Kiyoka'nın ilişkisine bu kadar odaklanmıştı? Kendi duyguları karşısında şaşkına dönen Miyo sessizce başını salladı.

Yukie'yi güvenli bir şekilde ailesine teslim ettikten sonra, Miyo ve Kiyoka gece yolu boyunca birlikte eve doğru yürüdüler, yolları sadece ay ve yıldızlar tarafından aydınlatılıyordu.

Yuri yanlarında olduğu için yolda bol bol konuşmayı başarmışlardı ama baş başa kaldıklarında sohbet hemen kesilmişti. Aralarında garip bir sessizlik oluştu.

Bu benim hatam, değil mi?

Miyo kendi kendine düşündü, ayağının takılmadığından emin olmak için ayaklarına baktı.

Villadan döndüğünden beri Kiyoka'yla eskisi gibi etkileşime girememişti. Bunun utanç duygusundan mı yoksa Kaoruko'yla meşguliyetinden mi kaynaklandığını bilemiyordu.

Sessizlik devam ederken Miyo aniden bir şey hatırladı ve birkaç adım önünde yürüyen nişanlısına seslendi.

"Um, Kiyoka."

"Ne?"

"...Sana öğle yemeği hazırlamayı bırakmalı mıyım?" Sadece hazırlıksız bir soruydu.

Kaoruko'nun istasyondaki kafeterya yemeklerinin lezzetli olduğunu söylediğini duyduktan sonra, öğle yemeğinde genellikle onun için hazırladığı yemek yerine bunu yemeyi tercih edip etmeyeceğini sormayı düşündü.

"Huh.....?" Ancak Kiyoka şaşkınlığını gizleyemedi ve durup arkasını dönerek onunla yüzleşti. "Neden?"

Yüzündeki ifade, Miyo'nun şimdiye kadar gördüğü hiçbir şeye benzemeyen bir şok, kargaşa ve kederle boyanmıştı.

Miyo onun en fazla her zamanki gibi kısa ve öz bir cevap vereceğini tahmin etmişti ve bu yüzden onun beklenmedik yoğun tepkisi karşısında şaşkına döndü.

"Şey... Kaoruko bana istasyon kafeteryasından bahsetti ve..."

Kiyoka cevap verirken ona baktı ve alnında soğuk bir ter oluştu.

"Ve?"

"İstasyon kafeteryasındaki yemeklerin birinci sınıf olduğundan bahsetti, ben de belki senin de-"

"Saçmalık."

Kiyoka ters bir şekilde onun sözünü kesti.

Onu bu kadar üzen tam olarak neydi? Şaşkına dönen Miyo, gözlerini şaşkınlıkla etrafta gezdirmekten başka bir şey yapamadı.

"Ben-ben, gülünç.....?"

"Kesinlikle. Miyo, senin öğle yemeklerini yiyorum çünkü hoşuma . Herhangi bir kafeterya yemeğinden çok daha fazla. Eğer yapmak çok ... ya da artık yapmak istemiyorsan, o zaman bırakmana bir şey demem, ama eğer istersen benim için yapmaya devam etmeni rica ediyorum."

Yalvarışının neredeyse ciddi tınısı Miyo'nun göğsüne battı.

Ondan sadece öğle yemeğini hazırlamasını istemişti ama o kadar sevindi ki dudakları gülümsedi.

Kiyoka aslında öğle yemeklerimi seviyor.

Miyo onun için kendi isteğiyle yemek yapmaya başlamıştı ve istemediğini söylese hemen bırakacaktı.

Yine de, Kiyoka'nın onları gerçekten istemediğini söylemesinin onu inciteceğini biliyordu. Kiyoka'nın ona ihtiyacı olduğunu duymak onu mest etmişti.

Sesindeki canlılığa aldırmadan cevap verdi. "Yapacağım!

Senin için öğle yemeği hazırlamaya devam etmek isterim!" "Harika."

Kiyoka dudaklarını gülümseyerek

araladı. "Miyo, bana elini ver."

"Hm? İşte."

Kadın yaptığında, adam küçük avucunu tutmak için büyük avucunu uzattı. Sonra onu kendine doğru çekti, eli kendi elinin içindeydi.

"Dışarısı karanlık. Bu çok daha güvenli, değil mi?" "Evet, sanırım öyle..."

Onunla el ele tutuşuyordu.

Miyo durumu kavradığı anda vücudu sıcaklıkla kızardı ve daha önce soğuk olan eli hızla ısındı.

".....Lütfen, benden nefret etme."

Tüm dikkati sadece el ele tutuşan ikiliye odaklanmış olan Miyo, Kiyoka'nın yolu gösterirken cevap olarak çıkardığı küçük mırıltıyı duymadı.

İkili gece yolu boyunca, öncekinden tamamen farklı bir sessizlik içinde yürüdüler.

✿ BÖLÜM ✿

Bir Arkadaşla Nasıl Zaman Geçirilir?

Ev işleri kelimesi çeşitli farklı görevleri içeriyordu. Bununla birlikte, Miyo'nun üstesinden gelebileceği işler sınırlıydı.

"Gerçekten yapabileceğim tek şey bu, değil mi?" Miyo, kimonosunun kollarını bir iple bağlarken kimseye belli etmeden mırıldandı.

Kiyoka ona iki seçenek sunmuştu: Mutfak felaketi de dahil olmak üzere çeşitli alanları temizlemek ya da kayıt odasındaki belgeleri düzenlemek. Sonunda temizlikte karar kılmadan önce biraz tereddüt etmişti.

Kayıt odasında Grotesklerle ilgili olaylara ilişkin raporlar ve benzeri belgeler bulunuyordu. Her gün yenileri geliyordu ve ilgilenilmezlerse sonunda büyük bir karmaşaya dönüşeceklerdi.

Kiyoka, kayıt odasını düzenlerse Groteskiler hakkında daha fazla şey öğrenebileceğini söylemişti ama Kaoruko'nun yardımıyla bile, Miyo kendisi gibi meslekten olmayan birinin iyi bir iş çıkarabileceğinden emin değildi.

Bunu yaparken kendimi çok garip hissederdim.

Raporlara ve diğer belgelere bakarsa, Kiyoka'nın iş faaliyetlerine göz atabileceğini biliyordu. Yine de onun hayatının bu kısmına adım atmakta tereddüt ediyordu.

Dış ceketini çıkarıp kollarını sıvamakta olan Kaoruko'ya bir bakış attı.

Bunun beni etkilemesine izin vermemem gerektiğini biliyorum ama.....

Bu sonsuz bir döngüydü - düşüncelerini yanlışlıkla Kaoruko'ya geri getiriyor, sonra da iç geçiriyordu.

Kaoruko'nun Kiyoka'nın potansiyel evlilik partneri olduğunu öğrendiğinden beri geçmişi öğrenme arzusu giderek güçlenmişti.

Nişanlısının geçmişi. Kiyoka ve Kaoruko'nun birlikte geçirdikleri zaman. Ne tür bir ilişkileri vardı ve aralarında ne tür duygular vardı. Belki, sadece belki, birbirlerine aşık olup olmadıkları.

Eğer aşık olsalardı, bu bilginin bana ne faydası olurdu?

Birbirlerine karşı bir şeyler hissediyor olsalar bile, bu konuda ne yapmak istiyordu ki?

Birini eleştirmek çözüm değildi. Geçmişte nasıl bir ilişkileri olmuş olursa olsun, bu Miyo'yu doğrudan ilgilendirmiyordu. Bu konuda çok dikkatli davranmalıydı; onları herhangi bir şeyle suçlamak mantıksız olurdu.

Bilmek istemedi. Yine de yaptı. "Ah canım, ne yapmalıyım-"

"Ne oldu?"

Miyo, mırıldanmasına biri yanıt verince sıçradı. "K-Kaoruko!

Lütfen, beni korkuttunuz...!"

"Özür dilerim, seni korkutmaya falan çalışmıyordum. Gerçekten ciddi görünüyordun, ben de sadece ne sormak istedim."

Miyo şok yüzünden çarpan kalbini sakinleştirdi ve Kaoruko'yla yüzleşmek için döndü.

Gerçekten de yüzünde bu kadar ciddi bir ifade var mıydı? Aslında, ciddi düşünceler olduğuna şüphe yoktu, bu yüzden Kaoruko'nun gözlemleri doğru olmalıydı.

Miyo'nun dikkatli olması gerekiyordu, yoksa Kiyoka'yı boş yere endişelendirecekti.

Şimdilik, üstlenmeyi kabul ettiği temizlik için varını yoğunu ortaya koyacaktı. Eski evi, Kiyoka'nın evi, Kudou'nun villası ve şimdi de istasyon arasında, gittiği her yerde temizlik yapıyormuş gibi hissediyordu ama bu sadece görev için ne kadar uygun bir yansımasıydı.

*Yine de, başka bir şey olmadığını da söyleyebilirsiniz.
Yapabilirsin.*

Üzerine çöken acıma ve depresyon dalgasını aşmaya çalışmak için yumruğunu sıktı ve Kaoruko'yu ileri doğru itti.

"Önemli bir şey değil. O zaman başlayalım mı?" "Kulağa hoş geliyor."

Kaoruko konuyu uzatmadan bir kez başını salladı ve mutfağın kapısını açtı.

İçerisi de hatırladığı kadar felaketti. Miyo birçok farklı yerde ev işleriyle uğraşmıştı ama daha önce hiç bu kadar harap bir oda görmemişti.

"Nereden başlayacağımı bilmek zor, ha?"

İçinde eskimiş atıştırmalık ambalajları olan esrarengiz tahta kutu yığınları. Yerde küflenmiş şişeler, kovalar, kaseler ve fincanlar, ayrıca katılaşmış tanımlanamayan döküntüler. Her yere saçılmış kirli bulaşık bezleri ve gazeteler ve havayı boğan tarifsiz bir koku.

Burası harabe ve çürümenin ders kitaplarındaki görseliydi. İlk olarak yapılacak en iyi şey mutfaktaki her şeyi çıkarmak olurdu ama Miyo açıkçası bu süreçte daha da korkunç bir şey çıkarmaktan korkuyordu.

"Cidden, çocuklar, şaka yapıyor olmalısınız..."

Kaoruko avucunu alnına koydu ve gözlerini tavana dikti.

İşin en kötü yanı, derinlemesine temizlenmesi gereken tek odanın burası olmamasıydı.

Miyo, buradaki askerlerin normalde görev alanları dışındaki konulara ne kadar az ilgi gösterdiklerini anlıyordu. Mesele şu ki, Hediye-Kullanıcıları'nın hepsi tarihi geçmişleri olan önemli ailelerden geliyordu, bu yüzden buradaki adamların bu ailelerden olduğunu düşündüğünde, bunun başka türlü olamayacağını fark etti. Onlara şikâyetle bulunmak sonuçsuz kalacaktı.

Burada şok içinde durursak hiçbir şey yapamayız.

Her halükarda bir yerden başlamaları gerekiyordu, yoksa işler asla düzelmeyecekti.

Miyo burnunu ve ağzını bir yüz havlusuyla kapattıktan sonra cesurca mutfağa doğru yürüdü.

Önce odadaki her şeyi ayıklamaları gerekiyordu. Yemek takımları, çarşaf lar ve yıkanabilir diğer eşyaların iyice temizlenmesi gerekiyordu. Uzun süredir kullanılmayan tüm gıda maddelerini toplamaları ve gömmeleri gerekiyordu. Gizemli sıvının kurbanı olmamış kâğıt ürünleri yeniden kullanabilirlerdi ama aksi takdirde, berbat bir kokuyla sırlı sıklam olmuş halde boşa kürek çekmiş olacaktı.

Odaya bakmak bile çok yorucuydu. Ancak kafalarına koyduktan ve başladıktan sonra Miyo ve Kaoruko sessizce temizlik işlerini hallettiler.

"Şurada temiz bir kova var, tüm çarşaf ları içine koyacağım, tamam mı?"

"Teşekkür ederim... O kutu aç ıktı, ben de yemek takımını oraya koydum."

İki kadın ellerindeki küçük eşyaları hızlıca bir araya topladı, aralarında gerekli asgari bilgileri teyit ettikten sonra hepsini odadan çıkardılar.

Miyo ne zaman koridora çıksa, yanından geçen askerler ona ters ters bakıyordu.

Adamlardan hiçbiri durup aval aval onlara bakacak kadar ileri gitmese de, Miyo ve Kaoruko'nun içeride ne yaptıklarını kontrol etmek için odaya yaklaştıklarında adımlarını yavaşlatıyorlardı.

Bu anlardan birinde, bir grup asker su çekmek için dışarı çıkmış olan Kaoruko'yu bulmak için bir köşeyi döndü.

"Bir kadın en iyi ev işlerini yaparken görünür."

"Erkeklerin işine burnunu sokmamalısın."

"Kendimize yeni bir bulduğumuza sevindim."

Askerlerin hepsi birbirlerine dikkat çekici bir şekilde fısıldaşıyor, sesleri Kaoruko'nun duyabileceği kadar yüksek çıkıyordu. İnanılmaz derecede kaba

yorumlar Miyo'yu rahatsız hissettirdi.

Ancak her nedense, alaycı sözlerinin hedefi olan kişi gülümsemeye başladı.

"Becerilerim işe yarıyorsa, eski başkentten buraya gelmeye değmiş demektir. *Hah-hah-hah.*"

"Pfft, kabadayılığı bırakabilirsin. İzlemek acı veriyor."

"Bir kadın ne kadar cesur bir tavır takınırsa takınsın bir erkekle boy ölçüşemez."

Askerler alaycı bir şekilde güldüler ve ayrılırken Kaoruko'nun omzuna kasten çarptılar.

Ne kadar korkunç.

Miyo'ya Özel Anti-Grotesquerie Biriminin bir meritokrasi olduğu söylenmişti, ama bu sorunun onun yetenekleriyle hiçbir ilgisi yoktu. Önceki günkü antrenman maçı da aynı şekilde olmuştu. Erkeklerin hepsi kadın olduğu için Kaoruko'dan üstün olduklarını kanıtlamaya niyetli görünüyordu.

Kaoruko'nun gülümsemesi kayboldu ve kısa bir an için yüzü karardı, ardından hiçbir şey olmamış gibi Miyo'ya sırtıttı.

"Suyu getirdim."

"U-um... Kaoruko, ben-ben um..."

Askerler çok ileri gitmişti. Miyo'nun hayal kırıklığına rağmen, Kaoruko'nun yüzünde yeniden bir gülümseme yaratmak için nasıl elinden geleni yaptığını düşündüğünde, söyleyecek bir şey bulamadı.

".....Su için teşekkür ederim."

"Bir şey değil."

Cesaretlendirici herhangi bir söz sadece onun duygularını incitecekti, bu yüzden Miyo sadece bir kova suyu kabul etmekle yetindi.

Bana ne derlerse desinler sorun değil ama.

Mukadeyama'nın da söylediği gibi, Miyo hem buraya tamamen yabancı hem de Usubaların bir akrabasıydı. Bunun da ötesinde, kendisini eleştiren insanları susturma becerisinden yoksundu, bu yüzden kendini ağır eleştirilere karşı hazırlamıştı. Kendini bildi bileli dışlanmış biri olduğu için istenmeyen kişi muamelesi görmeye alışkındı.

Ama Kaoruko farklıydı.

Miyo, onun gururlu olduğunu ve görevlerini sonuna kadar yerine getirmeye çalıştığını söyleyebilirdi. Aksi takdirde, Miyo'ya bu kadar ciddiyetle eşlik etmezdi.

Erkek meslektaşları, sırf kadın olduğu için onun çalışkan iş ahlakını reddediyorlardı. Onu kabul etmiyorlardı. Bu mantıksızlığın doruk noktasıydı.

Eşyaların çoğunu mutfaktan dışarı taşımayı bitirdiklerinde, Miyo bir toz bezi aldı ve odanın yüksek yerlerinde biriken tozu silmeye başladı. Bu sırada Kaoruko da yakınlardaki kirli eşyaları yıkıyordu.

"Miyo."

"Evet?"

Aniden adını duyan Miyo yaptığı işi bıraktı ve Kaoruko'ya döndü.

"Herhangi bir sorun yaşıyor musun? İnsanların sana kötü şeyler söylemesi ya da uyum sağlamak gibi..." Kaoruko gözlerini ellerine sabitleyerek sordu.

Miyo bunu sorarak ne elde etmeye çalıştığını gerçekten anlayamadı.

Burada zor zamanlar geçiren biri varsa, bu o olmalıydı, değil mi? Bu şekilde aşağılandığı için bir şey hissetmesi mümkün değildi.

".....Ben iyiyim."

Miyo Kaoruko'nun iyi olup olmadığını sormak üzereydi ama kelimeler ağzından çıkamadan boğazına takıldı. Onu dinlese bile kadın için hiçbir şey yapamazdı.

Askerin davranışını komutanları Kiyoka'ya bildirirse, işler kısa sürede düzelebilirdi.

Ancak işleri bu şekilde ele almanın daha fazla antipati doğuracağını kolayca tahmin edebiliyordu. Erkekler muhtemelen onun gerçek bir becerisi ya da yeteneği olmadığı için otoriteye yalakalık yaptığını düşüneceklerdi.

"Sen iyi olduğun sürece. Ama bu tür şeylerden çok sıkıldım."

"Ben de bundan hoşlanmıyorum."

Tozların çoğunu fırçalamayı bitiren Miyo, toz süpürgeyle değiştirdi ve odadaki çöpleri temizlemeye başladı.

"Ben de öyle. Böyle zamanlarda keşke kadın olarak doğmasaydım diyorum."

"Ama hâlâ savaşabilirsin Kaoruko."

"Arada sıkışıp kaldım. Kadınsı değilim ama tabii erkek de olamam."

Kaoruko'nun buna gülüp geçmesini ve işine geri dönmesini izleyen Miyo bir şey fark etti.

O da aynıydı. Tıpkı Miyo'nun Saimorilerle yaşarken olduğu gibi.

Olaylar ne kadar acı verici, ne kadar zalimce olursa olsun, bunu göstermeye asla cesaret edemedi. Hiçbir şey hissetmiyormuş gibi davranıyor, kalbini korumak için kendini bile kandırıyordu.

Miyo her zaman gülümsemeyi imkânsız buluyordu ama Kaoruko'nun yaşama biçimi -geçinmek için duygularını bastırması- Miyo'nun kendi deneyimleriyle örtüşüyordu.

Neşeli tavrı tamamen cesur bir görüntü değildi. Yine de, bu ortamın onun bu hale gelmesinden kısmen sorumlu olduğuna şüphe yoktu.

Kaoruko'nun kalbinin içinde bulunduğu durumu düşünmek onu üzüyordu.

"Aaaah, hayır, bu kadar yeter. Sefalet içinde debelenmeye dayanamıyorum."

Başka bir şey hakkında konuşalım." "Kulağa hoş geliyor."

Şu anda konuştukları konuya devam ederlerse kendilerini daha da kötü hissedecekleri konusunda haklıydı.

"Aklıma gelmişken, sen hiç eski başkente gittin mi Miyo?"

"Hayır. Aslında yakın zamana kadar imparatorluk başkentinden hiç ayrılmamıştım..." "Ne?!"

İkili coşkulu bir şekilde sohbete daldı ve daha ne olduğunu anlamadan diğerlerinin bakışlarına dikkat kesildiler.

erkek askerler.

O gece, Kiyoka banyodan döndüğünde Miyo bulaşıkları yıkadıktan sonra oturma odasında soluklanıyordu.

"Kiyoka, biraz çay al."

"Teşekkürler."

Miyo bir fincan çay doldurdu ve Kiyoka tatami zeminine oturup uzun saçlarını havluyla silmeye devam ederken önüne koydu. Ayrıca çay masasının üzerine mandalina dolu küçük bir kâse koydu.

"Üşümüyor musun?"

"Ben iyiyim... Daha da önemlisi, bütün gün çalışmaktan yorgun düşmüş olmalısın."

"Hayır, ben iyiyim."

Miyo biraz yorgunluk hissetse de, elbette bu Kiyoka'ya homurdanacak kadar değildi.

Tüm günlerini almıştı ama Kaoruko'yla birlikte mini mutfağı büyük ölçüde temizlemeyi başarmışlardı. Odadan geçici olarak çıkardıkları tüm eşyaları ayıklamaları gerekse de, içerisi pırıl pırıldı. Her şeyi yeniden düzene soktuklarında işleri bitmiş olacaktı.

İşleri bitip de Miyo aynı oda olduğuna inanamayacağı kadar tertemiz olan mini mutfağa baktığında, Kaoruko'yla birbirlerinin ellerini tutup sevindiler.

Miyo bunun harika ve değerli bir görev olduğunu düşünüyordu ama Kiyoka hâlâ ikna olmamış görünüyordu.

"Öyle diyorsun ama hava çoktan soğudu. Kendini çok zorlarsan hasta olursun."

"Anlıyorum. O noktaya gelmeme izin vermeyeceğim."

"...Villadan döndüğümüzden beri gerçekten nefes alacak vaktimiz olmadı."

Kiyoka'nınsessiz üfürüm istenmiş Miyo için düşünmek geri
Kiyoka'nın ailesiyle tanıştıktan sonra olan her şeyi unuttu.
Villada geçirdiği günler artık bir ömür gibi geliyordu.

Oraya sonbaharın sonlarında gitmişlerdi, yani yolculuklarının üzerinden bir ay bile geçmemişti. Ancak kış havası bu yıl daha erken başlamıştı, bu yüzden Miyo eve döndüğünde mevsimler tamamen değişmişti. Yeni yıla kadar fazla zaman kalmamıştı.

"Godou ?"

Kiyoka, Miyo'nun sorusu üzerine başını salladı.

"Ziyaretçi kabul etmesinin biraz daha zaman alacağını söylüyorlar. Yine de mümkün olan her türlü tedaviyi deniyorlar."

Godou, Yetenekli Cemaat'in üssündeki patlamada korkunç yanıklar geçirmişti.

Hediye kullanıcıları ortalama bir insandan çok daha dayanıklıydı, bu yüzden ölme riski yoktu ama yaraları hâlâ korkunç durumdaydı

-Bir kadına gösterebileceği bir şey değildi. Miyo'yu düşündüğü için onu ziyaret etmesine izin vermiyordu.

"İzin aldıktan sonra sen de onu ziyaret edecek misin?"

"Gidiyorum. Onu görmek istiyorum."

Godou o ana kadar ona çeşitli şekillerde yardım etmişti ve Miyo'nun sahip olduğu birkaç tanıdıktan biriydi. Daveti geri çevirmek için hiçbir nedeni yoktu.

Miyo heyecanla cevap verince nedense Kiyoka'nın yüzünde şüpheli bir ifade belirdi.

"Onu göreceğiniz için çok hevesli görünüyorsunuz."

"Ne? Ee, ben, ben, garip bir şey demek istemedim... Godou bana çok yardımcı oldu ve bunca zamandır onun için endişeleniyordum."

Nedense cevabı savunmaya yönelik bir mazeret gibi geldi. Kiyoka ona şüpheyle baktı.

"Son zamanlarda biraz soğuk , değil mi?" "Ne?!"

"Belki de sadece hayal görüyorum ama sanki her zamankinden daha mesafelisin."

"....."

Miyo ne diyeceğini şaşırdı ve gözlerini yavaşça yana çevirdi.

Kiyoka'nın yanında soğuk ve mesafeli olmaya çalışmıyordu elbette. Yine de her zamanki gibi davranmaya çalışsa da onun yorumuna da itiraz edemiyordu.

Tabii ki öyleyim. Onunla nasıl yüzleşeceğimi bilmiyorum.

Son zamanlarda gözlerini daha sık kaçırıyor ve sözleri sık sık boğazında düğümleniyordu. Bu durum Kiyoka'ya bir şeylerin ters gittiği hissini vermiş olmalıydı.

Usui'nin durumu nedeniyle istasyonda ya da çalışmakla meşgulken kadının davranışları dikkatini çekmiyordu ama baş başa kaldıklarında bunu fark etmesini engelleyecek hiçbir şey yoktu.

"Peki bahar geldiğinde... Karım olur musun?"

"Miyo. Lütfen dünü unutma... Ben de öyle hissediyorum." "Harika görünüyorsun. Çok tatlısın."

Villada yaşananlar kafasının içinde dönüp duruyordu. Onları hatırlamak bile yüzünün kıpkırmızı olmasına neden oluyordu.

Bir yandan o vardı Hayır rezervasyonlar hakkında evlenmek Kiyoka, O öpücük tam olarak ne anlama geliyordu? Ve Kiyoka "böyle hissediyor" derken ne demek istiyordu? Her zaman birine "sevimli" diyecek biri miydi?

Peşini bırakmayan bu utanç verici sorulara bir de Kaoruko'nun varlığı eklenmişti.

Merak ediyorum... Kiyoka da Kaoruko'ya aynı şeyleri yaptı mı... aynı şeyleri söyledi mi?

O olur olmak harap olmuş ve teselli edilemez Eğer o vardı. Bunu hayal etmek bile kafasını karıştırıyordu.

Sonunda, gerçekten ne yapmak istiyordu?

Kiyoka da istediği gibi hissetme özgürlüğüne sahipti. Miyo'ya değer verse de, o da her zaman onun sevgilisi olmamıştı. Geçmişte, günümüzde ya da gelecekte duygu beslediği kadınların aniden onunla yollarının kesişmesi son derece mantıklıydı.

Ancak böyle bir kadın gerçekten ortaya çıkarsa, Miyo bununla başa çıkamayacağından emindi. Yavaşça bir kez daha başını kaldırıp

nişanlısının yüzünü.

"Sorun nedir?"

"S-s-s-s-özür
dilerim...!"

Yapamadı. Yüzü o kadar sıcaktı ki gözleri neredeyse dönüyordu.

Porselen gibi açık teni ve mavimsi gözleri. Gece şeffaflığındaki açık kahverengi saçları omuzlarından sırtına dökülüyordu. Kiyoka'nın üzerinde her zamanki gecelik kıyafeti vardı, peki neden bu kadar çarpıcıydı?

"Özür dilemeni beklemiyordum, gerçekten..."

"Senden kaçmaya çalışmıyorum. Yemin ederim."

"Böyle bir şeyi gerçekten bilerek yapacağını düşünmemiştim zaten."

"Mrrrm....."

Miyo mahcup olmuştu. Bir deliğe girmek istedi. "Benim yaptığım bir şey miydi?"

".....Bu o değil."

Yanıliyordu. Sadece Miyo kendi duygularını anlayamıyor ve taşıyamıyordu.

Daha dünyevi olsaydı, çok sayıda arkadaşı olsaydı ve diğer insanlarla etkileşime girmeye alışkın olsaydı, belki şimdiye kadar kendi duygularının merhametine kalmadan bazı şeyleri atlatabilirdi. Hem kendi duygularıyla hem de Kiyoka'nınkilerle nasıl yüzleşeceğini öğrenmiş olabilirdi.

İçindeki bu belirsiz, net olmayan hisle ilgili bir şey yapabilmesi için biraz daha zaman geçmesi gerekecek gibi görünüyordu.

Kiyoka'nın yüzü aniden .

"İstasyonda kötü bir şey oldu, değil mi?" Miyo şok içinde gözlerini açtı.

Onun bunu fark edeceğini asla düşünemezdi. Yine de, bir an için düşündüğünde, bu çok açıktı. O birimin komutanıydı, bu yüzden işyerinde olanlara hâkim olması mantıklı geliyordu.

"Adamlardan biri seni ve Jinnouchi'yi görmüş ve bana haber verdi."

"Bu..."

"Eğer takım liderlerinden biri ya da ben onları azarlarsak, bu onları gücendirir. Ama bir şeyler yapmam lazım, yoksa-"

"yok."

Miyo dürtüsel olarak Kiyoka'nın sözünü kesti.

"Bunun doğru olmadığını biliyorum ama ikimiz de bu şekilde hitap etmeni istemiyoruz, Kiyoka."

Miyo, Kaoruko'nun bu konudaki hislerini sadece tahmin edebiliyordu. Yine de aynı fikirde olduklarından emindi.

"Adamlarınızı bu konuda uyarırsanız, bunu yaptığınız için sizi mantıksız bulacak birkaç kişi olacaktır. Bu daha da kötü olur, değil mi?"

Miyo, Kiyoka ve adamları arasındaki güveni zedelemekten kaçınmak istiyordu.

Ne o ne de Kaoruko kendilerine söylenenlerden tamamen rahatsız olmaktan kaçınabilirdi, bu kadarı doğrudu. Zorbalığa zordu ve eninde sonunda onları alt edebilirdi.

Bununla birlikte, henüz herhangi bir şiddet olayı yaşanmamıştı ve Kaoruko ile birlikte Kiyoka ve birliğindeki adamlar arasında güvensizlik tohumları ekmeleri çok daha üzücü olurdu.

Miyo gülümseyerek, "Durumu kendi başımıza halletmek için elimizden geleni yapacağız, bu yüzden siz görevlerinize odaklanmaya devam edin," diye ısrar etti.

Kiyo hafifçe ağzını açmaya başladı, ancak söylemeden bıraktığı kelimeler bir iç çekişin içinde kayboldu.

"Biraz daha çay ister misiniz?"

"Evet, lütfen."

Çaydanlığı su ısıtıcısından aldığı hâlâ ılık suyla doldurup küçük bir çalkalamadan sonra Kiyoka'nın çay fincanına yeşil çay doldurdu.

Kaoruko'nun yüzünde belli belirsiz neşeli bir ifadeyle ona bir fincan kahve uzattığı görüntü Miyo'nun aklına geldi ve kalbinin üzerine yine kara bir bulut çöktü.

Bu hiç iyi değil. olmama izin veremem.

Kaoruko ile işlerin iyi gitmesini ve arkadaşlıklarının güçlenmesini istiyordu. Eğer Miyo bu güvensizlikleri işin içine karıştırırsa, her şeyin iyi gitme şansını mahvedecekti.

Çay fincanının çay masasının yüzeyine çarparak çıkardığı sessiz tıkırtı Miyo'yu gerçekliğe geri döndürdü.

"Üstün Yetenekliler Topluluğu'nu ezmek için fazladan bir itkiye ihtiyacım yok ama... *iç çekiyorum.*"

"Kiyoka?"

Miyo, çayından bir yudum aldıktan sonra Kiyoka'nın yüzüne aniden çöken ıssızlığı görünce şaşırıldı.

"Yardım için Jinnouchi'ye yaslanmakta sorun yok ama bana güvenmiyor musun? Durum böyle mi?"

"Ben Kaoruko'ya yaslanmıyorum. Bence durum bundan biraz daha farklı."

Ona bel bağlamaktan ziyade birbirlerini ya da daha doğrusu birbirlerini desteklemelerini *istiyordu*. Bunun nedeni kesinlikle Kiyoka'ya güvenmekte zorlanması ve onun yerine Kaoruko'ya yönelmesi ya da buna benzer bir şey değildi.

"Neden söylüyorsun, Kiyoka?"

".....Unut gitsin."

Miyo gerçekten anlamıyordu ama Kaoruko'yla iyi geçinmesini istediğinden emindi.

Yapabileceğim bir şey var mı?

Diğer daha veren onu kelimeler . Teşvik,
oldu Kaoruko'yu neşelendirmek için yapabileceği başka bir
şey var mıydı?

Ev işleri Miyo'nun elindeki tek beceriydi. Bu durumda.

Bu doğru. O bende olduğu sürece.

Hemen hem kendisinin hem de Kaoruko'nun yararına olacak bir plan yapmaya başladı.



Ertesi gün, Miyo ve Kaoruko küçük mutfağı temizlemeyi olaysız şekilde bitirdikten sonra birbiri ardına her yeri toparlamaya başladılar.

Birkaç gün boyunca, birimin ekipmanlarının tutulduğu depoyu temizlediler, iç mekânı düzenlediler, koridor zeminlerini cilaladılar ve tüm pencereleri sildiler. Yığılmış çamaşırları yıkayıp kuruttular, çöpleri toplayıp attılar ve istasyonun her köşesindeki tozu temizlediler.

Bir gün, Miyo her gün istasyona gelerek günlük hayatına tamamen alıştıktan sonra...

Kaoruko, istasyonun arkasındaki su kuyusunu temizlemek için sünger, toz bezi ve diğer temizlik malzemelerini almak üzere depoya gitmişti. Bu sırada Miyo da kuyunun etrafına dağılmış sulama tenekelerini ve kovalarını topluyordu.

B-brr, hava soğuk.

Kuyu dışarıdaydı. Onu rüzgâra karşı koruyacak hiçbir şey olmadığından, soğuk rüzgârlar doğrudan yüzüne, kollarının ve bacaklarının kimonosunu sardığı kısımlarına doğru esiyordu.

Temizlik projesine, her şey donmadan önce yoldan çekilmenin daha iyi olacağını düşünerek başlamıştı ama şimdi havalar ısındığında bunun daha sorunsuz ilerleyeceğini fark ediyordu.

Bu düşünceyle Miyo içeri girdi. Tam o sırada, bir adamın derin kahkahasını duydu.

"Yine de kadınlar etrafta olmak için çok uygun, öyle değil ?"

"Bunu tekrar söyleyebilirsin. Bakın bizim için temizlik yapmak üzere yerlerde sürünmeye ne kadar hevesliler."

"Kızlar süpürge tutarken kılıç tutmaktan çok daha iyi görünürler."

Son derece tatsız sözler dikkatini çeken Miyo, sessizce binanın köşesinden baktı ve gözleri, bakılırsa eğitimlerini yeni bitirmiş, ellerinde tahta kılıçlarla sohbet eden üç askere takıldı.

Son birkaç gündür, ne yaparsa yapsın, her zaman bu tür küçümseyici sözlerle karşılaşılıyordu. Görünüşe göre

Birim üyelerinin yaklaşık yarısı Kaoruko'nun varlığının yanı sıra onun istasyona gelip gitmesinden de hoşnut değildi.

Daha yakından incelediğinde, üç adamdan birinin daha önce Kaoruko ile dövüşmüş olan genç acemi olduğunu fark etti.

"Kadınlar hadlerini bilmeli ve bizim işimize karışmamalı."

"Sen de iyi bir dayak yedin. Demek istediğim, kadınların dövüşüp dövüşemeyeceği hakkındaki tüm bu konuşmalar çok saçma. Nasıl olsa eninde sonunda evlenecekler ve o zaman onlar için artık iş kalmayacak."

Yüksek sesli bir kahkaha .

Miyo, öfkesinin sonunda kırılma noktasına ulaşmasının nasıl bir his olduğunu öğrendi.

Neden böyle korkunç şeyler söylüyorlar?

Kaoruko'yu, onun gücünü ve çalışkanlığını sırf kadın olduğu için kabul etmediler. En başından beri kendi önyargılarıyla tamamen lekelenmiş bir şekilde, gerçekliği göz ardı ettiler ve sahip olduğu her şeyi veren biriyle alay ettiler.

Bundan daha mantıksız, daha çirkin bir şey olamaz.

Saimori ailesi, Miyo'nun doğaüstü bir yeteneği olmadığı için ona böyle davranmıştı. Bu onun için acı verici, sinir bozucu ve sefil bir anı olsa da, bunun bir kısmı kaçınılmazdı.

Kaoruko ise farklıydı.

Güçlüydü ve bu güç kendi sıkı çalışmasından geliyordu. "Açıkçası, bir kadın asla bir erkekle boy ölçüşemez.

Her neyse. İstedikleri kadar kılıç sallasınlar, bir şey fark etmeyecek."

Her şey Miyo'nun kendisi bile farkında olmadan oldu. Yavaşça üç adamın önüne doğru yürüdü.

"Ah....."

"Tüm duydun mu?"

Adamlar onun varlığının farkına vardıklarında, durumun garipliği yüzlerini buruşturdular.

"Um..."

Adamları buradan kovmak önyargının birdenbire dünyadan kaybolmasına neden olmazdı. Ama Kaoruko yanlış bir şey yapmamıştı. Miyo bu üçünün bunu anladığından emin olmak istiyordu.

Sonunda konuşmadan önce adamların her biriyle göz göze geldi. "Bence böyle şeyler söylememelisiniz."

"Affedersiniz?"

"Özel Anti-Grotesquerie Birimi'nin bir meritokrasi olduğunu duydum. Yeterli beceriye sahip herkesin, hatta kadınların bile katılabileceği bir yer. Yanılıyor muyum?"

Adamlar onun yumuşak bir sesle sorduğu soru karşısında ağızlarını kapalı tuttular, herhangi bir cevap veremeyecekleri yüzlerinden okunuyordu.

Esasen, iddialarının birimin politikalarından farklı olduğunu fark etmişlerdi. İşin özüne inildiğinde, Kaoruko'ya, bir kadına yenildikleri için üzgündüler. Hepsi bu kadar.

"İnsanlarla bu şekilde alay ederseniz ihtiyacınız olan yetkin savaşçıları işe Ve bir kadına yenilmek bu kadar üzücüyse, onu dedikoduyla uzaklaştırmak yerine önce kendiniz daha fazla çaba göstermeyi denerseniz daha mantıklı olmaz mı?"

"Siz ne bilirsiniz ki? Komutan sizi her şeyden koruduğu için endişelenecek bir şeyiniz yok," diye mırıldandı içlerinden biri acı acı.

"Kesin şunu." Üç kişiden biri onu bu konuda uyarmaya çalıştı ama adam durmadı. Tahta kılıcını yere sapladı ve öfkeyle sarsıldı.

"Sanırım bir kadının bile üstesinden gelebileceği tek şey güvenlikten patronluk taslamak, ha? Bu arada biz de sürekli olarak ile mücadele ediyoruz ve hayatlarımız tehlikede. Burada durup işimizin nasıl bir şey olduğu hakkında en ufak bir fikri olmayan birinin şikayetlerini dinleyecek değilim."

"....."

"Kadınlar dayanıklılık ve güçten yoksun. Peki nasıl bizim gibi dövüşebilecekler? Açıkçası yapamazlar. Kadınların uygun başka şeyler var, gidip onları yapabilirler. Tek yaptıkları

Bizi aşığı çekiyorlar, o zaman nasıl oluyor da bir adamın eserini kalitesiz bir şekilde taklit etmek için para alıyorlar? Cehenneme kadar yolu var."

Orada oldu a Çekirdek . gerçek içinde onun
İtiraz. Kadınlar fiziksel olarak erkeklerden ortalama olarak daha zayıf oldukları şüphesizdir.

Ancak.

"...Buna karar verecek kişi sen değilsin. Kaoruko haklı olarak değerlendirildi ve bir askere dönüştürüldü. Onu bu şekilde reddetmek için ne tür bir yetkiniz var?"

Aklının mantıklı kısmı öfkesinin derinliğı karşısında şok olmuştu. Bu kadar çok kelimenin ağzından bu şekilde döküldüğünü asla hayal edemezdi.

"Kaoruko'nun hakkını vermemekte ısrar edecekseniz, bunu onunla gerçekten müsabaka yaptıktan ve kazandıktan sonra yapmanızı öneririm."

Bunun üzerine adamların hepsi öfkelendi. Miyo gözlerini kapadı, kalın, iyi bilenmiş kollarıyla ona vuracaklarını tahmin ediyordu.

Birkaç dakika geçmesine rağmen darbe gelmedi.

"Vay, vay, seni bu kadar kızdıran ne?"

Alaycı ses bir kadına aitti.

Miyo ürkekçe gözlerini açtı ve Kaoruko'nun askerlerle arasına girdiğini gördü.

"Tch....."

"Miyo'ya bir parmağını sürersen, bu senin sonun olur."

Adamlar kaşlarını çattı ve gitmeden önce Kaoruko'ya ters ters baktı.

"Vay be, hemen böyle şiddete başvuruyorsun, yemin ederim."

"Kaoruko."

Belki de konuşmalarını yakalamıştır?

"Ah, endişelenmeyin. Daha yeni . Ne konuştuğunuz hakkında en ufak bir fikrim yok. Bu konuda komutana sessiz kalacağım."

Gülümseyen yüzündeki kaşlar bir an için düştü ve Miyo onun yalan söylediğini anladı.

Kaoruko'nun elini tuttu.

"Kuyuyu temizlemeyi sonraya bırakalım."

"Ne?"

"Benimle gel."

Şaşkın Kaoruko'yu da yanına alan Miyo, birkaç gün önce temizledikleri mini mutfığa gitti.

"Ne , Miyo?"

"Bugün iyi bir şeyim var. Lütfen oturun."

Miyo mutfakta üst üste dizili küçük taburelerden birini sıraladı ve Kaoruko'yu oturtuktan sonra dolaptan söz konusu paketi çıkardı. Ardından kare şeklindeki bez ambalajı açarak küçük bir beslenme çantasını ortaya çıkardı.

"Bu kutulu bir öğle yemeği mi?"

"Evet, ama içinde öğle yemeği yok."

Miyo kutuyu Kaoruko'nun önüne uzattı ve kapağını açtı. Bunu yaptığında Kaoruko'nun gözleri .

"Oh, bu *Manju*..."

"Şey, tatlı bir şeyler içmenin tatsız zamanlarda moralinizi yüksek tutmaya yardımcı olabileceğini düşündüm."

O anda Miyo'nun aklından çok önemli bir düşünce geçti.

"...Tatlılardan hoşlanmıyorsun, değil mi?"

Şimdi düşününce, Kaoruko'ya yemek zevkini hiç . Bunun yerine örneğin alkolü tercih etseydi, tatlı çörekler onu hiç neşelendirmezdi.

Kaoruko'yla olan etkileşimlerinden onun tatlıları sevdiği izlenimini edinmiş ve bunu hiç sorgulamamıştı.

Harika, şimdi yaptım.

Ancak, Miyo'nun telaşlandığını gören diğer kadın kahkahalara boğuldu.

"*Ah-hah-hah*. Sorun değil. Tatlıları severim," dedi ve soluk kahverengi *manju*'lardan birini bir ısırık aldı.

"Onlar nasıl.....?" Miyo utangaç bir şekilde sordu.

Kaoruko'nun gözleri merakla parladı.

"Çok lezzetliler! Bekle, bunları kendin mi yaptın, Miyo?" "Aslında ben yaptım."

Miyo bir şeyler satın alabilirdi ama o gönülden bir şeyler yapmak istedi.

Manju'yu seçmişti çünkü Kaoruko için tatlı bir şeyler yapmaya karar verdiği sıralarda, bir dergide *manju*'nun nasıl yapılacağını anlatan bir tarif çıktığını hatırlamıştı.

"Bunları elle yapmak zor olmadı mı?"

"Hayır, çok zor değildi."

Malzemeleri toplamak beklediğinden biraz daha uzun sürmüştü ama aslında onları yapmak hiç de zor olmamıştı.

Kaoruko'nun tatlılara olan düşkünlüğü konusunda yalan söylemediği açıktı. Miyo'nun gözleri önünde elindeki *manju'yu* mideye indirdi ve yüzünde mutlu bir gülümseme belirdi.

"Çok lezzetliydi. Teşekkürler, Miyo."

"Elbette... Bir tane daha ister misiniz?"

Kaoruko onun teklifine mutlulukla karşılık vererek "Peki o zaman," dedi ve ikincisini almak için uzandı.

"Teşekkür ."

Elindeki *manju*'ya bakan Kaoruko'nun ağzından küçük bir mırıltı çıktığını duyan Miyo başını kaldırdı.

"...Seni kendim için endişelendirdiğim

için özür dilerim." "Hiç de değil."

Miyo yeni kapatılmış beslenme çantasını yavaşça kenara koydu ve salladı onu Kafa. Kaoruko yapmamıştı. zorla onu için yap
Hiçbir şey.

Ancak...

"Benim evde her gün bir mücadeleleydi.

Bazen sadece nefes almak bile beni perişan ediyordu."

Babasının onunla ilgilenmemesi, üvey annesinin ondan nefret etmesi ve üvey kız kardeşinin onunla alay etmesiyle yaşamıştı.

Kendisine defalarca sorular sormuştu - ait olduğu bir yer yokken, kendini bu kadar istenmeyen hissederken neden yaşıyordu?

"Ama... en karanlık anlarımda, karşılıklı konuşmasak da moralimi yükselten insanlar oldu."

Onu sık sık neşelendiren çocukluk arkadaşı Kouji Tatsuishi'nin aksine, Saimori ailesinin hizmetkârları hiçbir zaman açıkça Miyo'nun tarafını tutmadı. Yine de, kullanılmayan günlük ihtiyaç malzemelerini vermek veya yiyeceklerini onunla paylaşmak gibi ince yollarla endişelerini gösteriyorlardı.

O anlar Miyo'yu inanılmaz derecede mutlu etmişti. Sadece Miyo'yu düşünen ve onun adına hareket eden birinin olduğunu bilmek bile onu mutlu ediyordu.

"Kaoruko. Konuşmak istersen ve bana anlatmakta bir sakınca görmezsen, dinlerim. İster içini dökmek olsun ister başka bir şey. Muhtemelen sana kulak vermenin ötesinde yardımcı olamayacağım ama... Böyle gülümsemeye devam edersen, sonunda gerçekten ne demek olduğunu unutacaksın."

".....Yeah."

Kaoruko'nun cevabında hafif bir titreme vardı.

"Gerçekten çok naziksin, biliyorsun değil mi Miyo?"

" sanmıyorum."

"Hayır, çok iyisin. Arkadaş olmamızı istemiş olabilirim ama çoğu insan sadece birkaç gündür tanıdığı birine karşı asla bu kadar şefkatli olamaz."

Kaoruko gözyaşları içinde gülümsedi ve *manju'sunu* ısırdı.

"Lezzetli... Bu kadar lezzetli bir şey yemek beni çok neşelendirdi."

Sonra dudaklarından sessizce bir özür döküldü.

"Affet beni."

✿ BÖLÜM ✿

Derinlerdeki Gerçek Duygular

Herkes Usui ve Yetenekli Cemaat'ten gelebilecek bir saldırıya karşı tetikte beklerken zaman geçti. Bir gece, soğuk hava kemiklerin içine sızmaya başladığında-

"Yarın sabah izin aldım. Godou'yu ziyaret etmek için benimle gelmek ister misin?"

-Yemek yerlerken Kiyoka aniden Miyo'ya bir teklifte bulundu.

"Onu ziyaret etmek için izin aldın mı?" "Evet. Sonunda."

Kiyoka'nın başını salladığını gören Miyo farkında olmadan gülümsedi. Ziyaretçi kabul etmesine izin verilmesi, Godou'nun durumunun diğer insanlarla görüşebilmesi için stabilize olduğu anlamına geliyordu; iyileşme sürecindeydi.

Tedavisinin sorunsuz ilerlediğini duyunca çok rahatladı.

"Bu harika. Çok sevindim."

"Kesinlikle öyle."

"...Kiyoka? Bir sorun mu var?"

Cevabı son derece kısıktı. Yemek çubuklarının hareketi yavaşlamış ve sonunda durmuştu.

Onu incitecek bir şey mi söylemişti? Ya da daha kötüsü, morali mi bozdu?

"Özür dilerim. Ne kadar hoşgörüsüz bir insan olduğumu düşünüyordum." "Ha? Hoşgörüsüz mü?"

Başını öne eğdi; Kiyoka kadar yüce gönüllü biri olduğunu sanmıyordu.

Miyo'nun, konuşmalarının neden onu bu yorumu yapmaya ittiğine dair en ufak bir fikri yoktu.

"Bu konuda endişelenmeyin. Burada hatalı olan benim. Endişenizin tuhaf bir yerden kaynaklandığını ciddi olarak düşünmedim ama... Nasıl ? Duygularım biraz kendimi aştı."

Kiyoka, doğal olmayan bir şekilde öksürüklerini karıştırarak bir tür mazeret sunmaya başladı. Nişanlısının bu son derece sıra dışı davranışının nedenini bir türlü anlayamayan Miyo'nun kafası giderek daha da karıştı.

"İyi misin?"

"Ben iyiyim, yok. Endişelenecek şey yok."

"...Belki de her şeyden sonra dışarı çıkmamalıyım.....?"

Miyo, Godou'yu hastanede ziyaret etmek istiyordu ama bu sorun yaratacak gibi görünüyorsa, bencilce ısrar etmek istemedi.

"Etrafta dolaşıp şeyler yapmayın."

Mukademyama'nın sözleri aklının bir köşesinde canlandı.

Kiyoka'ya güvenmediğinden değildi. Yanında o varken, Usui'nin kendisi bile ona kolay kolay el süremezdi, bu yüzden her gün istasyona onunla birlikte gidiyordu.

Ancak, şehirde başlarına bir şey gelseydi, çoktan iş işten geçmiş olurdu.

Bu noktada, yaptığım şeyler beni etkilemeyecek.

Kucağındaki yumruğunu sıkıca sıktı. Sonra büyük bir açık avuç onu sardı.

"Kiyoka..."

Bir ara Miyo'nun etrafından dolaştı ve şimdi dingin bir ifadeyle ona bakıyordu.

Mavimsi gözleri her zamanki gibi berrak ve güzeldi, değerli taşlar gibiydi. O kadar etkileyiciydiler ki Miyo'ya diğer her şeyi anında unutturdular.

"Korkuyor

musun?" "Evet."

Uysalca başını ve nişanlısı onu nazikçe omzundan çekti.

"Bu benim için bazı şeyleri kavuşturmak için iyi bir fırsat. Büyük olasılıkla Usui senin gerçek baban değil."

"Ne...?"

"Sumi Usuba'nın Saimori ailesiyle evlendiği zaman ile senin doğduğun zamanı karşılaştırırsan her şey çok açık. Sumi Usuba evlendikten sonra Usui ile gizli bir buluşma gerçekleştirmiş olsaydı, bu farklı bir hikaye olurdu, ancak... Saimorilerin önceki lideri onun kaçmaya çalışacağından endişelenmiş görünüyordu ve malikaneden ayrılmamasını sağlamak için büyük çaba sarf etti. Ayrıca, Usubalar o dönemde Usui'nin hareketlerinden hala haberdardı, bu nedenle gizli bir buluşmanın gerçekleşme ihtimali son derece zayıf görünüyor.

Kiyoka'nın başkasının sözlerini ona aktarıyormuş gibi konuşması, Usubalar hakkında Arata'dan bilgi aldığını açıkça gösteriyordu.

Belli ki Miyo'nun soyu konusundaki endişelerini fark etmiş, bu yüzden Arata'yla birlikte onun için konuyu araştırmışlardı.

"Şu anda ne yapacağınız konusunda tedirgin olduğunuzu çok iyi biliyorum. Bu yüzden bu endişelerini gidermek için elimden gelen her şeyi yapacağım. Ne hissettiğin konusunda daha açık olabilirsin, sorun değil."

".....Anlıyorum."

"Ben de kendim için ne yapabileceğimi düşünüyorum. Şu anda bu belirsizlik dönemini birlikte aşmak istiyorum."

Kiyoka'nın samimi sözleri göğsüne sertçe saplandı.

Miyo'yu kendi başının çaresine bakması için bırakmayacaktı, bu yüzden her şeyi bir şekilde tek başına halledebileceği varsayımı altında düşünmeyi bırakması gerekiyordu.

"Ben... Dışarıda yürürken başıma bir şey gelirse ne yaparım diye endişeleniyordum. Eğer Usui ile şehirde karşılaşsam..."

Aklından geçenleri bu şekilde açıkça söylemek göğsünün biraz daha hafiflemesini sağladı. Kiyoka belli belirsiz gülümseyerek başını iki yana salladı.

"Endişelenmenize gerek yok. Usui kendi örgütünü yönettiğine göre, Yetenekli Cemaat'in itibarını zedeleyecek bir şey yapmayacaktır güpegündüz halkla birlikte. Özellikle de sizi kendi tarafına çekmeye çalışıyorsa. Hedef alacağı pek çok başka şey ve emrinde pek çok başka yöntem olacaktır."

"Hedeflenecek başka şeyler...?"

"Unut gitsin. Her neyse, yarın güvende olacaksın, bu yüzden hastaneye gidiyoruz. Godou günlerdir yataktan çıkmıyor ve canı çok sıkılmış gibi görünüyor."

Miyo, Kiyoka'nın önemli bir noktayı atladığı hissine kapıldı.

Bununla birlikte, şu anda ona görünmeyen çok fazla şey ve düşüncelerinin ulaşamayacağı çok fazla alan vardı. Dırdırcı his düşüncelerinden çıkmadan önce kısa bir süreliğine zihninin gerisine yerleşti ve Kiyoka'nın gülümseyen yüzüne başını sallayarak karşılık verdi.

Godou bir askeri hastaneye yatırılmıştı. Askeri karargâhın tesislerinin bir parçasıydı, son teknoloji ekipmanlarla donatılmıştı ve imparatorluğun farklı alanlardaki en yetenekli doktorları daimi ikamet ediyordu.

Askeri bir tesis olduğu için askerler dışında kimseye açık değildi ama doğal olarak silahlı kuvvetler için bu bir sorun teşkil etmiyordu. Onların aile üyeleri de burada tedavi görebiliyordu ve ayrıca hastaları ziyaret etme izinleri de vardı.

Yine de, bir gün gelip de askeri karargah.

O sabah, Kiyoka'nın otomobilinde bir ileri bir geri sallanırken, Miyo birlikte dışarı çıktıkları ilk günü düşündü.

Eğer doğru hatırlıyorsa, o zaman da otomobille seyahat etmişlerdi.

O bahar, Kiyoka'yla ilk kez tanıştıktan kısa bir süre sonra, işyerine gideceklerini söyledikten sonra yanlışlıkla arabasını merkeze park edeceklerini sanmıştı.

O bahar gününden bu yana çok şey olmuştu. Hem kendisi hem de çevresi köklü değişikliklere uğramıştı.

Bir yanı bunun sonsuza dek önce olduğunu düşünürken, bir yanı da bunun daha dün olduğunu hissetti.

O zamanlar kendimden çok emin değildim ve hep korkardım.

Kiyoka nazik biriydi, söylentilere göre öyle biri değildi.

Bu yüzden geldiğinde uzun süre Kiyoka'nın yanında kalmak istemişti ama herhangi bir yeteneği yoktu ve üvey kız kardeşi gibi seçkin bir soylu kadın da değildi. Bu yüzden Kiyoka'nın eninde sonunda evlilik teklifini geri çekeceğini düşünmüştü.

O zamandan bu yana ne kadar değişmişti?

Daha mı açgözlü olmuştu? Olgunlaşmış ve büyümüş müydü?

Elleri yanındaki direksiyonun üzerinde olan Kiyoka'ya bir bakış attı.

"Ne oldu?"

Kız ona sadece kısa bir an bakmıştı ama adam onun bakışlarını fark etmişti ve kız gözlerini kaçırdı.

"Yok bir şey, sadece beni ilk kez dışarı çıkardığın zamanı hatırlıyordum." "Ahh, o zamanlar, huh..."

Bu anıyı sevgiyle hatırlayan Kiyoka gözlerini kısarak gülümsedi.

Miyo, kendisinin o günü harika ama utanç verici bir an olarak hatırladığı gibi, Kiyoka'nın da aynı şekilde sevgiyle hatırlayacağını umuyordu.

Başkentteki İmparatorluk Ordusu üssü olan askeri karargâh, Özel Anti-Grotesquerie Birimi istasyonundan biraz uzaktaydı. Yüksek bir metal çitle çevrili geniş arazi boyunca bir dizi büyük, heybetli bina sıralanmıştı. Demir kapı sıkıca kapatılmıştı ve kafesinden iyi inşa edilmiş binalar görülebiliyordu

askerler gelip gidiyor.

Kiyoka bir subay olduğu için doğal olarak herhangi bir sorgulamaya tabi tutulmadı ve otomobili üssün duvarları içinde ilerletmeden önce kapı muhafızını kısaca selamladı.

"Gergin misin?"

Kiyoka'nın sorusundaki bir şey onu eğlendirdi ve Miyo kahkahasını tutamadı.

"*Tee-hee*, oh, Kiyoka." "Ne?"

Adamın kederli cevabı kızın daha da kıkırdamasına neden oldu.

"Yani, hadi ama Kiyoka. Kısa bir süre önce Özel Anti-Grotesquerie Birimi istasyonuna gittiğimde de aynı şeyi sormuştun. "Gergin misin? Aynen . *Tee-hee-hee*."

"Gülme... Başka ne diyebilirdim ki?"

"Biliyorum. Teşekkür . Benim için endişelenmene gerek yok."

Miyo'nun eskiden olduğu gibi, Kiyoka'nın aslında sinirleri yüzünden büyük bir hata yapıp onu utandıracağından endişelendiğini düşünerek kaba bir şekilde solup giderdi.

Ama şimdi böyle kıkırdayabiliyordu, çünkü Kiyoka ve hayatındaki insanlar Miyo'yu önemsiyordu.

"Bu gülünecek bir konu değil... Bunu gerçekten söylemek istemiyorum ama burada olmak için zihinsel olarak hazır olmanız gerekiyor."

"Yapacağım."

Askeri karargâh, Özel Grotesk Karşıtı İstasyon ile aynı değildi.

Çoğu asker doğaüstü yeteneklere sahip değildi ve ordu içindeki Hediye kullanıcıları bazı açılardan özel muamele görüyordu. Miyo, bu nedenle Hediye kullanıcılarına karşı karmaşık duygular besleyen pek çok kişi olduğunu duymuştu.

Bunun da ötesinde, bu durum hakkında biraz daha bilgili olan herkes Kiyoka'nın nişanlısının Usuba kanı taşıdığını, bu da onu her şeyin merkezindeki suçlu Naoshi Usui'nin akrabası yaptığını anladı.

Özel Anti-Grotesquerie Birimi istasyonunda çok sayıda kaba bakışa maruz kalmıştı ama görünüşe göre burada karşılaşacaklarıyla kıyaslanamazdı.

"Yine de iyiyim."

Bakışlara alışkındı.

Miyo bunlara alışmak *istediği* için alışmamıştı; bunlar yüzünden kendi payına düşen acı verici deneyimlere katlanmıştı, ancak bu noktada, nihayet bu tür bakışların aslında onu şu anda olduğu kişi haline getirmeye hizmet ettiğini kabul edebilecek hale gelmişti.

Bunun onun uzmanlık alanı olduğunu fark edebildi.

Miyo otomobilden indi ve hastaneye doğru ilerlerken Kiyoka'nın arkasında, onun yanında yürüdü. Gerçekten de yanından geçen askerlerin y meraklı, ancak düşüncesiz olarak tanımlanabilecek bakışlarını hissetti, ancak bunlar onu beklediği kadar rahatsız etmedi.

...Sonuçta, Kiyoka'nın benden daha fazla öne çıktığını hissediyorum.

Burada.

İkisi arasında kalan askerlerin ilgisi, yolda geçmiş olsun hediyesi olarak aldığı çiçek ve tatlıları kollarında taşıyarak cesurca ilerleyen Kiyoka'ya yöneldi.

"Bu Kudou ailesinin..."

"Bu o mu? Oldukça yetenekli olduğunu duydum."

"Üst düzey yöneticilerin bile bazı personel üzerinde yetkisi yok ve-"

"...Demek böyle birine benziyor, ha?"

Kulak misafiri olduğu fısıltılar açıkça nişanlısıyla ilgiliydi.

Kiyoka karargâhta neredeyse hiç görünmüyordu, bu yüzden varlığı diğer askerlerin ilgisini çekti. Karşısında Kiyoka gibi biri dururken, Miyo'nun soyu kıyaslandığında önemsiz kalıyordu.

Neredeyse biraz hayal kırıklığı.

Birkaç askerin beti benzi atmış ve onu görür görmez kaçmışlardı. Miyo bu tepkinin tam olarak nereden geldiğini merak etti.

Miyo, binalar birbirine çok benzediği için tek başına nasıl kaybolacağını düşünerek etrafına bakındı. Sonunda ikisi de hastaneye vardı.

Kiyoka, Godou'yu bir kez, hastaneye yattıktan hemen sonra ziyarete gelmişti, bu yüzden doğruca Godou'nun odasına gitmeden önce resepsiyon görevlisiyle sadece kısa bir görüşme yaptılar.

Kiyoka ve Miyo hastane odasının önüne geldiklerinde, beyaz önlüklü bir erkek doktorun çıktığını gördüler.

"Oh, bu Kiyoka değil mi!"

Otuz yaşlarında görünüyordu. Uzun boylu, sırık gibi ve dağınık sakallı doktor, Kiyoka'ya neredeyse kaprisli bir sırıtışla hitap etti.

"Uzun zaman oldu," diye yanıtladı Kiyoka, gerçekten ve derinden tiksiniş görünüyordu. "Hmmm, görünüşe göre hiç , değil mi? Ne biçim bir

Yaşlı bir adama kibirli bir şekilde davranmak! *Hee-hee*."

Doktorun tuhaf kahkahası Miyo'nun tüylerini diken diken etti.

Yine de, Kiyoka'ya gösterdiği yakınlıktan, tanışıyor gibi görünüyordlardı. Aralarında ne tür bir ilişki vardı? Aynı anda hem merak ediyor hem de iğreniyordu.

"...Şu ürpertici gülüşün yeter."

"*He-hee*. Hadi ama, birinin nasıl güldüğü kimin umurunda? Küçük şeylere takılmazsan hayat çok daha huzurlu olur, biliyorsun."

"*Haaah...* Peki, Godou ?"

Kiyoka'nın iç çekmesi üzerine doktordan *bir he-hee* daha çıktı.

"Ziyaretçi kabul edecek kadar iyi. Yaraları muhtemelen eskisi kadar göze çarpmıyor. Yine de, dayanıklılığı oldukça düştü, bu yüzden uzun süre kalacağını söyleyebilirim."

"Yıl sonundan önce iyileşecek gibi görünüyor ?"

"Hmmm, o zamandan önce kolayca geri dönebileceğini söyleyebilirim." "Anlıyorum. Teşekkür ederim."

Doktor gitmek için hamle yaptı ve göz göze geldiklerinde Miyo hafifçe eğildi. Doktor ona gerçekten tiksindirici bir sırıtış fırlattı ve Miyo'nun aceleci gülümsemesinin dalgalanmasına neden oldu.

Orada daha fazla duramayan Miyo, elini hastane odasının kapısına dayayan Kiyoka'ya doktoru sordu.

"Evet, annemin tarafından bir akrabam. İyileştirici bir yeteneği var, içeri giriyoruz."

Varlıklarını duyurmasına rağmen, Kiyoka cevap beklemeden kapıyı açtı ve Miyo da onun peşinden hastane odasına girdi.

Yer tam olarak geniş olmasa da, yine de özeldi ve çok sıkışık değildi. Godou odanın arka tarafında, temiz beyaz bir yatağın üzerinde oturuyordu.

"Oh, Kumandan!"

Godou'nun geldiklerini görünce abartılı bir şekilde el sallamasına aldırmayan Kiyoka, kaldığı yerden devam etti.

"...İyileştirme Yeteneği gerçekten olağanüstü, ancak kişiliği biraz sorunlu. İlle de kötü biri değil ama..."

"Anlıyorum."

"Bir başka dezavantajı da, yardımları yaraları çok iyi iyileştirse de, bunun için 'özel hizmet ücreti' olarak fahiş bir miktar talep etmesi. Ancak, gerçekten iş başa düştüğünde ve seçeneklerimiz tükendiğinde bu ücrete degecek kadar yetenekli olduğuna şüphe yok."

Esasen bu, Godou'nun yaralarının şu anda doktorun yardımını gerektirecek kadar korkunç olduğu anlamına geliyordu.

Kiyoka böyle bir yaralanmayla karşı karşıya kalırsa, akli başında kalabilecek miydi? Miyo şu anda bu ihtimali düşünemiyordu ama belki de kendini böyle bir duruma hazırlaması gerekiyordu.

"Hey şimdi! Buraya beni kontrol etmeye gelmedin mi? Beni görmezden gelme."

Godou'nun tamamen görmezden gelinmekten duyduğu kızgınlıkla attığı çığlığın ardından, Miyo bir kıkırdama duydu.

"Ah-hah-hah. Ne kadar hoş. Godou, gerçekten çok eğlencelisin."

"Boş !"

Miyo, bölme ekranının gölgesine gizlenmiş bir figürü fark etmemişti.

Karşılarındaki ziyaretçi gösterişli bir kimono giymiş ve elinde bir yelpazeyle oynuyordu, bir playboyun tüm görünüşüne sahip genç bir adamdı - Tatsuishi ailesinin reisi Kazushi Tatsuishi.

Kazushi her zamanki gibi Godou'ya sataşarak kendini eğlendiriyor gibi görünüyordu.

"Seninle durmadan bağıırıp çağırıyoruz Godou. Bunca yolu seni görmek için gelmiş olmam ne kadar üzücü."

"Gelmeni isteyen oldu mu?"

"Hadi ama Godou, arkadaşız, değil mi?" "Ne zamandan beri?!"

Godou'nun bağıırışlarına iyice güldükten sonra Kazushi yelpazesini açtı ve ayağa kalktı.

"Peki o zaman, sanırım yola çıkmalıyım."

"Lütfen, devam et. Nihayet, ne kadar rahatladım." "Başka bir zaman uğrarım."

"Yapma!"

Kazushi parlak renkli *haori* paltosunu giydi ve Miyo ile Kiyoka'ya bakarak gülümsedi.

Onu bir süredir görmemişti ama Tatsuishi ailesinin reisi olduğuna hâlâ inanamıyordu. "Soylu bir ailenin müsrif oğlu" çok daha uygun bir tanımlamaydı.

"Bay Kudou, sizi gördüğüme sevindim."

"Aynı şekilde. Tatsuishi, Tümgeneral Ookaito'dan buraya gelmek için izin istedin mi?"

"Bu doğru. Godou'nun ciddi şekilde yaralandığını duydum, bu da beni meraklandırdı. Kulağa da eğlenceli geliyordu."

"Şu zevksiz şakalarını dizginlemeye çalış."

"Bunu aklımda tutacağım."

Kazushi el sallayarak hastane odasından ayrıldı.

Kiyoka yüzünde bıkkın bir ifadeyle onun gidişini izledikten sonra Godou'nun yatağının yanına geldi. Nedense bu diğer adamın kahkahalar atmasına neden oldu.

"*Pfft! Ah-hah-hah-hah!* Siz, Komutan? Çiçekler? *Pffft*, bu sadece yanlış görünüyor!"

"....."

Miyo, Kiyoka'nın tepkisini ölçmek için yan gözle baktı; Kiyoka'nın asık suratının altında bir öfke gizlediği belliydi.

Sık sık Godou'nun Kiyoka'nın damarına bilerek mi basmaya çalıştığını merak ediyordu. Eğer , o zaman Kazushi'den pek de iyi değildi,

Buraya özellikle Godou'yu kızdırmak için gelmişti.

Bu düşünce muhtemelen onu rahatsız edecekti, bu yüzden ağzını tuttu. "Kesinlikle iyi görünüyorsun. Sanırım ziyaretimiz gerekli."

Godou'ya buz gibi gözlerle bakan Kiyoka, buketi Miyo'ya uzattı ve tatlıları yakındaki bir rafın üstüne yerleştirip ikisinden de uzaklaşmadan önce bunları onun için düzenlemesini söyledi.

Miyo nişanlısının bu kadar çabuk öfkелendiğini görünce şaşırdı.

"Kiyoka?"

Gidiyor muyuz artık?

Miyo daha yeni geldikleri gerçeğinden yakınırken, Kiyoka bir an için ona döndü.

"Ben biraz dışarı çıkacağım. Miyo, sen şimdilik burada kalıp dinlenebilirsin."

"Oh, tamam....."

Godou'yu görmek için bunca yolu geldikten sonra neden gidiyordu?

Godou'nun sataşması onu gerçekten kızdırmış olamazdı, bunu biliyordu. Eğer bu Kiyoka'yı adamla aynı odada bulunmak istemeyecek kadar kızdırmaya yetiyorsa, Godou'nun ne kadar çok şaka yaptığı düşünülürse, hayatı uzun zaman önce sona ermiş olmalıydı.

Dahası, Miyo Kiyoka'nın gidişini izlerken onda bir terslik olduğunu belli belirsiz hissetti. Onu takip edip etmemesi gerektiğini tartıştı.

Neden?

Ne yapacağını bilemese de şimdilik söyleneni yaptı ve elindeki buketi açıp boş bir cam vazoya yerleştirdi.

Görünüşe göre Kazushi ziyareti için kendi çiçeklerini getirmemişti, bu yüzden cam vazo hala kullanılmadan saklanıyordu.

"Sana bunu yaptırdığım için

üzgünüm, Miyo." "Hiç de değil."

Bunun gibi görevler onun için çocuk oyuncağıydı.

Elini başının arkasına koyarak özür dileyen Godou'ya Miyo gülümseyerek karşılık verdi.

Godou her zamanki gibi enerjik ve neşeli görünüyordu ama cübbesinin bazı yerlerinde beklediğinden daha fazla beyaz bandaj ve sargı bezi vardı ve bunlar acı verici görünüyordu.

Bu, ziyaretçi kabul etmek için izin aldıktan sonra bile olmuştu. Miyo, ilk yaralarının ne kadar korkunç olduğunu düşününce ürperdi.

"Um, Godou. Bu şansı kullanmak istedim, şey. Nasıl söylemem gerektiğini bilmiyorum ama... ama gerçekten çok üzgünüm."

Çiçekleri düzenlemeyi bitiren Miyo, Godou'ya döndü ve derin bir şekilde eğildi.

Yaraları Naoshi Usui'nin suçuydu. Usubalar'ın sorumluluğundaydı ve Miyo da bu işe tamamen karışmadığını iddia edemezdi.

Özür dilemek Godou'yu zor durumda bırakabilirdi ama orada öylece durup hiçbir şey yapamazdı.

"Lütfen, özür gerektirecek bir şey yok, Miyo." "Ama-"

Godou yavaşça başını salladı.

"Bu konuda endişelenmemenizi söyleyebilirim, ama bu muhtemelen imkansız, ha? Burada hatalı olanlar bunu yapanlar ve daha da kötüsünü yapmayı planlayanlar -Naoshi Usui ve Yetenekli Cemaat- siz değilsiniz."

".....Tamam."

"Yani beni ziyarete geldiğin için sana teşekkür etmesi gereken kişi benim."

Godou'nun gülümseyen yüz oldu ve aynı olarakHer zaman, dostça ve neşeli.

Miyo onun iyi olduğuna sevinmişti. Eğer hayatını kaybetseydi, hem kendisinin hem de Kiyoka'nın hayatında bir boşluk olacaktı.

Godou'nun yatağının başucundaki küçük tahta sandalyeye oturdu.

"Yaraların acıyor mu?"

Godou, Miyo'nun sorusuna kaçamak bir yanıt verdi: "Yani...". "İki, üç gün öncesine kadar gerçekten çok acı çekiyordum. Tüm vücudum bandajlarla sarılıydı ve bandajların altındaki yanık yaraları korkunçtu."

Godou'nun sesi sanki ciddi bir şeyden bahsetmiyormuş gibi hafifti, ancak ifadesi ağırdı.

Vücudunun her yerinde ciddi yanıklar olan biri normalde yaşamla ölüm arasında sürüklenirdi ve muhtemelen kurtarılamazdı. Neyse ki Godou sadece bir Yetenek kullanıcısının daha sağlam vücuduna sahip olmakla kalmamış, aynı zamanda iyileştirici bir Yeteneğe sahip birinden yardım almış ve böylece hayatı kurtulmuştu.

Özel Çirkinlikle Mücadele Birimi dışında başka birliklerin de Üstün Yetenekliler Cemaati'nin saklandığı diğer yerlerde patlamalara yakalandığını, ancak bir mucize eseri ölen olmadığını duymuştu.

"İşe geri döndüğümde, tüm o Yetenekli Komünyon adamlarını toplayacağım, sadece izleyin. Öyle görünmüyor olabilirim ama kinimi çok uzun süre tutarım!"

"Lütfen elinizden geleni yapın o zaman." "Elbette vereceğim!"

Konuşmalarına ara verdikten sonra Miyo, hâlâ dönmemiş olan Kiyoka için endişelenmeye başladı.

Belki de annesinin akrabası olan o tuhaf doktorla uzun bir konuşma yapıyordu.

Miyo nişanlısının nerede olduğu hakkında spekülasyon yaparken, Godou bir şeyler mırıldandı.

"Hastaneye ilk yatırıldığımda..... korkusuz liderimiz ne şaşırmıştı. Saldırıdan kesinlikle kısmen sorumlu hissediyor."

Godou'nun yaralarının gerçekten de oldukça ağır olduğunu duyan Miyo'nun göğsü gerildi.

Kiyoka başlangıçta laf kalabalığı yapmazdı, ama bunu her zaman yanında çalışan adam söylüyordu, bu yüzden yaraların görüntüsü onu gerçekten şok etmiş olmalıydı.

"Size söylememem gereken şeyleri söylediğim için muhtemelen yine azar işiteceğim, ama...!"

"Ha?"

"Komutan benim olarak kendini sorumlu hissediyor, bu çok açık. Ama bunun ötesinde..... bence bu onu geçmişe götürdü."

"Geçmişe mi?"

Godou, yüzünde ender rastlanan bir ciddiyet ifadesiyle başını salladı ve bakışlarını hastane penceresinden dışarıya çevirdi.

Miyo o sabah ayrıldığında açık olan gökyüzü, o zamandan beri kapalı gri bulutlarla kaplanmıştı. Her an kar yağacakmış gibi görünüyordu.

Kiyoka ve Bay Godou'nun birlikte geçmişi.....

Kiyoka'nın geçmişi-Miyo, özellikle Kaoruko ile tanıştıktan sonra merakını dizginleyemedi.

Miyo, Kiyoka'nın sadık astının ağzından tam olarak ne duyabileceğini merak ederek hafifçe gerildi.

"Bakın, babam Kiyoka'dan önce Özel Anti-Grotesquerie Birimi'nin komutanıydı."

"Baban mı?"

"Evet. Saygın bir hediye kullanıcısıydı. Güçlü ve adamları tarafından da çok sevilen biriydi. Ben ise... Böyle bir babam olmasına isyan ettim ve yurtdışında okudum."

Bunların hepsi Miyo için yeni şeylerdi. Yine de Godou'nun açıklamasının bir kısmı her şeyden daha çok dikkatini çekmişti.

Saygın bir hediye kullanıcısıydı.

Geçmiş zaman kullandığını fark eden Miyo, Godou'nun babasının çoktan ölmüş olma ihtimali olduğunu fark etti.

"Babam öğrencilik günlerinde Komutan Kiyoka'yı orduya katılması için sıkıştırdı. Onun birliğin bir sonraki komutanı olmasını istiyordu. Ancak komutan orduya katılmakla ilgilenmedi, bu yüzden imparatorluk üniversitesinde okumaya devam etti. Bundan sonra bile babam pes etmeyi reddetti ve onu orduya katılmaya davet etmeye devam etti."

Miyo, Godou'nun yüz ifadesini çözemedi. Bir kez bile yüzünü ona dönmeden pencereden dışarı bakmaya devam etti.

"Bir gün babam görev sırasında öldürüldü. Çok sert bir rakiple karşı karşıyaydı ama yanında Komutan Kiyoka olsaydı onu kolayca yenebilirdi. İmparator babama yardım etmesi için ona emir verdi ama zamanında yetişemedi."

"Bu korkunç....."

Miyo, Kiyoka'nın o anda hissettiği duygularla empati kurarak göğsünü sıktı.

"Şimdi, babamın ölümünün komutanın suçu olmadığı açık. Ancak yurtdışındaki eğitimimden döndüğümde, babamın ölümünden onun sorumlu olduğuna ikna oldum. Bu sayede komutan kendini inanılmaz derecede suçlu hissetti ve sonunda birliğe katıldı."

Godou kısa bir iç geçirdi ve çaresiz bir sırtışıla Miyo'ya döndü.

"Babamın öldüğü gün tüm askerler sağ salim kurtulmuştu. Sanırım Üstün Yetenekli Cemaat saldırdığında ölen tek kişi olma tehlikesiyle karşı karşıya olduğum için, komutan o zamanlar olanları hatırlamadan edemedi."

"....."

Miyo, ona hangi kelimeleri teklif ederse etsin, bunların doğru kelimeler olmayacağını hissetti.

Godou'nun hikayesini dinlediğine pişman değildi. Yine de.

"Çok özür dilerim. Tüm duymamalıydım."

"Hayır, kendi kendime gevezelik etmeye başladım. Komutan hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyorsun, değil mi?"

"Ama nasıl...?"

Godou'nun onu fazlasıyla doğru okuması karşısında Miyo'nun gözleri büyüdü.

Kiyoka, Miyo ile kendisi hakkında pek sık konuşmazdı. Ama Miyo tam da bu yüzden onun hakkında daha fazla şey öğrenmek *istiyordu* ve sonunda böyle bir arzusunun Kiyoka'nın kendisi için ne kadar sakıncalı düşündü.

Bu yüzden bu konuda kimseye tek kelime etmemişti ama yine de... Kiyoka'nın kendisinin de konuşmak istemediği bir şeyi ifşa etmek iyi bir şey değildi. Miyo'nun bile geçmişinde yaşadığı pek çok olay vardı.

gönüllü olarak gündeme getirmek istemezdim.

Acı veren anılar hakkında konuşmamayı tercih ederim ve kimsenin bunları öğrenmesini istemem...

Ancak, Kiyoka'nın Miyo'nun zorlu geçmişi hakkında bilinmesi gerekenlerin çoğunu zaten bildiğini fark ettiği an vardı. Kendisini ne kadar rahatlamış hissettiğini hatırladı.

"Ayrıca, komutanın kelimelerle arasının ne kadar kötü olduğunu biliyorsun. Muhtemelen bunların hiçbirini sana doğru düzgün anlatmamıştır diye düşündüm. Ve görünüşe göre tam isabet . Hadi canım sen de."

İfadesini bir kahkahayla tamamladı. Miyo, Godou'nun az önceki bulanık ifadesinden eser göremiyordu.

İstemedi de olsa Godou'ya rahatsız edici bir soru yöneltti.

"Kiyoka'ya geçmişi hakkında doğrudan soru sormamın bir sakıncası var mı?"

Birinin gömülü tutmak istediği bir geçmiş.

Belli ki onun da böyle anları olmuş olmalı. Miyo anlatması yalvarsa bile, her şeyi bilmek istediği konusunda ısrar etse bile, buna izin verir miydi? Sonunda ona zarar verir miydi?

Bunlar kendi başına vermesi gereken kararlardı ve Godou'ya sormaktan hiçbir şey çıkmayacaktı. Yine de yol göstermesi için güvenilir birinin fikrini almak istiyordu.

Godou alışılmadık derecede zayıf ve dingin bir gülümsemeyle gözlerini kıstı.

"Bahse girerim komutan ona açıkça sorduğunu duysa çok daha mutlu olurdu. Soran sen olursan, eminim sana konuda güvenmek isteyecektir, Miyo. Bu sadece benim görüşüm tabii ki."

"Öyle mi düşünüyorsun...?"

"Bu noktada, bana sormanıza gerek kalmadan komutanın nasıl hissettiğini tahmin edebiliyor olmalısınız, değil mi? Ya seçimine güven ve onunla yüzleş ya da geri çekil-ikisi de benim için iyi."

Kesinlikle haklıydı.

Miyo, Kiyoka ile Godou veya Kaoruko'nun geçirdiğinden çok daha kısa bir süre geçirmişti. Yine de nişanlısı hakkında eşsiz bir içgörüye sahip olduğunu hissediyordu. Ona güvenmezse nereye varabilirdi ki?

"teşekkür ederim. Bir ."

"Eğer bir şekilde o kaba ve soğuk komutanımızdan sıkılırsan, benimle gelebilirsin. Seni kollarımı açarak karşılarım," diye şaka yaptı Godou, yüzünde kocaman bir sırıtışla.

Miyo gülümsedi ve başını salladı. "Yapacağım."

"İ"

"Şimdi 'tamam' olan ne?" Kiyoka odaya geri döndüğünde sordu.

Godou bu soru karşısında kaskatı kesildi.

"Hiçbir şey yok, efendim! Her şey tamamen normal!"

Astının kendisini ciddiyle selamladığını gören Kiyoka, iç geçirmeden önce ona kısa bir süre soğuk bakışlar fırlattı.

"Miyo, gitme vaktimiz geldi. Tatmin oldun mu?" "Evet."

Miyo Godou'nun yaraları için endişeleniyordu ama şimdilik durumunun iyi olduğunu kendisi de teyit etmişti.

Şu anki durumu fazla özgürlüğe izin vermiyordu, bu yüzden onu tekrar ziyaret edip edemeyeceğini bilmiyordu ama bu onu rahatlatmaya yetmişti. Bu muhtemelen Kiyoka için de geçerliydi.

"Yakında tekrar gelmeyi unutma, tamam mı?"

"Acele edip iyileşmeye ne dersin, böylece işine geri dönebilirsin, aptal."

"Hayır, teşekkürler! Bu tembel yemek ve uyku günlerine henüz doyamadım!"

"....."

"Merak etmeyin. Bu kadar boş vaktim varken, Naoshi Usui'den intikamımı almak için kesinlikle mükemmel bir yol bulacağımdan eminim!"

Godou el salladı ve Miyo da Kiyoka ile birlikte hastane odasından ayrılmadan önce küçük bir el sallayarak karşılık verdi.



Komutanı ve nişanlısının odadan çıkışını izleyen Godou, vücudunun üst kısmını tekrar yatağa yasladı.

Ziyaretçi kısıtlamalarının sona ermesinin hemen ardından insanların birbiri ardına onu görmeye gelmesine minnettar olsa da, bu durum onu biraz yordu.

"Kesinlikle biraz dayanıklılık kaybettim..."

İyileştirme Hediyeleteri insanları normal tedaviden daha hızlı ve temiz bir şekilde, herhangi bir kalıcı komplikasyon olmadan iyileştirir, ancak karşılığında hastanın dayanıklılığının büyük bir kısmını tüketirler.

Sonuç olarak, tedavi mükemmel değildi ve hastanede kalmayı da gerektiriyordu.

Ancak Godou bu yan etkilerin çok farkındaydı ve gerçek arzusu mümkün olduğunca hızlı bir şekilde işine geri dönmekti.

Zaten personel eksikliğimiz var, herkes harıl harıl çalışırken ben nasıl yatabilirim?

Kontrolü dışında gelişen bu durum karşısında sabırsızlanarak ve acı çekerek gözlerini kapattı ve bir süre sonra başka bir ziyaretçi onu görmeye geldi.

Ana evden ya da ailesinden kimsenin geldiğini duymamıştı, bu yüzden kim olabileceğini merak ederek başını çevirdi.

Hastane odasının kapısını yavaşça açıp içeri giren genç kadın, hayal meyal tanıdığı askeri bir üniforma giyyordu.

"Seni tekrar görmek güzel, Godou. Yaraların nasıl?" ".....Kaoruko Jinnouchi? Sen misin o?"

"Tam isabet!"

Verdiği cevapla birlikte parmaklarını komik bir şekilde şıklatmasını izleyen Godou, onun yıllardır görmediği eski yoldaşı Kaoruko Jinnouchi'den başkası olmadığına ikna oldu.

Eski başkentten onun yerini doldurmak için geldiğini bilse de, ziyarete gelmesini hiç beklemiyordu.

Birkaç yıldır görüşmüyor olsalar da, eski başkentte görev yapmadan önce oldukça yakındılar, bu yüzden onu gördüğüne özellikle şaşırmadı.

Godou vücudunun üst kısmını tekrar yukarı kaldırdı ve iç çekti.

"Gördüğünüz gibi yaralarım çok daha iyi oldu. Senin şu anda görevde olman gerekmiyor mu?"

Kaoruko onun şüpheli sorusu üzerine Miyo'nun daha önce kullandığı tahta sandalyeye oturdu ve cevap verdi:

"Endişelenmenize gerek yok. Miyo'yu korumakla görevlendirildim ama bugün Bay Kudou tüm sabah onunla olacağını söyledi, ben de biraz izin aldım."

"Anlıyorum."

Fiziksel gücü ve dayanıklılığı bir erkeğinkinden daha düşük olsa da Kaoruko yetenekliydi.

Hem kendisi hem de Miyo kadın olduğu için, ona çok daha geniş bir yelpazedeki faaliyetlerde eşlik edebiliyor, bu da onu ideal bir koruma yapıyordu.

"Miyo ve Bay Kudou kısa bir süre önce buradaydı, değil mi?" Kaoruko sessizce mırıldanarak vazolarındaki çiçeklere ve hâlâ kutularında duran tatlılara baktı.

"Evet. Gerçi komutan her zamanki gibi sertti."

"Gördüğüm kadarıyla ikiniz hâlâ çok sıkı fıkısınız."

Kaoruko, Godou'nun abartılı omuz silkişine eğlenerek gülümsedi.

"İşi idare ediyor musun, Jinnouchi?"

"Yeterince iyi sayılır. Miyo'yu koruduğumu söyledim ama gerçek şu ki günlerim onunla birlikte istasyonda küçük işler yaparak geçiyor. Bu beni sıkılmaktan kurtarmaya yetiyor."

Birden Godou'nun zihninin arkasında Kaoruko ile ilgili bir anı belirdi.

Doğru, şimdi hatırladım, Jinnouchi değil miydi?

Ailesi uzun süreli ve prestijli bir dojo işletiyordu. Babası orada ustaydı ve Godou annesinin Hediye kullanan bir aileden geldiğini hatırladı.

Annesi atavizm denilen bir hastalık nedeniyle Yeteneksiz olsa da Kaoruko'nun kendine ait bir Yeteneği vardı. Babasından miras kalan kılıç kullanma yeteneğine ek olarak, oldukça seçkin bir savaşçı olarak görülüyordu.

Bu yüzden Kiyoka'nın karısı olabileceği konuşuluyordu.

Ah, muhtemelen açıklıyor.

Godou mevcut durumu tahmin etti ve eliyle perçemini karıştırdı.

Miyo her zaman endişeli ve çekingen bir kız olmuştu ama bugün gözlerinde her zamankinden daha fazla şüphe vardı. Kiyoka'nın geçmişine duyduğu ilginin ardındaki neden muhtemelen karşısında oturan kadındı.

"Jinnouchi."

Godou ona hitap ettiğinde Kaoruko gözlerini çiçek vazosundan çevirip ona baktı.

"Ne oldu?"

"Peki, söyle bana. Komutana hâlâ aşık mısın?"

Kaoruko'nun gözleri fincan tabağı gibi açıldı.

"...Sen neden ?"

"Bana aptalı oynama, hadi ama. Uzun zamandır komutana karşı bir şeyler hissediyorsun, değıl mi?"

"Pek sayılmaz..."

Kızın gözlerini kaçırıp hafifçe aşağı indirmesini izlerken acıma ve kızgınlık karışımı bir duygu hissetti.

Godou olağanüstü bir sezgisi olduğunu düşünmüyordu ama yine de birlikte çalıştıktan sonra Kaoruko'nun hislerini doğal olarak anlamıştı.

Kiyoka, Kaoruko'yu birlikte çalıştığı herhangi bir kişi olarak görüyordu, yıllar boyunca sahip olduğu pek çok potansiyel evlilik partnerinden daha fazlası değildi. Ama Kaoruko için işler farklıydı.

"Seni eleştirmeye çalışmıyorum. Bence herkes istediğı kişiye karşı bir şeyler hissetmekte özgürdür."

"....."

"Mesele şu ki..."

Godou sözünü

kesti.

Kaoruko'yu bilerek incitmek istemiyordu ama bunu söylerse muhtemelen ağlayacaktı. Ancak, Godou'nun bile tahammül edemediğı bazı şeyler vardı, bu yüzden başka seçeneğı kalmamıştı.

"İlişkilerine karışmaya çalışmayı bırakmalısın, tamam mı?"

Kaoruko nefesini tuttu ve başını kaldırıp baktı.

Verdiği tepkiye bakılırsa, çoktan yersiz bir şey yapmış olduğu açıktı.
"İ-"

"Şimdi masum gibi davranmaya çalışma. Herkesin sevdiği kişiyi seçebileceğini düşünüyorum ama el altından yapılan davranışlardan hoşlanmıyorum."

Kiyoka'nın Miyo'da huzur bulması yıllar almıştı.

Godou anlıyordu çünkü Kiyoka'nın yanında olduğu ve onu izlediği süre boyunca onun yanındaydı. Kader bu ikisini bir araya getirmişti. Her biri diğerini yatıştırıyordu ve aralarına başka biri girmeden de böyle olması gerekiyordu.

Godou, Kaoruko'nun duygularının hiçbir zaman bir anlam ifade etmemiş olmasına üzülmüyordu ama onun duygularıyla oynamasına izin veremezdi.

".....Ne biliyorsun, Godou?"

Kaoruko'nun gergin ve güçlükle çıkan sesi onu caydırmadı.

"Aralarına girip işleri bozmayı planlıyorsanız, bu yanlış. En azından, bu tür davranışların siz de dahil olmak üzere kimseye fayda sağlamayacağından eminim."

"Affedersiniz!"

Godou, Kaoruko'nun hastane odasından uçup gitmesini engellemeye çalışmadan ağır bir iç çekti.

Gerisi onun yüzleşmesi gereken kendi sorunuydu. Yine de hafif bir pişmanlık hissetti. Belki de çok fazla şey söylemişti.

Ne zamandan beri bu kadar işgüzar oldum, hmmm...?

Kaoruko ona kızsada kızmasada, bunu Kiyoka ve Miyo'nun ilişkisinde gereksiz bir anlaşmazlık çıkmasından çok daha fazla tercih ediyordu.

Godou artık çok yorgun olan bedenini yatağına yatırdı ve hafif bir uykuya daldı.



Hastaneden çıkmalarının hemen ardından Kiyoka aniden Miyo'ya döndü.

"Biraz dışarıda yürümek ister misin?"

".....Sure."

İkisi de sustu ve araziye terk ederken ilk girdikleri kapının önünden geçmeye devam ettiler.

İstasyona geri dönmeleri gerekmeden önce hâlâ biraz zamanları vardı. Miyo'nun, her zamankinden biraz daha farklı görünen Kiyoka'nın teklifini reddetmek için hiçbir nedeni yoktu.

Kapının önündeki sokaktan dar bir patikadan geçerek, normal yoldan geçen pek kimsenin olmadığı ana caddeye çıktılar.

"Özür dilerim. Üşüdün mü?"

Miyo, Kiyoka'nın endişeli ifadesi karşısında başını salladı.

Haori paltosunu giymiş, boynuna da soğuktan tamamen koruyan bir atkı takmıştı. Elbette bu, yüzüne doğru esen mevsimlik dış havayı daha sıcak hale getirmiyordu ama onu titretecek ve ürpertecek kadar da soğuk değildi.

"Ben iyiyim."

"Bu çok iyi."

Kiyoka başka bir şey söylemeden bir kez daha öne döndü ve yürümeye devam etti. Ancak, Miyo'nun arkasından yetişebilmesi için yürüyüşünü yeterince yavaşlatmak nişanlısına çok yakışıyordu.

Kiyoka gibi.

Bunun "Kiyoka'nın yapacağı bir şey" olduğunu düşünüyordu, çünkü nişanlısı ona ilk tanıştıklarından beri bu şekilde davranmıştı. Nişanlısı tam da böyle biriydi... Ama onun hakkında daha fazla şey öğrenmek istemesi doğru muydu?

Bir süre sessizce yürüdüler, sonra ikisi de seyrek nüfuslu bir parka vardılar.

Sıra sıra dizilmiş ağaçların yapraklarının neredeyse tamamı dökülmüştü ve çıplak dalları kimsesiz görünüyordu. Mevsimsel hava koşullarıyla birlikte, bu gibi alanlardaki insan sayısının önemli ölçüde azaldığı anlaşılıyordu.

"Um, Kiyoka?"

Miyo sessizce konuştu, bu noktada ne kadar ileri gitmeyi planladığı konusunda biraz endişeli hissediyordu.

Bunun üzerine Kiyoka durdu ve arkasına dönmeden-

"Sanırım biraz ara vermeliyiz."

-Sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi mırıldandı.

Uzun bir bankta yan yana oturdular. Aralarında yaklaşık üç yumruk kadar açık alan vardı.

Miyo alışılmadık derecede sessiz olan nişanlısına baktı.

Kötü bir ruh halinde mi? Hayır, öyle görünmüyor.

Kiyoka'nın yüz ifadesine bakılırsa, ki Kiyoka bu ifadeyi okumakta oldukça iyiydi, Kiyoka daha az üzgün ya da kızgın görünüyordu ve daha çok kafasını kurcalayan bir şeyler varmış gibiydi.

Ancak Miyo bunun tam olarak neden böyle olduğunu anlayamadı. "Kiyoka."

"Ne?"

Kadın içgüdüsel olarak onunla tekrar konuştu ama adam ona bakmadan cevap verdi.

"Bir şey için mi endişeleniyorsun?"

Sorulacak doğru şeyin bu olduğu hissine kapıldı.

Godou'dan duyduğu hikaye aklına geldi. Godou'nun babası hakkındaki hikaye.

Yine de, konuyu aniden açacak cesareti yoktu, bu yüzden konuyu ona açmak için yarım ağızla bir girişimde bulundu.

"Godou sana bir şey mi söyledi?"

Kiyoka kollarını kavuşturdu ve Miyo'ya kendi sorusuyla cevap verirken sessizce gözlerini kapattı.

Ziyaretleri sırasında tavırlarında bir tuhafılık olduğu açıktı. Kiyoka'nın kendisi de bunun farkında olmalıydı. Belki de Miyo'nun onun olağandışı davranışları hakkındaki merakının, onu Godou'ya bunu sormaya iteceğini düşünmüştü.

Miyo, konunun etrafında bir korkak gibi dans ettiği için endişelenerek açık bir cevap verdi.

"Bana biraz anlattı."

".....Şimdi mi söyledi?"

"Kiyoka, ben-"

Telaşla sözünü kesti.

Miyo oldu izin vermek kendisi olsun taşındı
uzakta ve sormak Bir şey hakkında

konuşmaması gerekiyordu, değil mi?

Hayır, kendimi bundan geri çekemem.

Eğer onu kızdırır ya da üzerse, o zaman özür dileyecekti. Tereddütle beklemenin bir şeyleri çözeceği noktayı çoktan geçmişti.

"Geçmişin hakkında daha fazla şey bilmememi mi tercih edersin?"

Onun gözlerinin içine bakıp bunu samimiyetle sorduğunda, Kiyoka'nın şaşkınlıkla geri çekildiğini anlayabiliyordu.

"Miyo....."

"Senin hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum. Her şeyi bilmek zorunda değilim. Sadece benim hakkımda çok şey biliyorsun, bu yüzden ben de senin hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyorum."

Kaoruko'yla tanışması bir şeyin farkına varmasını sağlamıştı.

Tanıdığı Kiyoka, her ne kadar gerçek ve samimi olsa da, onun kişiliğinin yalnızca bir yüzüydü. Onun nişanlısı olmasına rağmen, Miyo onun hakkında etrafındaki herkesten daha az şey biliyordu.

Yine de bu, ona kasıtlı olarak soramayacağım bir şeymiş gibi geliyor.

Onun hakkında daha fazla şey öğrenmiş olsa bile Miyo'nun bu bilgiyle yapabileceği bir şey yoktu. Yine de.

Kiyoka elini, aralarındaki bankın boşluğunda duran Miyo'nun elinin üzerine yavaşça koydu. Sert ama sıcak avuçları her zaman Miyo'yu rahatlatırdı.

"Heyecanlanırdım..... gerçi belki de bunu ifade etmenin en iyi yolu bu değildir." "Ha?"

"Hakkımda bilinmesi gereken her şeyi size anlatmaktan başka bir şey istemem."

Sonunda Kiyoka güzel mavi gözlerini ona çevirdi.

Onun için endişeleniyordu. Şimdiye kadar, sadece onun düşüncelerinden faydalanıyordu. Tamamen kendi benliğiyle uğraşıyor ve Kiyoka'nın sürekli olarak kendisini ona uyarlamasını sağlıyordu.

Ama işler bu şekilde devam edemezdi. İleride birbirlerine destek olmalarını istiyordu, tam da bu yüzden

onu daha iyi anlamak istiyordu.

"Yine de benim hakkımda daha fazla bilgi edinmenin eğlenceli bir yanı yok, biliyorsun."

"Eğlenceli olmak zorunda değil!" Kiyoka gırtlaktan bir kahkaha attı. *"Hah-hah-hah!"*

Sanki kendini tutamıyormuş gibi yüksek sesle . Miyo ilk kez onun böyle tepki verdiğini görüyordu. "Ş-şşt! Neden gülüyorsun?"

"Doğru, özür dilerim. Görünüşe göre bazı şeyleri yanlış anlamışım."

"Yanlış mı anladın?"

Kiyoka kendini sakinleştirdi ve Miyo'nun kafa karışıklığını gidermeden önce başını salladı.

"Acınası bir durum ama bu son olay beni düşündüğümde çok daha fazla tedirgin etti. Beni bu kadar görmeyi istemedim."

"Ne.....?"

"Bu şekilde aptalcaydı, değil mi? Ama gerçek şu ki, benden bıkaçağından ya da benden tiksineceğinden endişelendim."

Miyo bu beklenmedik açıklama karşısında farkında olmadan gözlerini kırptırdı.

mı? İğrenmek mi? Böyle şey hissetmesine imkân yoktu.

"Yine de, beni terk etmene imkan olmadığına inanıyordum."

"Elbette. Sen yollarımızı ayırmamızı istesen ya da bizi ayıran bir olay olsa bile, ne olursa olsun seni takip edeceğime karar verdim.

Samimi sözler şok edici bir belagatle bir araya geldi.

Onun yanından asla ayrılmayacaktı. Bunu yüksek sesle söylemek kararlılığını bir kez daha teyit .

"Merak etme. Ben de elini bırakmayacağım."

".....Teşekkür ."

İkili bir an birbirlerine baktı, sonra aklı başına ilk gelen Miyo çok önemli bir şeyi hatırladı.

Belki şimdi ona sormak sorun olmaz.

Kendisi için bir şeyleri doğrulamadan bu anın bitmesine izin veremezdi. Yine de, sormakta zorlandığı bir şeydi ve ilk etapta bunu tartışmayı özellikle istemiyordu.

Kendini toparlayarak konuşmaya

başladı. "Kiyoka."

"Ne?"

"Sen ve Kaoruko birbirinize aşık mıydınız?" Kiyoka'nın gülümsemesi anında dondu.

".....Bunu sana düşündüren ne?"

"Çünkü ikinizin nişanlanacağı konuşuluyordu. Kaoruko harika ve güzel biri... Görebildiğim kadarıyla siz de böyle bir fikre pek karşı çıkmayacak gibi görünüyorsunuz."

Kiyoka'nın dakikalar önce hafifçe gülümseyen gözleri hızla korkutucu bir hal aldı. Bu arada, Miyo'nun sesi devam ettikçe daha da kısıldı.

Sadece hayal mi görüyordu, yoksa zaten soğuk olan dış hava daha da mı soğumuştü?

"O kadar da karşı görünmüyordum,

ha?" "Um, yani-"

"Özür dilerim. Bu benim hatam."

Miyo onu kızdırmış olabileceğinden korkuyordu. Bunun yerine, Kiyoka onun önünde eğildi ve onu şaşkınlık içinde bıraktı.

"Kiyoka, neden özür diliyorsun...?"

"Jinnouchi ve benim aramda hiçbir şey yok. Ne şimdi, ne de geçmişte."

"Ha? Ama..."

Araları çok iyi gibi görünüyordu ama gerçekte aralarında hiçbir şey yoktu?

Kaoruko, Kiyoka'nın hor gördüğü soylu kadınlardan farklıydı. Kendisi güzel olsa da, başkalarına karşı nazik ve çekiciydi. Çünkü

Kiyoka'da özellikle hoşlanılmayacak hiçbir şey yoktu ve şu anda bile onunla arkadaşça davranmaya devam ediyordu.

Göğsüm ağrıyor.

Miyo, ikisi arasında bir şey olmadığını duyunca ne kadar rahatladığını görünce şok oldu. Yine de, bu konu hakkında düşündükçe, evlilik teklifinin neden iptal edildiğini anlayamıyordu.

"Sizi huzursuz ettiysem özür dilerim. Baştan açıklamadığım için hatalıydım... Aslında son zamanlarda benimle bir şey konuşmak istediğini hissediyordum ama seni rahatsız eden şey gerçekten bu muydu?"

"Evet."

Sormaya çok korkmuştu. Bir zamanlar birbirlerine aşık olduklarını söyleyerek cevap verebileceği ihtimalinden duyduğu endişe dayanamayacağı kadar fazlaydı.

"Haaah, demek yine bazı şeyleri fazla düşünüyordum..." "Ne?"

"Yok bir şey. Geri dönelim."

"Tamam."

Askeri karargâha döndüklerinde Kiyoka ona bir şeyler mırıldandı.

"Benim hakkımda bilmek istediğin bir şey varsa, Miyo, bir dahaki sefere hemen bana sormanı istiyorum. İşim söz konusu olduğunda her şeye cevap vermem mümkün olmayabilir ama elimden geldiğince dürüst olacağım."

"Yapacağım!"

Eğer işler bu şekilde gelişecekse, Miyo keşke ona sormaktan daha önce korkmasaydı diye düşündü. Çok sevinmişti, adımlarında bir sıçrama oldu.



Kaoruko hastaneden adeta kaçtıktan sonra istasyona döndü. Öğle yemeği henüz başlamamıştı, bu yüzden hâlâ biraz boş vakti vardı.

Kendini boş kafeteryada bulmuştı ve şimdi bardağındaki suyun yüzeyine bakıyordu.

"Peki, söyle bana. Hala komutana aşık mısın?"

Godou'nun sözlerini tekrar tekrar dinledi.

Kaoruko en başından beri bu hislerinin asla gerçekleşmeyeceğini biliyordu.

Bu yüzden genç kızken onlardan vazgeçmişti.

Özlemini çektiği kişi evlenme teklifini kesin bir dille reddettiğinde her şey bir anda değişti - istenmiyordu. Sonrasında günlerce ağladı, yemek yiyemeyecek kadar depresyondaydı.

Bununla birlikte, Kiyoka'nın kendisine gelen tüm evlilik tekliflerini geri çevirdiğine, dolayısıyla en azından bir silah arkadaşı olarak yanında kalabilirse, onun için özel kalabileceğine kendini ikna etti. Bu şekilde yeniden ayağa kalktı.

Ama her şeye rağmen.

Sevilen bir kadın karşısına çıktığında sessizce izlemeye devam edememişti.

Ben çirkin bir yüz karasıyım.

Kaoruko, davranışının Miyo'yu incitmiş olması gerektiğinden emindi.

Yine de kendini durduramıyordu çünkü Miyo'nun acı çektiğini görmek onu rahatlatıyordu. Kıskançlığı tarafından kontrol edildiğinde, kendini o kadar çirkin ve iğrenç buluyordu ki, bu onu midesinden rahatsız ediyordu.

Miyo Saimori ile gerçekten tanıştıktan ve onunla vakit geçirdikten sonra her şey iyice kafasına dank etti. Kaoruko Miyo'yu asla yenemezdi.

Kaybettim.

Miyo'nun sahip olduğu kadınsılık ve zarafet... sükuneti, samimiyeti ve nezaketi, Kaoruko'nun sahip olmadığı niteliklerdi.

Kiyoka'nın sevdiği kadın Miyo'ysa, ne kadar çaba gösterirse gösterebilir, onun dikkatini asla çekemeyecekti. Miyo'yla tanıştıktan hemen sonra, "pek çok ortak noktaları olduğunu" söylemişti ama kadın olarak birbirlerinin tamamen zıttıydılar.

Gözlerinin kenarları ısındı. Su bardağındaki yansıma bulanıklaştı ve bozuldu.

Keşke daha hanımefendi olsaydım. Keşke Miyo gibi olabilseydim.

O zaman belki Kiyoka da ona doğru bakabilirdi.

Böyle imkansızlıkların hayalini kurduğu için kendinden nefret ediyordu. "Jinnouchi."

Sıcak damlacıklar ellerinin üzerine düşerken Kaoruko adını duyunca başını kaldırdı.

"...Yabunaga."

Kafeteryanın sahibi, eski asker ve şimdiki şef Yabunaga bir ara ona yaklaşmıştı. Yanında durmuş, ona bakıyordu.

"Ne-ne oldu?"

Öğle yemeği yaklaşıyordu, bu yüzden normalde mutfakta elleri dolu olurdu.

Kaoruko'nun sorusu üzerine Yabunaga elindeki beyaz mendili sessizce uzattı.

"Diğer piçler yemek için buraya gelmeden hemen önce böyle bir yerde ağlamana izin veremem."

Gerçekte söyledikleri kin doluydu ama günün en yoğun saatinde mutfağından çıkıp bizzat gelip ona bir mendil uzattığı düşünülürse, pek de iyi gizleyemediği düşünceli hali Kaoruko'nun gözünden kaçmadı.

"...Teşekkür."

Minnettarlığını dile getirmesi gözlerinden daha fazla yaş dökülmesine neden oldu. Onun nezaketine boyun eğerek mendili kabul etti ve düşen damlaları sildi.

Buna karşılık Yabunaga homurdandı ve çenesiyle sözsüz bir şekilde kafeteryanın girişini işaret etti.

"Ha?"

Kaoruko dönüp baktığında, Miyo'nun odaya göz attığını ve ikisini izlediğini gördü.

Kaoruko suskun Miyo'yu kafeteryaya sokup yanına oturmasını işaret ettikten sonra, "Erken dönmüşsün," diye söze başladı.

Yabunaga önündeki fincanı temizlemişti ve onun yerine sıcak yeşil çayla dolu iki çay fincanı vardı.

"Dönüş yolunda biraz dolandık, o yüzden o kadar erken geldiğimizi sanmıyorum..." diye tereddütle cevap verdi Miyo başını eğerek.

Kaoruko hastane ziyaretlerinden sonra birlikte dostça bir gezintiye çıkmış olabileceklerini hayal etti. Kalbindeki yara daha da derinleşti.

Bu kadar iğrenç olduğu için kendinden ne kadar nefret etse de kıskançlığını bastıramadı.

"Um, Kaoruko."

"Ne?"

"...Özür dilerim."

Kaoruko kendini Miyo'nun söyleyeceklerine hazırlamıştı ama dudaklarından bir özür döküldüğünde kulaklarına inanamadı.

Neden özür dileyen sensin?

Özür dilemesi gereken kişinin Kaoruko olduğu gün gibi ortadaydı. Miyo değil.

Kızgınlığının yanlış yönlendirilmiş ve haksız olduğunu anlamasına rağmen bu düşünce onu daha da sinirlendirdi. Kalbindeki kıskançlığı açıkça ortaya koymaktan kaçınmaya özen göstermişti ama bu bile saçma gelmeye başlamıştı.

"Neden?"

Miyo'ya bunu sorarken sesi beklediğinden daha alçak çıktı.

Ancak, Miyo korumasının içinde bulunduğu durumu fark etmemiş gibi görünüyordu ve suçluluk duygusuyla özrünün ardındaki nedeni açıkladı.

"Yanılmışım. Kiyoka için potansiyel bir evlilik adayı olduğunuzu duyduğumda.....um özellikle yakın bir ilişkiniz olduğunu düşünmüştüm."

Kaoruko içgüdüsel olarak elini sıkı bir yumruk haline getirdi.

Miyo'nun bahsettiği türden özel bir ilişkiye sahip olmayı ne kadar isterdi. Bunu kaç kez hayal etmişti?

"Yanılmışım ve sanırım.....I muhtemelen seni kıskanıyordu Kaoruko."

Sözler Kaoruko'nun kulaklarına ulaştığı anda, duyguları bir anda kabardı.

"Neden?!" Kaoruko ayağa fırlayıp koltuğunu arkasından yere vurarak bağırdı. Miyo şaşkına dönmüştü.

Güzel yüzü Kaoruko'yu daha da sinirlendirdi. Mantıksız olsun ya da olmasın, duygularını kontrol altında tutamıyordu.

"Hiç de yanılmadınız. Öyle elinin tersiyle itme. Elbette aramızda özel bir ilişki yoktu ama... ama ona karşı bir şeyler hissediyordum!"

"....."

"Hem kendine hem de diğer insanlara karşı sert, ancak güçlü ve yoldaşlarına karşı son derece şefkatli. Bay Kudou'ya tüm bu özelliklerinden dolayı uzun süre hayranlık duydum. Ondan etkilenmiştim. Sen ortaya çıkmadan çok çok önce!"

İçinden taşan duygu selini kontrol edemeyen Kaoruko, bastırdığı tüm hoşnutsuzluğuyla Miyo'ya vurdu.

"Kıskanmanızın nedeni benim sizi kıskandırmış olmam. Önce seni kıskandım ve bilerek Bay Kudou'yu senden çok daha iyi anladığımı göstermeye çalıştım."

Miyo'nun muhtemelen bilmediği geçmişten hikayelerden bahsetti ve elinden geldiğince aralarındaki uçurumu belirginleştirmeye çalıştı.

Kaoruko Kiyoka'yı daha uzun süredir tanıyordu, bu yüzden onunla ilgili Miyo'dan daha fazla anısı vardı ve onun hakkında da daha fazla şey biliyordu.

Miyo'nun asla ulaşamayacağı bir yerde durduğunu kabullenememişti.

"Kaoruko..."

"Peki o zaman neden özür diliyorsun? Hatalı olan ben olduğum halde özür diliyorsan ne yapmam gerekiyor?"

Kaoruko açıkça Miyo'ya yükleyebileceği herhangi bir hata bulmaya çalışıyordu. Miyo gibi biri bile kendisine bu şekilde bağırılmasına sinirlenir ve kafası karışırdı.

Kaoruko'nun içinde bastırılmış öfke, üzüntü ve suçluluk birbirine karıştı. Duyguları kaos içinde, cansız bir şekilde yere yığıldı.

"Özür dilerim..."

Özür sözcükleri gözyaşlarıyla birlikte kendiliğinden döküldü. Kendini öfke ve gözyaşlarına boğarken, bu kadar rahatsız edici ve acınası olmasına dayanamıyordu.

Kaoruko kıpırdamadan otururken Miyo yavaş yavaş konuşmaya başladı, başını kaldırıp ona bakamıyordu.

"Kaoruko, sanırım şu anda nasıl hissettiğini biliyorum. Seninle ilk tanıştığım andan itibaren dayanamayacağım kadar kıskanç oldum."

".....Neyi? Bende kıskanılacak bir şey yok."

Onunla ilgili Miyo'nun kıskanması gereken tek bir şey bile yoktu. Yine de yavaşça başını salladı.

"Ben de senin gibi Kiyoka ile eşit olmak istedim. Hiç dövüşemiyorum ve hâlâ Yeteneğimi çok iyi kullanamıyorum. Bu yüzden seni çok kıskanıyordum Kaoruko."

Kaoruko'nun önünde, sıradan bir genç asilzadenin elinden çok farklı, biraz kaba ve çatlak bir el uzandı.

"Bir kez daha arkadaşım olur musun?" " "

"İkimiz birbirimize biraz benziyor olabiliriz. Ama eminim ikimiz de çok kıskanç ve sinirli olduk çünkü ikimizde de diğerinde olmayan bir şey var."

Kaoruko'nun önünde elini uzattı. Miyo'nun durgun bir su kadar huzurlu sesi Kaoruko'nun göğsüne sızdı, sanki yıpranmış kalbini yavaş yavaş iyileştirmeye başlamıştı.

Aaah, gerçekten... benim için hiç açıklık yoktu.

En başından beri.

Bunu uzun zaman önce fark etmişti. Miyo'nun Kiyoka'nın yanında durmaya daha uygun olduğunu ve Kaoruko'nun asla rekabet edemeyeceği bir kadın olduğunu.

"...Diğer insanları anlamak zor ama şimdiye kadar birbirimize kendimizden çok şey gösterdik. Sence de bu bizi daha önce olduğumuzdan çok daha yakınlaştırmayacak mı?"

Kaoruko'nun bu eli tutması doğru muydu?

Sessiz kaldı, bir cevap bulamadı.

Ondan sakladığım bir şey daha var.

Eğer bu ortaya çıkarsa, Kaoruko kesinlikle bu işten yara almadan kurtulamayacaktı. Miyo'ya yönelttiği kötülükten çok daha ağır ve kötücül bir sır.

Eğer bu eli tutarsa, Miyo bir suçlunun arkadaşı olabilir.

Ancak, cazibesine karşı koyamadı. Ne olduğunu anlamadan Miyo'nun narin elini kendi elinin içine aldı.

"Eğer beni affedebilirsiniz, arkadaş kalmak isterim."

Miyo, Kaoruko'nun gerçekten içten sözleri karşısında hafifçe gülümsedi.

"Yapabilirim. Arkadaşlığımızı dört gözle bekliyorum Kaoruko."

Karşılıklı anlayışlarının mutluluğu ve güçlü suçluluk duygusu altında ezileceğini hissetse de, hâlâ gözyaşlarının eşiğinde olan Kaoruko gülümseyerek karşılık verdi.

✿ BÖLÜM ✿

Korkusuzca

Arata başkentin her yerinde bir yerden bir yere atladı.

Naoshi Usui'yi yakalamaya yemin ettikten sonra, müzakereci olarak yaptığı kamu işine ara verdi ve hedefinin izini sürmeye odaklandı.

İmparatorluk başkenti dikkat çekici bir şekilde soğumuştı; kış tüm hızıyla devam ediyordu.

Nefesi beyaz bir bulut halinde çıktı ve parmak uçları eldivenlerinin içinden bile soğukta daha az esnek ve uyuşuk hale geldi.

Arata, Usui ailesiyle bağlantılı topraklar ya da daha önce ordu tarafından açığa çıkarılan Yetenekli Cemaat üslerini çevreleyen alan gibi avıyla bağlantılı olabilecek yerleri tek başına dolaşmış ve bulabildiği tüm ipuçlarını toplamıştı.

Ancak ne yazık ki, Usui'nin şu anki konumuna işaret edebilecek herhangi bir istihbarat elde edememişti.

birlikte, bir şey oldukça netleşti.

Kalabalığın arasına karıştı ve hedefine doğru adımlarını hızlandırdı.

Usui hırslarını istediği kadar süsleyebilirdi ama günün sonunda hükümeti devirmekten başka bir şey istemiyordu. Bu durumda, adamın kesinlikle hedefine koyacağı biri vardı.

İmparatorun kendisi.

Usui imparatorluğu uygun gördüğü şekilde kontrol etmek istiyorsa, imparatoru ustalıkla idare etmesi -bu ister onu öldürmek ister hayatta tutmak anlamına gelsin- ve otoritesini kendi eline alması gerekirdi.

Şu anda ülkeyi fiilen kontrol eden kişi İmparatorluk Prensi Takaihito'ydu, ancak Usui bile ona ulaşmakta zorlanıyordu. İmparatorluk Hanedanı Bakanlığı, genç hükümdarın etrafında bir bariyer oluşturmak için kolektif güçlerini bir araya getirmişti.

Sadece Hediyeleri ve benzer nitelikteki gizli sanatları değil, aynı zamanda belirli bir tür maddeyi de tamamen itiyordu. Sadece bariyerin içinde bu özellikleri değiştirebilirdi ve Usui'yi dışarıda tutulması gereken biri olarak belirlediklerinde, geçmesi imkansız olacaktı.

Arata hâlâ bu korumanın mutlak olduğunu düşünmüyordu ama yine de küçümsenecek bir şey değildi.

Bu durumda, önce imparator hakkında bir şeyler yapılması gerekiyordu. En azından Arata öyle düşünüyordu.

Yine de imparatorun peşine düşmeden önce Miyo'yu ele geçirmeye çalışabileceği ihtimali hâlâ mevcut.

Bazı açılardan, Miyo'nun güvenliği Takaihito'nunkinden bile daha sıkıydı. Sadece Özel Anti-Grotesquerie Birimi istasyonu değil Hediyeye kullanan savaşçılar, ancak şu anda etrafında Takaihito'yu çevreleyen bir bariyer vardı. Usui'nin Yeteneği ne kadar güçlü olursa olsun, onu ele geçirmesi neredeyse imkânsızdı.

Başka bir deyişle, eğer bir şeyler gidecekse, bu imparatorun başlayacaktı.

İmparator, İmparatorluk Sarayı'nın eteklerinde küçük bir konutta ikamet ediyordu.

Takaihito'nun kendi konutuyla aynı yerde olmasına rağmen, imparator çoktan zayıflamış, hareket kabiliyetini ve İlahi Vahiy Yeteneğini kaybetmişti. Sonuç olarak, Takaihito'dan daha az iyi korunuyordu.

Takaihito'nun evini ya da Özel Anti-Grotesquerie Birimi istasyonunu çevreleyen bariyer gibi bir bariyer kurmak için en az on ya da daha fazla uygulayıcı ve bir kadar da bakımını yapacak insan gerekiyordu. Bariyer ne kadar geniş olursa, bariyeri korumak için

uygulayıcılar bunu sürdürmek için gerekliydi, bu yüzden her iki adamın etrafına bir tane yerleştirmek gerçekçi değildi.

Bulunduğu konumdan İmparatorluk Sarayı'nın kapısını görebilen Arata, gözlerini rahatça etrafta gezdirdi.

Bunlar...?

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, normal yoldan geçenlerin arasına karışmış birkaç anormallik hissetti.

"Yapay Hediye-kullanıcıları mı?" Arata kaşlarını çatarak kendi kendine konuştu.

Olağandışı varlıkları bir Hediye olmadan fark etmek oldukça zor olurdu. Gerçekten de, İmparatorluk Sarayı bekçileri buna tepki vermiyordu.

Yine de, İmparatorluk Hanedanı Bakanlığı'nın burada verdiği tepkinin çok naif olduğunu söylemeden edemeyeceğim; sözde Yetenekli Cemaat'e karşı tetikte olurken bu düzeyde bir savunmaya sahip olmak.

En azından, birden fazla Hediye kullanıcısı ya da uygulayıcısının nöbet tutması gerekiyordu.

İmparatorluk Hanedanı Bakanlığı Naoshi Usui'nin ne kadar tehlikeli olduğunu tam olarak anlamamış olabilirdi ama açık konuşmak gerekirse, savunmaları delik deşikti.

Arata'nın düşünceleri yarıda kesilmeden önce ancak bu kadar ilerleyebilmişti.

"Ne-?!"

Tek bir otomobil kapının yanında durdu ve birkaç hizmetlinin desteklediği kimonolu zayıf bir adam yavaşça İmparatorluk Sarayı arazisinden çıktı.

Arata bu adamı çok iyi tanıyordu. Aslında, Arata bir zamanlar kişisel hırslarını ilerletmek için onunla bir anlaşma yapmıştı.

Majesteleri imparator...!

İmparatorun saraydan çıkarken sadece birkaç kişi tarafından kuşatıldığı bu şüpheli ve gülünç sahne karşısında, kapı muhafızları neredeyse her şeyden tamamen habersiz görünüyordu.

O burada mı? Naoshi Usui yakınlarda mı?

Usui muhafızların ve yayaların görme duyularını manipüle ediyor olmalıydı.

Bu durumda, adam bu sahneyi doğrudan izleyebileceği bir yerde olmalıydı.

Nerede?

Etrafına bakmasına rağmen Arata Usui'yi göremedi. Eğer Usui'nin Yeteneği diğerlerinin onun varlığını tespit etmesini imkânsız kılıyorsa, o zaman başlangıçta yapabileceği hiçbir şey yoktu.

En azından Usuba ailesinden gelen hediyelere karşı koymanın bazı yöntemleri var...

Usuba evindeki tüm materyalleri inceleyerek ve konuyu umutsuzca araştırarak onları bulmayı başarmıştı. Bilgiler Usuba'nın ana evindeki eski kayıtlardan derlendiği için Usui'nin bunları bilmesi pek mümkün değildi.

Ancak, Arata bu yöntemleri dikkatli kullanmazsa, Usui'nin Arata'nın ne yaptığını anlayıp bunlara karşı koyma yolları bulma ihtimali vardı.

Bu sırada imparator ve yanındaki adamlar park halindeki otomobile bindiler.

"Tch!"

Arata dilini nadiren şaklattı ve ardından bazı familiar'lar yarattı.

Durum ne olursa olsun, yaya olarak geldiği için Arata'nın arabayı takip etme imkânı yoktu. Şimdilik tek seçeneği, kendisi geç de olsa arkadan takip ederken, bir tanıdığının arabayı takip etmesini sağlamaktı.

İki familiar yaratmıştı.

Bir tanesi özenle hazırlanmış kamuflaj sanatını kullanıyordu ve otomobili takip etmek üzere gönderilmişti. Diğeri ise Arata'dan geldiğinin anlaşılması için Usuba mührüyle işaretlenmiş ve acil bir uyarı mektubuylar birlikte Özel Grotesk Karşıtı Birim istasyonuna uçarak gönderilmiştir.

Bununla birlikte, Kiyoka bir şekilde harekete geçmeye teşvik edilmelidir.

Otomobili kimsenin durdurup sorgulamasına gerek kalmadan hareket ettiğini gören Arata koşmaya başladı.



Miyo ve Kaoruko'nun ilişkilerini en başından itibaren yeniden kurmaya karar vermelerinin üzerinden birkaç gün geçti.

Mevsim iyice kışa dönmüştü ama Miyo'nun durumu hiç değişmemişti. Neredeyse her gün Kiyoka ile birlikte Özel Grotesk Karşıtı Birim istasyonuna gidip geliyor, oradayken de ev işleri yapıyordu.

Koridorları süpürüp temizlerken, Miyo kendisinden biraz uzakta aynı işi yapan Kaoruko'ya baktı.

Kaoruko o zamanlar gülümsüyordu, peki neden...

Miyo'yu kıskandığını ve onu incitecek şeyler yaptığını itiraf etmişti . Miyo onu affetmişti ve bununla Kaoruko'nun sorunlarının sona erdiğini düşünmüştü.

Bununla birlikte, cesur ve sert davranırsa bile, Miyo'nun yüz ifadesinde zaman zaman bir melankoli parıltısı yakaladığı anlar oluyordu.

Miyo da kendini gerçekten coşkulu hissettiğini iddia edemezdi. Usui'nin ne zaman karşısına çıkacağını bilmiyordu ve askerlerin kendisine yönelttiği soğuk bakışları hissediyordu. Kafasında bir yığın sorun vardı.

Yine de Kaoruko endişeli ve köşeye sıkışmış gibi görünüyordu.

Görünüşte sakin olan bu günde, tıpkı diğerleri gibi, öğleden hemen önce bir olay meydana geldi.

Temizlik işini bitiren ve mutfakta öğle yemeği hazırlama işine yardım etmeyi tamamlayan Miyo, Kaoruko ile birlikte mini mutfaktaydı.

Çaydanlığı suyla doldurdu ve çok geçmeden ısıklık sesi odayı doldurdu.

"Sence çay keklerini atlamalı mıyız? Yakında öğle yemeği vakti gelecek..."

"....."

"Kaoruko?"

Elinde bir kutu şekerle Kaoruko'ya bu soruyu yöneltti ama bir yanıt alamadı. Miyo dönüp arkadaşına baktığında

Yanındaki kadının boşluğa baktığını, sanki aklı başka yerdeymiş gibi göründüğünü fark etti.

"Kaoruko."

"Ha?! O-oh, üzgünüm..."

Miyo ona tekrar hitap ettiğinde, Kaoruko sonunda Miyo'nun kendisine seslendiğini fark etti.

Kaoruko işine her zaman ciddiyetle sarılırdı ve Miyo da onun koruması olarak görev yaparken asla gardını düşürmediğini çok iyi biliyordu. Ancak o anda aklının başka bir yerde olduğu belliydi.

Onu neyin rahatsız ettiğini merak eden Miyo'nun göğsünde endişe kabardı.

"Kaoruko, kendini kötü mü ?" "Hayır, hiç de değil. Gayet iyiyim."

"Ama....."

Kendini hasta hissetmiyorsa, aklında bir şey mi vardı? Miyo sormak istedi ama bunu yapmak onun için zordu.

Kaoruko Kiyoka'yı seviyordu. Kiyoka ve Miyo tanışmadan çok önce de seviyordu.

Ancak Kiyoka'nın seçtiği kadın o değil, Miyo'ydu. Bu nedenle Miyo, ne kadar yakın olsalar da Kaoruko'nun sorunlarına dahil olma konusunda tereddüt etti.

Kaoruko'nun sorunlarının tamamen alakasız bir şey olduğunu düşünse de, yine de cevabın peşine düşme eğiliminde değildi.

"Sizi endişelendirdiğim için özür dilerim. Burası çok huzurlu, herhalde aklımın biraz dağılmasına izin verdim. *Ha-ha-ha.*"

Her zaman yaptığı gibi güldü, ama bu biraz garip ve gergin geldi.

Ancak, Kaoruko'nun kendisi böyle konuşuyorsa, aklında yakın bir arkadaşının bile içinden çıkaramayacağı bir şey olmalı.

Belki de arkadaş olduğumuzu hissedenden bir tek ben varımdır.

Eğer öyleyse, bu da kendi içinde oldukça üzücü olurdu.

Sonunda, yeşil çay dolu üç çay fincanını bir tepsiye yerleştirdi ve ikisi birlikte nişanlısının ofisine doğru yola çıktılar.

"Kiyoka, ben Miyo."

Kapıyı çalıp kendini tanıttığında, hemen "Girin" cevabını duydu.

Kiyoka her zamanki gibi büyük bir belge yığını işliyordu.

Şu anda Üstün Yetenekliler Cemaati önemli bir hamle yapmamıştı ama Özel Grotesk Karşıtı Birim'in doğaüstü yaratıklarla ilgili her türlü olayla ilgilenmek gibi olağan görevleri vardı. O sırada, tam da o anda, Groteskleri yok etmek için geziye çıkmış askerler vardı.

Çok meşgul olmalı.

Miyo çay fincanını yavaşça masasının üzerine koydu.

"Neden biraz ara vermiyorsun, Kiyoka? Neredeyse öğle yemeği vakti geldi."

Kiyoka gönülsüzce, "Elbette," diye cevap verdi, elleri durma belirtisi göstermiyordu. Miyo daha fazla ısrar ederse, onun işine engel olacağını biliyordu.

Kaoruko ile bakıştılar ve her iki kadın da masanın etrafından uzaklaşarak ofis koltuğuna oturdular.

"Güzel ve sıcak."

Sıcak yeşil çay Miyo'nun üşüyen bedenine nüfuz etti. Yanında oturan Kaoruko da çay fincanından yavaşça yudum aldı, Miyo'nun daha önce yüz ifadesinde gördüğü ciddiyet tamamen kaybolmuştu.

İşte o zaman geldi.

Kiyoka aniden ayağa kalktı ve pencereyi açtı. "Kiyoka?"

Neyin yanlış olduğunu görmek için başını kaldırdığında, beyaz bir şeyin aniden pencereden içeri girdiğini gördü. Miyo bile bunları daha önce görmüştü. Hediye kullanıcılarının birbirleriyle iletişim kurmak için sık sık kullandıkları kağıttan bir tanıdıktı.

Tanıdık, Kiyoka'nın açık eline konmadan önce rüzgâra binerek odanın etrafında bir kez uçtu.

Kiyoka hemen gözlerini Miyo'nun tanıdık üzerinde yazılı bir mesaj olduğunu düşündüğü şeyin üzerinde gezdirdi.

"Bu ..."

Neredeyse tam da tanıdık olana şok içinde bakarken, kapısı öfkeyle çalındı.

"Komutanım! Bu Mukadeyama!"

"İçeri gel."

Odaya giren Mukadeyama korkunç bir panik içinde görünüyordu, yüzü solgundu.

".....!"

Miyo yakınlardan gelen bir nefes sesi duydu ve

Kaoruko'ya döndü. "Kaoruko?"

" değil..."

İyi olduğu konusunda ısrar etmesine rağmen, Kaoruko'nun hem sesi hem de elleri şok edici derecede titriyordu. Miyo'nun dehşete kapıldığı çok açıktı.

Kaoruko benim bir şey mi biliyor?

Belki de aslında Miyo' hiç ilgilendirmeyen büyük bir olay yaşanıyordu ve durumun ciddiyetini sadece o fark etmemişti. Bu tamamen ihtimal dışı olmasa da, yine de bir şeyler kesinlikle garip hissettiriyordu.

Ancak, düşünce treni daha sonra kesintiye uğradı.

Kiyoka elini şiddetle masasına vurdu ve çıkan yüksek ses ofiste yankılandı.

"Majestelerine el kaldırmaya nasıl cüret ederler...!" Öfkesi alçak hırıltısında kendini gösteriyordu.

Majestelerine bir şey mi oldu?

Şu anda imparator, İmparatorluk Prensi Takaihito'nun emri altında uzakta hapsedilmiş durumdaydı. Yine de, bu adam Miyo'nun kaderiyle yakından ilgiliydi.

Naoshi Usui sonunda hamlesini yapmaya başlamış mıydı?

Kiyoka ve Mukadeyama'nın ciddi yüzlerine bakan Miyo'nun endişeleri kalbinin göğsünde çarpmaya başlamasına neden oldu.

"Şu anda Majesteleri'nin nerede olduğunu araştırıyoruz. Bulur bulmaz-"

"Hayır, olay olduğunda Usuba İmparatorluk Sarayı'ndaydı ve şu anda takipte. Zamanında nereye gittiklerini öğrenmeliyiz."

Miyo, Usuba derken Arata'yı kastettiğini düşündü.

Onu bir süredir şahsen görmemişti ama Yetenekli Komünyon'u tek başına takip ettiği söyleniyordu. Bu da Usui ve Üstün Yetenekliler Topluluğu'nun harekete geçtiği anlamına geliyordu.

Miyo nefesini tuttu ve konuşmalarını dinledi. ".....Ona güvenebilir miyiz?"

Arata'nın soyadı anıldığında Mukadeyama'nın yüzü ekşidi.

"Sence o şüpheli mi?"

"Bireysel olarak Usuba hakkında pek bir şey bilmiyorum. Bu nedenle, Usui ve Usuba'nın birlikte komplo kuruyor olma ihtimalini düşünmemin doğal olduğunu düşünüyorum."

Miyo, Mukadeyama'nın bir anlığına kendisine doğru baktığını hissetti.

Kendini ona kanıtlamak için elinden gelen her şeyi yaptığını düşünüyordu ama görünüşe göre bu onun güvenini kazanmak için yeterli değildi. Bakışının ardındaki anlam buydu.

Kiyoka Mukadeyama'ya hiçbir şey söylemedi. Bunun yerine, yüzünde ciddi bir ifadeyle derin düşüncelere daldı.

İmparatora bir şey oldu ve Arata onun peşinde.

Bu durumda, Kiyoka ne olacak? Peki ya Özel Grotesquerie Karşıtı Birim?

Farkına varmadan Mukadeyama ve Kiyoka'nın konuşmasının arasına girmişti.

"Hemen , Kiyoka. Majestelerinin ihtiyacı olan-" "Miyo."

Aşırı korumacı nişanlısı kaşlarını çattı ve başını salladı.

"Ama sanırım Majestelerinin yardımınıza ihtiyacı var."

Kendisi hedef alınırken Kiyoka'dan ayrı kalma düşüncesi onu son derece tedirgin ediyordu. Ancak, imparatorun sözlerine bağlı Hediye-kullanıcıları olarak, efendileri tehlikedeyken hiçbir şey yapmadan öylece duramazlardı.

Miyo'nun bulduğu cevap buydu ama Mukadeyama onaylamayarak kaşlarını çatı.

"Lütfen haddinizi bilin. Bu sizin gibi bir yabancının karışması gereken bir sorun değil."

Miyo onun sert cevabı karşısında refleks olarak sertleşti. ".....Özür dilerim."

Mukadeyama haklıydı. Askeri çalışmaları hakkındaki görüşlerini dile getirmesi küstahlıktı.

Biraz daha düşündüğünde, hem Kiyoka hem de Mukadeyama imparatorun yardımına gitmeleri gerektiğini çok iyi biliyordu. Üstün Yetenekliler Topluluğu'yla karşı karşıya oldukları düşünüldüğünde onlara kendi doğaüstü güçleriyle karşı koyabilen Özel Garabet Karşıtı Birim onları durdurabilecek tek kişiydi.

Bu gerçekten de tamamen gereksiz bir patlamaydı.

Kiyoka yavaşça konuşmaya başladı.

"Mukadeyama."

"Evet,
efendim."

"Sen burada kal. İstasyonun savunmasını senin ellerine bırakıyorum."

"Ne!"

Mukadeyama amirinin emri karşısında gözlerini açtı.

"Neden, efendim?! İstasyonu savunmanın önemli olduğunu anlıyorum ama ben de Yetenekli Cemaat'in izini sürüyorum! En mantıklı hareket benim birliğimin size eşlik etmesi olurdu!"

Astının bağırıışları karşısında Kiyoka son derece sakin kaldı.

"Çok önemli olduğu için sana emanet ediyorum. İtirazı olan var mı?"

"Hayır, efendim..."

Kiyoka konuşurken, yüzü hayal kırıklığıyla çarpılmış Mukadeyama'nın omzunu okşadı ve kulağına bir şeyler fısıldadı.

Miyo, Mukadeyama'nın irkilen bakışlarının arkasında bekleyen Kaoruko'ya kaydığını fark etti.

Kaoruko...?

Tüm bu süre boyunca sessiz kalan Miyo dönüp baktı ve benzer şekilde şaşkıındı.

Kaoruko, Miyo ve Mukadeyama'nın kendisine yönelttiği bakışları fark etmemişti bile. Yere bakarken yüzü ölümcül bir solgunluğa bürünmüş, belli belirsiz titremeye başlamıştı.

Miyo onun biraz tuhaf davrandığını düşünüyordu ama bu fazla anormaldi.

"Kaoruko, berbat görünüyorsun. Belki de ilk yardım odasında dinlenmek için biraz zaman ayırmalısın?"

Miyo sessiz kalamayarak konuştuğunda, Kaoruko ağır ağır başını kaldırdı.

"Ben iyiyim."

Sesi zayıftı ve dudakları titriyordu.

Miyo endişelenmeye devam etti ama Kaoruko iyi olduğu konusunda ısrar edince eli kolu bağlandı.

Belki Takım Lideri Mukadeyama da Kaoruko'ya göz kulak olmak için geride kalmakla görevlendirilmiştir?

Miyo destek olmak için kolunu diğer kadına doladığında, diğer ikisine baktı; Mukadeyama boyun eğmiş bir iç geçirdi ve Kiyoka hafifçe başını salladı.

"Muhafızların nerede konuşlandığını iki kez kontrol et Mukadeyama. Majestelerini takip edecek ekibi organize edeceğim."

"Anlaşıldı."

Mukadeyama hızla ofisten ayrıldı.

Kiyoka kılıcı dik durduğu yerden alıp beline bağladı, kışlık montuna sarındı ve Miyo'nun önüne doğru yürüdü.

"Jinnouchi, Mukadeyama'nın emirlerine uyacak ve istasyonu korumak için çalışacaksın."

"...Evet, efendim."

Kaoruko, onu yüz hala soluk, ayrıldı ve ofis ile titrek, kararsız adımlarla. O kadar çaresiz görünüyordu ki Miyo'nun yüreği ağzına geldi.

"Miyo."

"Evet?"

Kaoruko'nun gidişini izledikten sonra Miyo nişanlısına doğru döndü.

"Her şeyi duydunuz. İstasyondan buradan ayrılacağım. Bariyer hâlâ ayakta ama sonsuza kadar dayanacağını garanti edemem. Lütfen dikkatli olun... Yanınızda kalamadığım için beni affedin."

"Üzülme. Anlıyorum."

Korkmuştu. Naoshi Usui ile tekrar yüz yüze geleceğini hayal etmek onu dehşete düşürmüştü.

Ancak kararını vermişti. Bazı şeylerin mümkün olmadığını kabul etmek zorundaydı. İşte bu yüzden Miyo, Kiyoka'nın gönül rahatlığıyla evine dönebilmesi için, savaşacak gücü olmasa da, elinden gelen her şeyi yapacaktı.

Miyo korkusunu bastırdı ve gülümsedi.

"Ben burada güven içinde dönüşünü bekleyeceğim. Git, Kiyoka, ama lütfen dikkatli ol."

Kollarını açtı, onu içine çekti ve etrafına sardı.

Kolları güçlü ama çok nazikti. "Seni terk etmek istemiyorum."

".....Kiyoka."

En ufak bir utangaçlık hissetmedi. Miyo duygularına teslim oldu ve kendi kollarını Kiyoka'nın sırtına doladı.

"Eğer sana bir şey olursa, ben..."

Kiyoka acımasız bir asker olarak korkulan biri olabilirdi ama onun bile korktuğu şeyler vardı.

Terör herkes için aynıydı.

Birkaç dakika boyunca, sanki birbirlerinin varlığını teyit edercesine, sanki dua edercesine, sessizce birbirlerini kucakladılar.

Kiyoka, iki ekip eşliğinde Özel Grotesk Karşıtı Birim istasyonundan yola çıktı.

Miyo, Kaoruko ve Mukadeyama'nın yanı sıra ekibindeki adamlarla birlikte dojoya barikat kurdu ve beklemede kaldı.

Dışarıda, başka bir ekip istasyon kapısını koruyordu.

Kaoruko öncekine kıyasla önemli ölçüde sakinleşmiş görünüyordu ama yüzündeki renk hâlâ solmuştu ve sessizliğini koruyordu.

Mukadeyama Miyo'yu sert bir şekilde uyararak, "Sıra dışı davranmamaya dikkat etmeni rica edeceğim," dedi.

Bireysel olarak Miyo ve Usubalar'a güvenilemeyeceğini düşünse de, bunun ötesinde, uyarısının kendisine emanet edilen göreve karşı duyduğu güçlü sorumluluk duygusundan kaynaklandığını söyleyebilirdi.

Miyo hiç itiraz etmeden başını salladı.

Elinde Kiyoka'nın ona verdiği koruyucu bir tılsım vardı. Görünüşe göre daha önce ona verdiğinin daha güçlü ve geliştirilmiş bir versiyonuydu. Yine de, nasıl ve nerede güçlendirildiği ya da ne tür bir etkisi olduğu konusunda ayrıntılı bilgi vermemiştir.

Miyo dojonun ortasında bacaklarının üzerinde otururken, takım üyeleri onu bir savunma çemberi şeklinde çevreledi. Binaya sadece tek bir giriş vardı. En küçük bir değişikliği bile gözden kaçırmamak için herkes gözlerini oraya dikmişti.

Miyo elleriyle kavradı ve yukarıdaki tanrılara dua etti.

O olacak. İyi olacak.

Kiyoka'nın yakında onun yanına döneceğinden emindi. O gelene kadar burada böyle beklediği sürece, eski günlük yaşamlarına geri dönebileceklerdi.

Dojo sessizdi.

Orada bulunan herkes nefesini tutuyordu ve Miyo bile onların konsantrasyonunu hissedebiliyor, olası bir anormalliği algılamak için kulaklarını zorluyordu.

Sonra, duaları boşa çıktı ve sessizlik bozuldu.

"Bariyer kırıldı!"

Mukadeyama'nın bağırışıyla herkes ayağa kalktı ve nöbet tutmaya başladı.

Miyo diğerlerinden biraz daha yavaş kalktı, bacakları sinirden kaskatı kesilmişti.

Engel mi? Nasıl?

Kiyoka bariyerin kesinlikle aşılmaz olduğunu iddia etmemişti. Ama bu mümkün olan en kötü senaryoydu. Böylesine sert bir bariyerin kırılma ihtimali neredeyse sıfırdı.

"Vay, vay, vay, hepinizin burada olmasını ve beni böylesine ateşli bir şekilde karşılamanızı beklemiyordum."

Sesi duyduğu anda Miyo' kalbi göğsünde yüksek sesle çarpmaya başladı.



Kiyoka ekip üyelerine liderlik etti ve Arata'nın kendisine verdiği yere koştu.

İmparator konutunda değildi.

Kiyoka, Arata'dan "İmparatorun İmparatorluk Sarayı'ndan çıkarılışına tanık oldum" yazılı bir not aldığı ve Mukadeyama'dan Takaihito'nun kendileriyle temasa geçtiğini duyduğunda, kendi gözlerinden ve kulaklarından şüphe etmişti. Bir tür hata olduğunu düşünmüştü.

Ancak Takaihito'nun kendisinden gelen doğrudan bir hitap ve Arata'nın mesajının birleşimi, imparatora bir şey olduğunu şüpheye yer bırakmayacak şekilde doğruluyordu.

İmparator işin içine girdiğinde, birlik komutanı olduğu için Kiyoka da işin içine girmek zorunda kalacaktı.

"Usuba, şu anki durum nedir?"

Adamlarıyla birlikte belirlenen yere vardığında, Arata çoktan orada bekliyordu.

"Majesteleri bu yolun aşağısında."

Arata denize doğru uzanan ana caddeyi işaret etti. Kiyoka, imparatorun

Variş noktası, daha doğrusu onu yakalayanların variş noktası deniz olunca, düşüncelerinin olabilecek en kötü yöne gitmesine engel olamadı.

Eğer bir tekneye kaçarlarsa, onları takip etmek zor olacaktır.

"Görünüşe bakılırsa Majestelerine suikast düzenlemeye niyetli . Ona geldiğinde saygılı davrandıkları izlenimini edindim. Limana doğru gidiyor gibi de görünmüyorlar. Bu sadece bir tahmin, ama sanırım imparatorluk ailesinin tatil evine doğru gidiyorlar," diye tahmin yürüttü Arata, peşlerinden gelen tanıdığı görüntüsünü paylaştıktan sonra.

Kiyoka bile onun değerlendirmesine itiraz etmedi.

Şu anda ne Usui'nin ne de Yetenekli Cemaat'in imparatora suikast düzenleyerek elde edecekleri bir şey vardı. Bulabildiği tek neden, Usui'nin Sumi Usuba'dan ayrılmasına neden olan durumu yarattığı için Usui'nin ona karşı kin beslemesiydi.

Tatil evini sığınak olarak mı kullanıyorlar?

İmparatorluk ailesinin tatil evi, İmparatorluk Hanedanı Bakanlığı'nın yetkisi altındaydı.

Houjou'nun faaliyetleri Hediye kullanıcılarının gözetiminde çatlaklar olduğunu kanıtladı, bu yüzden Kiyoka Üstün Yetenekliler Cemaati'nin etkisinin zaten hükümet içinde yayıldığını varsayması gerektiğini düşündü.

"Usui'yi gördün mü?"

"Bu noktada, hayır. Ancak, imparator sarayından çıkarıldığında, Usui'nin Yeteneği'nin iş başında olduğu açıktı. Onun bu işe bir şekilde dahil olduğunu söylemek yanlış olmaz."

Tüm bunları duyan Kiyoka elini çenesine götürdü ve düşünmeye başladı.

Gerçekten de imparatorun peşinden gitmeye devam etmeli miydiler? Takaihito'nun kendisinden gelen bir talep, onun isteklerine itaat etmesi gerektiği anlamına geliyordu. Ancak yine de bir tuzağa doğru yürüdüğünü hissetmekten kendini alamıyordu.

Takaihito ve Miyo'nun peşine düşmek için imparatoru yem olarak kullanmak.

Kesinlikle bir olasılık.

Bu yüzden istasyona döndüğünde Mukadeyama'yı sorumlu olarak bırakmıştı; güvenebileceği, mükemmel becerilere sahip biriydi. Godou'nun rahatsızlığından sonraki en iyi kişi oydu.

Gerçi Usui istasyona gerçekten saldırırsa, Kiyoka'nın veya Arata'nın yeteneklerine sahip Hediye-kullanıcıları olmadan kimsenin şansı olmazdı. Tüm istasyonu neredeyse anında kontrolü altına alırdı. Bu bağlamda, Mukadeyama ve Kaoruko hala bu iş için yeterince güçlü değillerdi.

Dolayısıyla, hem Kiyoka'nın hem de Arata'nın imparatoru kovalamak için uzaklaştırıldığı bir durum pek de ideal değildi.

"Binbaşı, neden istasyona geri dönmüyorsunuz?"

Tam o sırada Arata tam da bu konuyu açtı.

Kiyoka, Arata'nın esrarengiz ifadesinin ardındaki duyguların hiçbirini anlayamadı. Üstün Yetenekliler Topluluğu'nun kurucusu olduğunu iddia eden adamın Naoshi Usui olduğunu öğrendiğinden beri Arata'nın karakteri değişmişti. Daha doğrusu, maskesini düşürmüştü.

"...Bu imkansız. Buranın sorumlusu bendim. Olay yerini terk edemem."

Kiyoka, Arata'nın da kendisiyle aynı şeyleri düşündüğünü anlamıştı ama bu teklifi kabul etmesi mümkün değildi.

"Ama Majestelerinin kaçırılmasının sadece bir aldatmaca olma ihtimalinin olduğunu siz de anlıyorsunuzdur Binbaşı. Aslında bu şekilde ifade etmek bu durum için geçerli olmayabilir, çünkü imparatorun ve dolayısıyla tüm imparatorluğun kontrolünü ele geçirmek onlar için muhtemelen aynı derecede faydalı olacaktır. Bununla birlikte, gerçek amaçları muhtemelen-"

"Miyo."

Kendine rağmen, Kiyoka'nın sesi alçak bir hırıltıyla çıktı.

"Aynen öyle. Usui Usubalardan uzaklaşmış olsa da, inatla benim aileme herkesten daha çok bağlı. Bu yüzden Miyo onun için ölçülemez bir değer taşıyor."

Duraklayan Arata, Kiyoka'ya döndü.

"Karar sizin, Binbaşı."

Arata'nın gözlerinde güçlü bir kararlılık parıltısı vardı.

Ona baktığında, Kiyoka görevine bağlı olduğu ve Miyo'yu koruyacağını hemen ilan edemediği için kendini acınası hissetmeye başladı. Bununla birlikte, Kiyoka orduya katılma seçimini, bu tür çıkmazlara yol açabileceğini tamamen bilerek kendisi yapmıştı.

"Ben-"

İstasyona dönmüyorum.

Sözcükler tam dudaklarından dökülmek üzereydi. Muazzam bir hızla onlara yaklaşan tek bir askeri araç, frenleri gıcırdayarak aniden Kiyoka ve diğerlerinin önünde durdu.

"Kim o?"

Zaten orada toplanmış olanlardan başka kimsenin bulundukları yere geldiğini duymamıştı.

Kimliklerini sorduktan sonra, askeri üniforma giymiş iri yarı bir adam otomobilden indi.

"Benim, Kiyoka."

"Tümgeneral,
efendim...?!"

O iri, sağlam vücutlu adam, hiç kuşkusuz Özel Anti-Grotesquerie Birimi'ni yöneten Masashi Ookaito'nun ta kendisiydi.

Ookaito, Kiyoka'nın grubunun önünde heybetle durdu ve emirlerini haykırdı.

"Bu Prens Takaihito'dan bir emirdir. Binbaşı Kudou, derhal Özel Anti-Grotesquerie Birimi istasyonuna dönmelisiniz. Diğer herkes şu andan itibaren benim komutam altında olacak. Majestelerini kaçırان isyancıların peşine düşeceğiz."

"Ama, Tümgeneral, efendim."

Bu emir Kiyoka'nın isteyebileceğinden çok daha fazlaydı ama bunu inanılmaz bulması için bir neden daha vardı. Konuşmadan edemedi.

Kiyoka'nın normalde uyarılmayı hak eden itirazına karşılık olarak Ookaito sırtıttı.

"Prens Takaihito kendi adına sizden özür dilememi emretti. Size imparatorun peşinden gitmenizi söylemek bir hataydı. Hediyesine dayanarak emirleri geciktirdiği için üzgün olduğunu söyledi."

Bu emir Kiyoka'ya Takaihto'nun İlahi Vahyinin bir sonucu olarak gelmişti. Başka bir deyişle, Takaihto durugörü yeteneği sayesinde Kiyoka'nın istasyonda varlığına ihtiyaç duyulacağı bir gelecek görmüştü.

Ne de Usui'nin hedefi Miyo'ydu.

"O halde Prens Takaihto'nun istediğini naçizane yapacağım."

Kiyoka, Ookaito'yu hafifçe selamladıktan sonra arkasını

döndü. "Binbaşı, lütfen Miyo'yu güvende tutun."

Tümgenerali küçük bir baş hareketiyle yanıtlayan Kiyoka, tek başına nişanlısının yanına doğru yola koyuldu.



Şaşkınlık ya da *şaşkınlık* gibi kelimeler Miyo'nun o anki şokunu ifade etmeye yetmiyordu.

Göremediği birinin, orada hiç olmaması gereken birinin sesini duydu.

"Senin için geldim, Miyo."

Adını duyduğunda nefesi boğazında düğümlendi.

Ses çok yakın bir yerden duyulmasına rağmen, sahibinin -Naoshi Usui- nerede olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Rahatsız edici ses omurgasında bir ürperti yarattı.

Mukadeyama ve Kaoruko aniden Miyo'nun önüne geçerek ona kalkan oldular; göremedikleri bir rakibe karşı yapabilecekleri hiçbir şey yoktu.

"Naoshi Usui! Neredesin sen?! Göster kendini!" Mukadeyama gürledi. Beklenmedik bir itaat gösterisiyle, sesin sahibi kendini gösterdi.

Yavaş yavaş, bir adamın vücudunun ana hatları, boş arka plana karşı insan formuna dönüşene kadar ortaya çıktı.

Kısa, koyu kahverengi saçlar ve yuvarlak gözlükler. Bunu inkar etmek mümkün değildi.

-Adam tam oradaydı, üzerinde bir palto vardı.

hakama, gözlerinde aynı vahşi parıltıyla.

"Sıcak karşılama için teşekkür ederim. İçeri sızmanın biraz daha kolay olacağını düşünmüştüm ama güvenlik tahmin ettiğimden çok daha sıkı. Sanırım Kiyoka Kudou'dan daha azını beklememeliydim."

Usui sanki eğlenceli bir şey varmış gibi güldü ve Miyo'nun tüylerini diken diken etti. Birinin yutkunma sesi kulaklarında yüksek sesle çınladı.

Odadaki herkesin haberi olmadan, dojoyu dışarıya bağlayan kapı açılmıştı. Usui Yeteneğini kullanarak burunlarının dibindeki istasyona sızmıştı.

Onu Miyo'dan ayıran birkaç düzineden daha az uzun adım vardı.

Şimdilik ilerlemeyi durdurmuş olsa da, odadaki herkes aslında onun merhametine kalmıştı. En ufak bir hareketi bile göze alamazlardı.

Ne yapmam gerekiyor?

Usui'nin hedefi Miyo'ydu. Bu gidişle, Özel Anti-Grotesquerie Birimi'ndeki tüm askerler onun uğruna kendilerini riske atmak zorunda kalacaktı.

Kaoruko ve Mukadeyama onu korumakla görevlendirildiklerine göre, askerlerin canlarını vermeye hazır olduklarını iddia edebilirlerdi. Bu gerçekten doğru olsa da, Miyo'nun tehlike karşısında yapabileceği tek şey sessizce oturup diğer insanların onu korumak için canlarını vermelerini izlemek miydi?

"İçeri tam olarak nasıl girdin?" Mukadeyama zaman kazanmaya çalışarak Usui'ye sordu.

Usui adamın işleri uzatmaya yönelik gerçek niyetini kesinlikle anlamış olsa da, gözlerini eğlenerek kısmakla yetindi.

Miyo onun ağzından çıkan sonraki kelimelere inanmadı.

"Çok basit, gerçekten. İstasyondaki biri bariyerle oynadı ve benim geçmeme izin verdi."

"Ne...? Ne tür bir saçmalık...?"

"Kötü haber veren kişi olmaktan nefret ediyorum ama bu tamamen doğru. Yine de buna neden inanmak istemediğinizi anlıyorum."

Miyo kollarını kendine doladı ve umutsuzca titremesini kontrol etmeye çalıştı.

Bariyerin nasıl çalıştığını bilmiyordu. Ancak Usui'nin Özel Anti-Grotesquerie Birimi'nde bir hain olduğunu ima ettiği yeterince açıktı.

"İçimizden birinin gizlice Üstün Yetenekliler Cemaati ile iletişim kurduğunu mu söylemeye çalışıyorsunuz?"

"Aynen öyle. Bunu kafanıza sokmak sizin için çok mu zordu?"

"İmkansız..."

"Önünüzdeki gerçekliğe bakmak isteyebilirsiniz. Burada duruyor olmam, birilerinin bana bariyerinizi nasıl kıracağını söylediği anlamına geliyor olmalı."

Mukadeyama hayal kırıklığı ve öfke içinde sessizliğe gömüldü. Bu manzara karşısında Usui'nin gülümsemesi genişledi.

"İçeri nasıl girdiğimi size açıklayayım mı?" "

....."

Yavaşça, kötülük dolu gözlerini işbirlikçiye çevirdi.

Miyo ilk başta onun kendisine baktığını düşündü. Ancak yanılmıştı.

Ne.....?

Usui'nin bakışları Kaoruko'ya kilitlenmişti.

"Kaoruko Jinnouchi. İşbirliğiniz için teşekkür ederim."

Havada bir kıpırtı dalgalandı.

Miyo zihninin tamamen boşaldığını hissetti.

Önlerindeki güçlü düşmanı tamamen unutan askerler huzursuzlaştı ve birbirleriyle fısıldaştıklarını duyabiliyordu.

"Kaoruko, neden?"

Daha ne olduğunu anlamadan Miyo şaşkınlığını dile getirdi.

Kaoruko şaşkınlıkla omuzlarını silkti ve yavaş yavaş arkasındaki Miyo'yla yüzleşmek için döndü. Cesur ve güzel yüzü bir kâğıttan daha solgundu.

"BEN..."

"Bu doğru mu, Jinnouchi?"

Mukadeyama da onu sıkıştırdı, sesindeki tedirginliği gizlemek imkânsızdı. Cevap verirken dudakları titredi, tüm vücudu çaresizlikle sarsıldı.

"Ben, um..."

"Devam et, onlara gerçeği söyle. Hem sana verdiğim talimatları hem de seni içine soktuğum durumu. O zaman sana sempati duyabilirler."

"....."

Kaoruko sessiz kaldı, titreyen dudaklarını ısırды ve başını öne eğdi.

Herkes nefesini tutmuş ona bakıyordu. Bir sonraki sözlerini beklediler, söyleyeceği şeye inanmak istemiyorlardı.

Ama tutmak sessiz içinde Bu durum oldu

Hayır farklı onaylamadan.

Mukadeyama'nın kükremesi dojoda yankılandı.

"Jinnouchi! Kendin için bir şey söyle!"

"Ben..... ben söyleyemem."

Kaoruko titreyerek başını salladı.

Usui, Miyo ve diğerleri kendi aralarında dövüşürken kenardan izlemekten zevk alıyordu.

"Dürüst olmak gerekirse, onlara 'bunu söyleyemezsiniz' demenin temelde suçu kabul etmek olduğunu düşünürsünüz. olsam onlara tüm hikayeyi anlatırdım."

Kaoruko Usui'nin alaycı tavrı karşısında dişlerini sıktı. Bir sonraki an sesini yükseltti.

"Evet... Evet, gerçek bu! Bariyeri sabote , tıpkı bana söylediğin gibi!! Peki ya sözün ne olacak?! Babam güvende mi?!"

Odadaki diğer herkes Kaoruko'nun Usui'yi sorgulamasını izlerken ne diyeceğini bilemiyordu, yüzü hâlâ ölümcül derecede solgundu. Mukadeyama bile ona bakarken nutku tutulmuştu.

Kaoruko kendini şaşkın yoldaşlarından ayırmak istercesine gözlerini Usui'ye kilitledi.

"Elbette, baban ve ailenin dojosu zarar görmedi. Ne de olsa onlara en başta ben bir şey yapmadım."

"Ne-ne...?"

"Ailenizin evini rehin alma konusunda en başından beri yalan söyledim. Bu kadar kolay kanman beni büyük bir beladan kurtardı."

Konuşmanın bu kadarı, Miyo'nun Kaoruko ve değer verdiği kişilerle ilgili bir şeyler olduğunu tahmin etmesi için yeterliydi.

Başkente vardktan sonra Usui onu ailesini rehin tuttuğuna ikna etmiş, tehdit etmiş ve bariyeri sabote edip istasyona girmesine izin vermesi için emirlerine itaat etmeye zorlamış olmalı.

İmparatorun kaçırıldığı haberini aldıklarından beri bu kadar keyifsiz görünmesine şaşmamalı.

Kaoruko, Kiyoka'nın daha sonra istasyonu geride bırakacağını ve Usui'nin geleceğini biliyordu.

Ne kadar korkunç.

Yoldaşlarına ihanet etmeye zorlandığı ve ailesinin hayatının kendisine karşı kalkan olarak kullanıldığı için çok acı çekmiş olmalıydı. Miyo'nun göğsü, her gününü içinde böylesine yoğun bir acıyı barındırarak geçirdiği düşüncesiyle ağrıyordu.

Burada hedef Miyo'ydu. Ama bu Kaoruko'ya kızdığı anlamına gelmiyordu.

"O zaman ne.....? Bütün bunların amacı neydi...?"

Kaoruko'nun bacakları dizlerinden büküldü. O anda kimsenin ona söyleyebilecek bir sözü yoktu.

Sadece Mukadeyama öfkeyle patladı ve Usui'ye ters ters baktı. "İnsanların kalpleriyle oynamaya nasıl cüret edersin..."

"*Hah-hah-hah.* Sadece biraz eğleniyordum. Kesinlikle bu kadar sinirlenecek bir şey değil."

Bu adamda bir terslik vardı. Miyo rüyalarında gördüğü geçmişini düşündü.

Annesi gerçekten böyle bir adamı sevmiş miydi? Hayır-Miyo bunun doğru olamayacağını biliyordu. Sumi'nin neye benzediğini hatırlayamıyor olsa da, annesinin empati ve şefkat dolu bir kalbi olduğunu biliyordu.

Aksi takdirde, Miyo'yu Saimorilerden korumak için onun Yeteneğini asla mühürlemezdi.

Kaoruko'yu ağlattı.

Usui insanları bilerek incitti. Bu adam zirvede durmak, imparatorluğa hükmetmek isteyen biriydi. Bu korkunç gelecek tasavvurunu düşünmek bile Miyo'nun tüylerini diken diken ediyordu.

Eğlenceli sırtışı hiç bozulmadı.

"Hepiniz benim için oldukça eğlenceli küçük bir gösteri hazırladınız. Ama sanırım buraya ne için geldiysem onu almamın zamanı geldi..."

"Sana izin vereceğimi mi sanıyorsun, piç kurusu?"

Mukadeyama'nın Usui'ye havladığı öldürücü, çileden çıkmış karşılık bile onu en ufak bir şekilde tedirgin edememişti.

"Oldukça basit olacak."

Usui yavaşça ceketinin göğüs cebinden kısa bir kılıç çıkardı ve kınından çıkardı. Sonra ileri doğru yürümeye başladı.

Vücudundan soğuk terler akan Mukadeyama kalçasındaki kılıcı çıkardı. Buna karşılık diğer askerler de hep birlikte kılıçlarını çekti.

"Bayan Nişanlı, ona kendimiz saldırıp zaman kazanacağız, bu yüzden lütfen kaçmak için bu fırsatı kullanın."

Miyo şok içinde Mukadeyama'nın sırtına baktı. "Ama-"

"Bu bizim işimiz. Hepimiz senin emin için buradayız. Senin de kendini çelikleştirmen gerek. *Senin* buradaki işin ne?"

Benim... işim...

Kaçmak, tek başına kaçmak anlamına gelse bile. Mukadeyama'nın aklındaki tek cevap kesinlikle buydu.

Ben gerçekten... ben gerçekten bununla iyi miyim?

Miyo bu dojudan ayrılırsa, Usui'nin onu takip etmek için yoluna çıkan herkesi öldüreceğinden emindi. Ama kaçtıktan sonra ne olacaktı, o zaman ne olacaktı?

Yakalanmayı göze alamazdı. Bunu anlamıştı.

Rüya Görme gücü tehlikeliydi. Kaoruko gibi yakalanıp tehdit edilirse, Yeteneğini Üstün Yetenekliler Cemaatine yardım etmek için kullanabilirdi.

"Sanırım önce seni öldürmem gerekecek."

Dudaklarında neşeli bir gülümsemeyle Usui, pratik hareketlerle kısa kılıcını hazırladı.

"Kolayca düşmemi bekleme." "Hmm, bunu göreceğiz."

Usui'nin kısa kılıcı ve Mukadeyama'nın kılıcı birbirine çarparak tiz bir metalik akor oluşturdu. Ancak, kılıçların bu tek kesişmesi dövüşü çok kısa sürede belirledi.

"Ne-ne.....?!"

Mukadeyama'nın elindeki kılıç kabzasından oldu ve bıçak yere düştü. Miyo'nun göremeyeceği kadar hızlıydı.

Usui, "Zayıf," diye mırıldandı.

Kavgacı bir bakışla kısa kılıcını Mukadeyama'nın boğazına doğru savurdu. Mukadeyama, sadece omzunu sıyıran bu son derece hızlı hamleden kaçarak, misilleme olarak keskin bir döner tekme savurdu.

"Görünüşe göre Yeteneğiniz fiziksel yeteneklerinizi güçlendiriyor ya da buna benzer bir şey. Ucuz atlattık."

Tekmeyi savuşturmuş olmasına rağmen Usui birkaç adım geri çekildi ve aralarına tekrar mesafe koydu.

Böyle giderse.

Miyo çevresini inceledi.

Usui'yle kılıçları çarpışan ilk kişi olan Mukadeyama omzundan yaralanmıştı bile. Yarası ciddi görünmese de kan akıyordu; eğer müdahale edilmezse çok geçmeden kolundaki tüm hareketleri kaybedecekti.

Kaoruko'nun gücü tükenmişti, başını yere eğerek çömeldi. Bu çok doğaldı. Kendi isteği dışında yoldaşlarına ihanet etmişti. Ayağa kalkıp savaştacak zihinsel durumda değildi.

Her tarafına kılıçlar çekilmiş Hediye-kullanıcılarının yüzlerinde korku okunuyordu.

Miyo gibi bir amatör bile bu gidişle Usui'nin merhametine kaldıklarını ve son vermeye karar verene kadar onlarla oynayacağını söyleyebilirdi. Ve bunun için kendisinden başka kimseyi suçlamayacaktı.

Bu konuda ne yapabilirim ki?

Bir şeyler başarabilse bile, kendi başına hareket etmesi diğerlerinin yoluna çıkmaz mıydı?

Acı çekiyormuş gibi hissettiren bir süre tereddüt ettikten sonra, o anın sıcaklığına teslim oldu ve esasen dürtüyle hareket etti.

"Aptal...!"

Usui tekrar Mukadeyama'ya yaklaşmaya çalışırken Miyo onun önüne atladı. Arkasından ona sitem ettiğini duydu ama duymazdan geldi.

Kollarını iki yana açarak, "Dur!" .

Miyo ilk başta düşündüğünden çok daha sakindi. Kalbi neredeyse acı verecek kadar hızlı atıyordu ve parmaklarının uçları buz kesmişti ama sesi doğrudan ve tereddütsüzdü.

Usui ilerleyişini durdurup kısa kılıcının ucunu indirmeden önce dudaklarını yukarı doğru kıvrırdı.

"Miyo, itaatkar bir şekilde babana katılmaya karar verdin mi?"

"Hayır. Seni babam olarak tanımıyorum. Gülümseyerek başkalarına zarar veren biriyle de işbirliği yapmayacağım."

"...Anlıyorum. O zaman neden önüme ?"

Usui, Miyo'nun onu reddetmesini bile eğlenceli bulmuş gibi başını salladı.

Kelimelerin onun gibi bir adama ulaşmayacağı konusunda biraz endişeliydi. Korkuyordu da. Ancak, dojudaki herkes arasında burada ölme ihtimali en düşük olan oydu. Biri yaralanacaksa, Kiyoka'nın adamlarının tekrar yaralanmasına ağıt yaktığını görmek zorunda kalmayacağı anlamına geliyorsa, bunun yerine onları korumak için öne çıkmak onun için çok daha iyiydi.

Squad Leader gibi biraz zaman kazanabilirsem ortaya çıkmaya yardım edeceğim

Mukadeyama daha önce yaptı mı?

Kimsenin zarar görmesini istemese de Usui'nin onu yakalamasına da izin vermeyecekti. Bununla birlikte, bir plan düşünecek zamanı yoktu ve yardımın yolda olup olmadığını bilmesinin hiçbir yolu yoktu.

Hâlâ bilmediği pek çok şey varken Usui'nin sorularını dikkatle yanıtladı.

"Çünkü sen..... beni öldürmeyeceksin."

"Bir Zeki Gözlem. A mide bulandırıcı muhteşem hareket . fedakârlık. Ne kadar takdire şayan."

"....."

"Ama sevgili baban bu tür şeylerden *nefret eder*." Omurgasından aşağı bir ürperti aktı.

Eğer ondan hoşlanmazsa, herkesi öldüreceğinden emindi. Miyo, Rüya Görme gücü Usui'nin işine yaradığı ve Usui onu kızı olarak gördüğü için güvende olsa da, Usui fikrini değiştirirse o bile hayatını kaybedebilirdi.

Ne yapması gerekiyordu? Onu reddetmeye devam mı etmeliydi, yoksa ona yaltaklanmaya mı başlamalıydı?

Usui, Miyo'nun perişan düşüncelerine aldırmadan konuşmaya devam etti.

"Annen Sumi de aynıydı. Kendini Saimoriler gibi değersiz bir aileyle , her şeyin Usubalar'ın iyiliği için olduğunu iddia etti. Bu aptalca. Hayır, aptallıktan da öte, iğrenç."

Karnını tutup kıkırdarken, gözbebeklerinde uğursuz ve siyah bir şey dönüyor gibiydi. Katı siyah dumandan yükselen ateş gibi kalın, bataklık gibi bir ağırlığı vardı.

Annem hiç de aptal değildi.

Sadece başkalarını korumak istemişti - sokağa atılmanın eşiğindeki Usuba ailesini, ailesinin hayatını, kızının yaşayacağı hayatı.

Miyo annesi hakkında çok fazla şey bilmiyordu, ancak onun hakkında bu kadarını açıkça anlıyordu. Çünkü kendisi de aynıydı.

Şimdi anlıyorum, demek ki olmalı.

Usui'nin yapamadığı şeyler. Şimdi peşinde olduğu ve bunu yapmak için Üstün Yetenekliler Topluluğu gibi bir örgüt kurduğu şeyler.

Bunların ikisi de aynı olmalı.

Miyo derin bir nefes aldı ve babası olduğunu iddia eden adama ters ters baktı.

"Asla senin kızın olamayacağım ve asla senin ideallerini desteklemeyeceğim."

"Yani senin de bana ihtiyacın yok,
öyle mi? "Annem de böyle mi
söyledi?"

"Kapa çeneni... Görünüşe göre biraz daha eğitime ihtiyacın var."

Usui, açık eliyle saçlarını yolarken homurdandı. Miyo'nun artık zaman kazanamayacağı anlaşıyordu.

Yine de kalbinin bir yerinde rahatlama hissetti.

Usui'nin tepkisi Miyo'nun babasının aslında Shinichi Saimori olduğundan emin olmasını sağladı. Karşısındaki adam değil.

Kaçmak için can attığı Saimori ailesinde doğduğu için minnet duyacağı bir günün geleceğini hiç düşünmemişti. Yine de şimdi şüphesiz rahatlamıştı, Saimori ailesiyle geçirdiği günlerin hepsinin bir yalan üzerine inşa edilmediğini bildiği için minnettardı.

Kendini konuşmaya devam etti.

"Beni buradan götürseniz de annemi kurtaramayacaksınız. Kurtarmak istediğiniz kadın artık hiçbir yerde bulunmuyor."

"Yanılıyorsun."

"Ben . O yüzden lütfen vazgeç."

Miyo'nun Usuba kanı taşıdığı doğrudu. Ancak o aynı zamanda Saimorilerin kızıydı, onların evinde doğmuş ve büyümüştü. Miyo, o evde geçirdiği günler sayesinde şu anda bulunduğu yerde duruyordu.

Annesinin Saimori ailesiyle evlenmek konusundaki dürüst duygularını bilmese de, Miyo en azından kızının Usui tarafından elinden alınmasını isteyeceğini düşünmüyordu.

Naoshi Usui Sumi'yi kurtarmayı ne kadar istemiş olursa olsun, zamanı geri alamazdı ve kimse onun yerini alamazdı. Miyo onun kapislerinden etkilenmeyecekti.

"Çok dar görüşlüsün, Miyo. Senin dünya çok dar. Hedeflerim bu kadar sığ sularla sınırlı değil. Dışarıya bakmana ihtiyacım var.

uçsuz bucaksız, geniş okyanusun
zerinde." Usui sırtıyordu.

"Görünüşe göre seni zorla götürmem gerekecek."

Keskin kısa kılıcını bir kez daha salladı. Aynı , formu manzaranın
içinde eriyerek yavaşça gözden kayboldu.

"Tch... Eğer ortadan kaybolursa, yapabileceğimiz hiçbir şey yok."

Gözle görülemeyen ve kulakla duyulamayan bir rakiple mücadele
etmek imkânsızdı.

Mukadeyama'nın sinirlendiği Miyo'dan belliydi.

"Herkes Bayan Nişanlı'nın etrafında çember oluştursun! Usui'nin
geçmesine izin vermeyin!" "Takım Lideri Mukadeyama, ben-"

Artık ekip üyelerinin kendilerini feda etmelerini engelleyemezdi. Miyo
düşüncelerini kelimelere dkemededen Mukadeyama başını salladı.

"Zamanımız kalmadı. Fedakrlığımız size acı veriyorsa, lütfen bunun
yerine güvenli bir şekilde kaçmaya odaklanın."

"Hayır, nasıl yapabilirim?" Miyo ona sordu.

"Orada daha ne kadar oturacaksın, Jinnouchi?! Kalk ayağa! Ayağa
kalk ve savaş!"

Omzundaki yaraya baskı uygulayan Mukadeyama, hâlâ donup
kalmış olan Kaoruko'ya bağırdı.

Sonra Miyo onun hâlâ kınında duran kılıcının kabzasını sıkıca
kavradığını gördü. Sonra elinin tersiyle gözlerini silerek ayağa kalktı.

"zr dilerim, Miyo. Suistimalimin yol açtığı pisliği
temizleyeceğim." "Ama... Ama..."

Kaoruko, gözleri kıpkırmızı; Mukadeyama, üniforması kanla
lekelenmiş; ve manganın geri kalanı kılıçları ellerinde etrafı dikkatle
izliyordu; her biri sanki cehennemın kapılarına doğru yryecekmiş gibi
görünüyordu.

Miyo kavgada gszdz.

"Herkes dinlesin! Yeteneklerinizi kullanmaktan kaçının! Herkesin
glerinin etkilerinin çarpışması ve birbirini iptal etmesi ihtimali var!"

Mukadeyama'nın emirleri karşısında herkes başını salladı.

Kararlılıklarına rağmen, nihayetinde Usuba Hediyeleri kullanan biriyle karşı karşıyaydılar.

"Hnaugh.....!"

Miyo'nun yanında nöbet tutan Kaoruko aniden uçtu ve vücudu yere çarptı.

"Kaoruko!"

Miyo adını seslendiğinde, Usui onu kolundan yakaladı.

"Aaah!"

"Benimle geliyorsun. Eğer buradaki kimsenin zarar görmesini istemiyorsan tabii."

Kulağına fısıldanan uğursuz sözler tüylerini diken diken etti.

Gitmek istemiyorum. Ama...

Miyo Usui'nin elinden kurtulmak için vücudunu savurduğu anda boynunda soğuk bir his hissetti. Bunun Usui'nin kısa kılıcının bıçağı olduğunu hemen anladı.

"Şimdi hepinizin uslu durma zamanı."

Tehdit, Miyo da dahil olmak üzere dojudaki herkese yönelikti.

Şu anda olduğu gibi, kimse Usui'ye zarar verecek bir şey yapamazdı. Onu öldürmesi pek mümkün olmasa da, ona zarar vermekten çekinmezdi.

"Miyo..."

Sendeleyerek ayağa kalkan Kaoruko ona seslendi.

Ben... Artık çok geç.

Usui, Miyo'yu dojo girişine doğru yürümeye zorlarken, kılıcı hâlâ boynuna dayanıyordu, sevgilisinin yüzü zihninde parladı.

Kiyoka.

Ah, sonunda anlamıştı. Onu düşünmek bile ölmekten korkmasına neden oluyordu. Ondan ayrılmak istemiyordu. Yürek parçalayan acı gözyaşlarının taşmasına neden oldu. Onun hakkında daha fazla şey öğrenmek için duyduğu yoğun arzu. Kaoruko'yla olan geçmiş hakkındaki amansız endişesi.

Sonunda göğsündeki duyguların gerçek anlamını anladı.

"Nişanlımdan uzak dur." Her şey bir anda oldu.

Arkasından buz gibi bir ses duydu. Tam o sırada Usui yere düştü, askeri bir bot sırtına çarptı.

Usui'nin elinden aniden kurtulan kadın sendeleyerek yere düştü, ancak bir kucaklamayla sarıldı.

"Ah...! Kiyoka."

"Üzgünüm geciktim. Ağlıyor muydun?"

Başını kaldırdı ve herkesten çok değer verdiği adamın gülümseyen yüzünü gördü.

Beyaz eldivenli parmaklarını Miyo'nun nemli yanaklarına dokundurdu.

"Seni düşündüğümde ağladım." Hayır, mümkün değil.

Bunu ona asla söyleyemeyecekti ve onun da bunu fark etmesini istemiyordu. Utanan Miyo, kıpkırmızı yanaklarını elleriyle kapattı.

"Kiyoka... Kudou...!"

Usui nişanlısının adını tükürdü ve kısa kılıcını ters çevirerek kabzasını çizmesine doğru savurdu.

Kiyoka aniden Miyo'yu arkasına siper edip ayağını hareket ettirdiğinde oluşan kısa boşlukta Usui kendini yerde ters çevirip ayağa fırladı.

Miyo, Usui'nin yaşındaki birinin bu kadar kıvrak hareket edebilmesine hayret etti.

"Sonunda geri döndün, değil mi?"

"Ne yazık ki geleceği görebilen biri bizim tarafımızda çalışıyor. Gerçi bu zaten başlangıçta çok bariz bir aldatmacaydı."

"Prens Takaihito, o zaman... Hmm, anlıyorum. Görünüşe göre planlarım bu sefer biraz fazla basitmiş."

Usui boş boş omuz silkti.

Her ne kadar eski soğukkanlılığını kaybetmiş olsa da, planının bozulmuş olmasından dolayı pek de hayal kırıklığına uğramış görünmüyordu.

Sanki başarısız olduğuna hiç inanmamış gibiydi.

Kiyoka kaşlarını hafifçe kaldırdı ve Usui'nin tavrında bir terslik hissetti.

"Senin için bir dahaki sefer olmayacak, Naoshi

Usui." "Hayır, her şey daha yeni başlıyor."

Adam ince yontulmuş yüz hatlarını hastalıklı bir eğlence sırtışına dönüştürdü.

O anda, bir grup büyük su topu birdenbire ortaya ve onlara doğru uçtu.

"Eeek.....!"

Miyo refleks olarak gözlerini kapattı. Ancak, Kiyoka ve diğer askerler mermilerin her birini dağıttı; hiçbiri hedefine isabet etmedi.

"Houjou olmalı."

Kiyoka'nın dilini şaklatarak ekşi bir şekilde mırıldandığını duyduğunda, Miyo gözlerini açtığında Usui'nin çoktan gitmiş olduğunu gördü.

Her şey yolunda mı?

Kendini Yeteneği ile gizlemiş ve hâlâ yakınlarda olabilirdi. Bu düşünce aklından geçse de, zihinsel sınırındaydı.

Kiyoka onunla birlikteydi.

Sadece bu bile onu muazzam bir rahatlama duygusuyla doldurdu ve yere yığıldı.

"Miyo?! Neyin var? Yaralandın mı?!"

Gözleri faltaşı gibi açılan Kiyoka panik içinde dizlerinin üzerine çöktü ve Miyo'yu ayağa kaldırdı. Miyo onu rahatlatmak için başını salladı ve rahat bir nefes almasını sağladı.

"zr dilerim... Sanırım dizlerimin bağı çözüldü."

"Hayır, buraya daha erken gelmediğim için benim hatam. Korkunç olmalı."

Gerçekten de korkmuştu ama korkunun çok ötesinde, kimse hayatını kaybetmeden ve Usui onu alıp götürmeden felaketi atlattıklarını bilmek onu rahatlatmıştı.

Miyo titreyen parmaklarıyla Kiyoka'nın ceketinin kolunu yakaladı.

"Beni kurtarmaya geldiğiniz için teşekkür ederim." "İyi olmana sevindim."

Kiyoka üşüyen bedenini kucakladı. Gözyaşları akmasa da, kendini gerçekten ağlamaya hazır hissediyordu.

"Böldüğüm için beni bağışlayın, efendim."

Miyo başının üstünden Mukadeyama'nın hafif sinirli sesini duydu.

Kiyoka çatık kaşlı astına baktı ve homurdandı. Sonra isteksizce Miyo'yu bırakıp ayağa kalktı ve Mukadeyama'ya ters ters baktı.

"Ne?"

"Şu anda, yaralı olmayan adamlar Usui veya Houjou'nun hala gizlenip gizlenmediğini kontrol etmek için bölgeyi araştırıyor. Yaralılar çoktan ilk yardım odasına getirildi. Neyse ki hiçbiri ciddi şekilde yaralanmadı."

Mukadeyama en ağır yaraları almıştı. Kiyoka'ya raporunu verirken, omzuna bastırdığı bez kıpkırmızı oldu.

"Bizi çok kötü dövdü, değil mi?"

"...Özürlerimi kabul edin efendim. Güçsüzlüğüm nişanlarınızı tekrar ön plana çıkmaya zorladı!"

Mukadeyama sözünü bitiremeden Kiyoka avucuyla yanağına vurdu.

"K-Kiyoka!"

"Korumakla görevlendirildiğiniz kişinin neredeyse rehin alınmak üzere olması kesinlikle çok çirkin. Tam olarak ne yapmak için buradasınız? Birimimde tek bir görevi bile yerine getiremeyen insanlara yer yok."

"Evet, efendim."

"Peki onu ateş hattında durmaya zorlamak da neyin nesiydi? Cevabınıza bağlı olarak, disiplin cezasını düşünmekten başka seçeneğim kalmayacak."

Miyo'nun karşısında, nadiren tanık olduğu Komutan Kiyoka'nın soğukkanlılığı ve sertliğiyle ünlü versiyonu duruyordu.

Bu arada, kısa bir süre önce askerleri bir araya toplarken büyük ve muhalif bir tavır sergileyen Mukadeyama şimdi geri çekiliyordu.

Komutanının dev gibi soğuk öfkesiyle karşı karşıya kalan Mukadeyama, Kiyoka'ya Usui'nin gelişinin ardından yaşanan her şeyi, olaylarla ilgili kişisel duygularına dair en ufak bir ipucuna yer vermeden ayrıntılı bir şekilde anlattı.

"Her şey benim sorumluluğumda. Gerekli gördüğünüz her türlü cezaya hazırım."

Mukadeyama, Kiyoka başını kaldırmadan önce başıyla selam vererek özür diledi. Bir kez daha avucunu adamın yanağına vurdu, yüksek ses dojo'da yankılandı.

Miyo acı verici manzaraya tanık olurken eliyle ağzını kapattı.

"Orta yaşlı bir adamın tek bir saldırısında kılıcınızın kırılması, yaralanmanız, sadece bir amatör ve korumanız emredilen kişi tarafından korunmanız. Sen gerçekten bir asker misin? Bir insanın nasıl olup da bugün senin kadar başarısız olabildiğini anlamakta güçlük çekiyorum."

"En derin özürlerimi sunarım efendim."

"Özre ihtiyacım yok. Benim için işe yaramaz olduğun açıkça ortaya çıktı. İstedğin cezayı zamanı gelince alacaksın."

"Anlaşıldı, efendim."

"Eğer gerçekten anlıyorsanız, o zaman harekete geçin. Sen bile bundan sonrasıyla başa çıkabilmelisin."

"Evet, efendim... İzninizle."

Mukadeyama üzüntüyle arkasını döndü ve koşarak uzaklaştı.

Miyo'nun bakış açısına göre, harika bir iş çıkarmış gibi görünüyordu. Usui çok güçlü bir rakipti. Bu onun hatası değildi ve Usui'nin saldırısını neredeyse hiç yara almadan atlatabilmişlerdi çünkü Mukadeyama sağlam durmuştu.

"Kiyoka, Ekip Lideri Mukadeyama hakkında, şey..." diye söze başladı ama kendini durduramadı. Adamın kendisi burada olup bunu görseydi, burnunu yine ait olmadığı yere soktuğu için muhtemelen onu azarlardı.

Yine de Kiyoka onun duygularını doğru bir şekilde anlamış gibi görünüyordu. "Biliyorum. Mukadeyama'nın sıkı çalışması sayesinde hala buradasınız. doğru Şimdi. O bir olağanüstü Adamım. Yapacak. ihtiyaç için ama merak etmeyin, yaptığı iş için onu ödüllendireceğim.

sonra."

"Anlıyorum... Ayrıca."

Aklını kurcalayan başka bir şey daha vardı.

Miyo, askerlerin telaşla bir ileri bir geri koşuşturduğu dojonun içine göz gezdirdi. O zaten hiçbir yerde bulunamamıştı.

"Ne olmuş Kaoruko'ya?"

Adını yüksek sesle söylemek, korkunç görüntülerin birbiri ardına kafasında uçuşmasına neden oldu.

Orduda ihanet ağır cezalar gerektirirdi. Eğer birisi savaş alanında yoldaşlarına ihanet ederse, bunun sonuçları ağır olurdu. Bu tür durumları önlemek için idam bile gündeme gelebilirdi.

Kaoruko onlara kendi iradesiyle ihanet etmemişti. Ancak bu, düşmanı istasyon duvarlarının içine davet etmiş olduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

Ama o Miyo'nun iyi arkadaşıydı. Kaoruko etkileşimleri sırasında hangi duygulara sahip olursa olsun, birlikte geçirdikleri zamanın yeri doldurulamazdı.

Bir bıçak saplandığını hissetti ve gözlerini yere indirdi. Kiyoka iri elini başının üzerine koydu ve onu nazikçe okşadı.

"Umudunu

kaybetme." " " "

Miyo ağzındaki kötü tadı çıkarmaya çalışır gibi nefesini verdi.

Tek yapabildiği, en azından uzun zamandır beklediği ilk arkadaşının hayatının bağışlanması için dua etmektir.



Arata, Ookaito liderliğindeki Özel Anti-Grotesquerie Birimi askerleriyle birlikte kaçırılan imparatorun izini sürmüş ve imparatorluk ailesinin tatil evine gitmiştir.

Tabii ki oradan serbestçe gelip gidemezlerdi.

Ancak, Arata'nın tanıdığı tarafından takip edilen otomobil, yolda kaybolmadan önce doğrudan o yöne yöneldi.

"Tanıdık kayboldu..."

Ookaito, hareket halindeyken Arata'nın sersemlemiş mırıltısına tepki verdi.

"Ne demek 'kayboldu'? Otomobilin nereye gittiğini göremiyor musunuz?"

"Evet. Belki de fark etmişlerdir."

Bu kıyı şeridi yolu düz ve doğrudan bir yoldu. İlerlemeye devam ederlerse onları bekleyen tek şey, yazlık evin bulunduğu İmparatorluk Hanedanı Bakanlığı'nın yetki bölgeydi. Bu noktada hedeflerinin Arata'nın tanıdıklarından kurtulması anlamsız görünüyordu.

Bununla birlikte, akıllarında bir hedefle ondan kurtulmuş olabilirler.

Ookaito yüzünü buruşturdu; Hediyelerle ilgili herhangi bir şey onu tamamen aşırıyordu.

"Her halükarda yapabileceğimiz tek şey ilerlemek. Bu yolda ilerlemeye devam ederlerse İmparatorluk Hanedanı Bakanlığı'nın güvenliğiyle karşılaşacakları kesin. Naoshi Usui'nin Yeteneği nesnelerin duvarlardan geçmesini sağlamıyor, değil mi? Bakanlığın yetki alanındaki bir bölgeye zorla girmişlerse, arkalarında bıraktıkları izler olmalıdır. Eğer yoksa....."

Arata, Ookaito'nun kaçamak ifadesinin nereye varacağını tahmin edebiliyordu.

Yetenekli Cemaat'in ülkenin merkezi aygıtına sızma olasılığı.

, düşünmek istediği bir şey olmasa da, çoktan gerçekleşmiş ya da hala ufukta görünüyorsa da, şunları yapmaları gerekiyordu

İşler geri dönüşü olmayan bir noktaya gelmeden önce durumun olasılıklarını değerlendirin.

Bunun dışında bir olasılık daha varsa.

İmparatorun en başından beri buraya hiç gelmemiş olma ihtimali vardı.

Belki de kaçırılanlar Arata'nın İmparatorluk Sarayı'nı gözetlediğini fark etmiş ve onları takip etmesi için gönderilen tanıdık kişiye kadar her şeyi hesaplayarak, gördüklerini manipüle ederek hepsini tamamen farklı ve ilgisiz bir yere yönlendirmişti.

Yine bir başka istenmeyen seçenek. En kötü senaryoda, sadece imparatorun nerede olduğuna dair tüm izleri kaybetmekle kalmayacaklar, aynı zamanda hem Arata'nın kendisine hem de Usuba ailesine olan güvenin zedelenmesine yol açabileceklerdi.

Usubas'a yönelik daha fazla şüphe kötü haber olacaktır.

Arata'nın grubu, İçişleri Bakanlığı'nın idaresi altında imparatorluk ailesi için ayrılan araziye ulaşana kadar ilerledi.

Arazinin etrafı kalın bir taş duvar ve sık bir çalılıkla çevriliydi, bu da dışarıdan bir gözlemcinin içeride neler olup bittiğini görmesini imkânsız hale getiriyordu.

Kapı sıkıca kapatılmıştı.

Görünüşe göre gardiyanlar da güvende.

Arata, Ookaito'nun kapıya yaklaşmasını acı içinde izledi. Görünüşe göre en kötü önsezilerinden biri doğru çıkmıştı.

Beklendiği gibi, muhafızın kimsenin dair ifadesini duyduklarında, Özel Anti-Grotesquerie Birimi askerlerinin hepsi huzursuz oldu.

Ookaito, "Şimdilik içeriği araştıracağız," dedi ama askerlerin çoğu ikna olmadı.

Arata da onun peşinden imparatorluk ailesinin arazisine girdi ve bu sırada diğer askerlerin dikenli bakışlarına maruz kaldı.

Doğal olarak, yazlık evin içinde kimsenin olduğuna dair hiçbir iz yoktu. Yerde herhangi bir ayak izi ya da girişte bir otomobilin bıraktığı çukurlar bile yoktu. En azından son birkaç saattir kimsenin tesiste bulunmadığı açıktı.

Arata, insanların kendisine duyduğu az miktardaki inancın da yok olmaya başladığını iliklerine kadar hissedebiliyordu.

"Belki de hepsi Usuba'nın yalanlarıydı."

"Usui ile koordinasyon içinde olabilir."

Fısıltılar kulaklarına ulaşmaya başladı.

".....Geri çekiliyoruz."

Ookaito'nun kararı, günün yaklaşık yarısını arazinin her köşesini araştırarak geçirdikten sonra geldi.

Böyle bir incelemenden sonra herhangi bir iz bulamadılar, dolayısıyla imparatoru taşıyan otomobilin buraya gelmediği açıktı. Başka bir deyişle, Arata bir illüzyonun peşinden gitmesi için yemlenmişti.

Kahretsin.....!

Bu durum Usuba ailesinin durumunu daha da kötüleştirmekten başka bir işe yaramayacaktır. "Tümgeneral, efendim." olduğunu anlamadan Arata, Ookaito'yu onu durdurması için çağırmıştı.

Elleri boş dönemezdi. Elinde gösterecek bir sonuç olmazsa, çok fazla itibar kaybederdi.

"Lütfen bu bölgeyi araştırmam için bana izin verin. Sadece gün sonuna kadar bile yeterli olacaktır."

"Kendi başına mı devam edeceksin?"

"Evet."

Arata bencilce davrandığını biliyordu. Yine de buraya sessizce geri dönememesinin bir nedeni vardı.

Eğildi, yalvardı. Yalvarmanın faydasız olduğunu söyleyen sesi duymazdan gelen Arata, Ookaito ağır bir iç çekene kadar başını eğik tuttu.

"İzin veriyorum. Devam edin ve tatmin olana kadar etrafa bakın. Durumu Takaihito'ya kendim rapor edeceğim."

"teşekkür ederim."

"Geri kalanınız hepiniz başkente geri döneceksiniz."

Ookaito ve adamları Arata'yı tek başına bırakarak geri çekildi.

Artık yalnız olduğu için, kendi utancından duyduğu kızgınlığın daha da artmasına engel olamıyordu. Usui onu aptal yerine koymuştu. Bu durum dayanılmazdı.

Neden? Neden işler benim istediğim gitmiyor?

Eğer Usui Usubalara karşı kin besliyorsa ve onu başarısızlığa uğratmaya çalışıyorsa, o zaman büyük ölçüde başarılı olmuştu. Bu noktada, Usuba adının onları tanıyan herkes tarafından kötülenmesi sadece bir zaman meselesiydi.

Olayların böyle gerekiyordu.

"Kahretsin! Lanet olsun!" diye hararetle küfrederek toprak parçalarını tekmeledi.

Arata, Miyo'yu koruması ve kurtarması için Kiyoka'yı görevlendirmişti. Çünkü rolünün Usui hakkında bir ipucu elde etmek olduğunu düşünmüştü. Ancak, gerçekte hiçbir şey elde edememişti.

Hâlâ kızgınlığından etkilenen Arata, etrafta dolanmaya devam etti. Elleri ve ayakları soğuktan uyuşurken ve artık burnunu hissetmezken bile tek başına peşindeydi.

Ancak, etrafı ne kadar araştırırsa araştırсын, tek bir ipucu bile bulamadı.

Bu çok doğaldı, başlangıçta buraya kimse gelmemişti.

O daha ne olduğunu anlamadan güneş batmış ve etrafta hiçbir ışık kaynağı olmadığından etraf yavaş yavaş zifiri karanlığa gömülmüştü.

"şey boşunaydı..... değil mi?"

Arata başkente dönmekten, etrafındaki karanlıktan çok daha fazla korkuyordu.

Beni nasıl bir karşılama bekliyor olacak?

Kendini küçümsüyordu ki birden arkasında ayak sesleri duydu.

"Demek geride kaldın."

Arata arkasını döndü ve hafif yorgun Naoshi Usui ile göz göze geldi.

Hemen paltosunun altından silahını çıkardı ve namluyu ona .

"Bunların hepsi senin suçun...!"

"Benim hatam mı? *Hah-hah-hah*. Bunu söylemek çok komik."

Arata bir tetik çekişle Usui'nin canını tam o anda alabilirdi. Yine de adamın soğukkanlılığı hiç bozulmadı.

"Bunun neresi komik?"

"Nasıl olmasın? Sana ve Usubas'a karşı bu kadar önyargılı olan tam olarak kim? Ben mi?"

"Bu değil..."

Sorun bu değildi. Usubalara baskı yapmak için her türlü sebebi kullanan, onların gerçek doğasını düşünmeye bile çalışmayan Usui değildi. Diğer Hediye-kullanıcılarıydı. Askerler.

Ancak, karşısında duran adam hiç şüphesiz bu durumun oluşmasına yardım etmişti.

Arata gücünü tetik parmağında topladı.

"Sözlerinin beni etkileyeceğini , değil mi?"

"Hayır, öyle . Usuba ailesinin Hediye kullanıcıları hakkında hâlâ çok iyi fikirlerim var, biliyorsun. Bu kadar kolay bir numaraya kanacak bir tip değilsin."

"Görünüşe göre her şeye rağmen anlıyorsun. Bu durumda, geber."

Arata, kalbinin derinliklerinde tuttuğu tüm öldürücü öfkeyi yayıyormuş gibi hissetti ama buna rağmen Usui konuşmaya devam etti.

"Dur bakalım. Böyle söylüyorsun ama başkentte kendini daha aşağı ve değersiz hissediyorsun, değil mi?"

"Sen hiç mısın? Bunun seninle ne ilgisi var?"

"Hayatınızı nasıl biraz daha kolaylaştırabileceğinizi size söyleyebilirim, biliyorsunuz."

"..... Usubalardan nefret , değil mi?"

"Kim söyleyebilir ki? Size sunmak istediğim tek bir şey var."

Batan güneşin kızıla boyadığı ve aydınlattığı yüzüne bir gülümseme geldi ve Usui yavaşça elini uzattı.

"Arata Usuba. Üstün Yetenekliler Topluluğu'na katılacak mısın?"

Ne kadar saçma bir soru. Dünyada kim böyle özensiz bir davete icabet eder ki?

Böylece Arata'nın cevap arayışı sadece kısa bir an sürdü.

✿ BÖLÜM ✿

İleriye Yönelik Duygular

Usui'nin istasyona yaptığı baskının ardından, Miyo her zamanki gibi Kiyoka'ya istasyona kadar eşlik etmeye devam etti.

Ancak, her şeyin eskisi gibi olması gerekmiyordu.

Usui'nin nerede olduğu yine bir muammaydı ve Miyo'dan hâlâ vazgeçmemişti. Hareket özgürlüğünü daha da kısıtlamaktan başka çare yoktu.

Askeri yüksek komutanın emirleri uyarınca, Miyo istasyonun içinde refakatsiz bile yürüyemiyordu, bu yüzden zamanını Kiyoka'nın ofisinde eşyaları tamir ederek ve yamalayarak geçirdi.

O zamana kadar istasyonda geçirdiği rahatlatıcı zamana kıyasla şimdiki hayatı sıkıcı ve kısıtlıydı. Bunu düşündükçe kendini bitkin hissediyordu.

Günler geçtikçe, orada olamayacağını bilmesine rağmen kendini ilk arkadaşını ararken buldu.

Bu soğuk ve açık havada, Miyo yine Kiyoka'nın ofisinde örgü örerek vakit öldürüyordu.

"Komutan, bir alabilir miyim?"

Mukadeyama'nın sorusuyla birlikte kapıya vuruldu. "İçeri gel."

"Böldüğüm için özür dilerim."

Mukadeyama'yı görmeyeli yıllar olmuş gibi hissediyordu.

Ta kral birliğin rezil olmasından sorumluydu, büyük miktarda işle beslenmişti, takım lideri olarak görevine devam ederken ayak işlerine bakan bir çocuk muamelesi görmüştü.

Usui'den aldığı yara çok daha iyi görünse de Mukadeyama, Kiyoka'nın masasının önünde dururken yüzünde endişeli ve sert bir ifade vardı.

"Komutan, nişanlınızı -Lady Miyo Saimori- kısa bir süreliğine ödünç almama izin verir misiniz?"

Mukadeyama'nın ağzından aniden kendi adının çıktığını duyan Miyo başını kaldırıp baktı.

Kiyoka onun isteğini duyduktan sonra astına ters ters baktı.

"Buna izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

"...Hayır, bilmiyorum."

"O zaman bu büyük bir zaman kaybıydı, değil mi? Geri dön ve işe koyul."

Ancak Mukadeyama, Kiyoka'nın talebini kesin bir dille reddetmesine aniden eğilerek verdi.

"Lütfen, efendim. Uzun sürmesine gerek yok."

"Bu, konuşmanın risklerini taşıyacak kadar önemli, değil mi?"

".....Lütfen efendim."

Mukadeyama kalçalarını iyice bükmüş, başını kaldırmaya dair hiçbir işaret vermemişti. Duruşu niyetini açıkça ortaya koyuyordu; istediği onayı alana kadar yerinden kıpırdamayacaktı.

Kiyoka onun kararlılığını sezmiş gibiydi. "Uzun sürmeyecek, değil mi?"

"Hayır, efendim."

"... Ancak, ben de yakınlarda dinliyor olacağım." "Bu bir sorun olmayacak. Çok teşekkür ederim, efendim."

Mukadeyama sonunda dik bir pozisyona döndü ve sessizce Miyo'ya yaklaştı.

yüzündeki çaresiz ifadeden etkilenererek elindeki örgü şişini bıraktı ve hazırolda oturdu.

"Biraz zamanınızı alabilir miyim?"

"Tamam."

Onu reddetmek için hiçbir nedeni yoktu. Reddettiğini varsayarsak, tıpkı Kiyoka'yla yaptığı görüşmede olduğu gibi, onun da Kiyoka kabul edene kadar kararlılığını sürdüreceğini hissedebiliyordu.

Mukadeyama'nın teşvikiyle onun peşinden giderek yeni bir yere geçti.

Görünüşe göre dojoya doğru gidiyorlardı.

"Gideceğimiz yer soğuk olacak, Miyo. Sorun olur mu?"

"Evet, iyi olacağım."

Miyo'nun daha da gerisinden gelen Kiyoka, nişanlısına endişeli bir bakış attı. Yine de Mukadeyama onun aleyhine bir şey yapacak gibi görünmüyordu ve *haori* paltosu soğuk bir sorun teşkil etmiyordu.

Dojo'ya girdiklerinde orayı bomboş buldular, görünürde başka kimse yoktu.

Askerler Usui ile burada çatıştığından, çatışmadan zarar görmüş bölümler görmeyi bekliyordu, ancak sanki savaş hiç olmamış gibi çoktan onarılmış görünüyordu.

"Beni bağışlayın... Şu anda aklıma gelen ve kimsenin kesmeden konuşabileceğimiz tek yer burasıydı."

Mukadeyama bir zamanlar sahip olduğu vakur havayla değil, belli belirsiz güvensiz bir tonla özür diledi. Telaşlanan Miyo başını salladı.

"Hiç sorun değil, lütfen özür dilemeyin."

İstasyon alanı şu anda son derece .

Usui'nin hava geçirmez güvenlik sistemlerine zahmetsizce sızması ve saflarında bir işbirlikçi olduğunun ortaya çıkması tam bir fiyaskoya neden olmuştu.

Sadece bu da değil, vatandaşlar tarafından bilinmemesine rağmen imparatorun nerede olduğu da bilinmiyordu. Durum Üstün Yetenekliler Cemaati ile ilgili olduğundan, onlarla yüzleşmek için kendi doğaüstü güçleriyle savaşabilen Özel Anti-Grotesquerie Birimi'ni devreye sokmaktan başka çare yoktu.

Kiyoka'nın askerleri sorunu çözmek için imparatorluk başkentinin dört bir yanına koşuşturuyordu.

Bununla birlikte, istasyonun içinde de hâlâ çok sayıda erkek çalıştığından, birlikte sakince sohbet edebilecekleri sınırlı sayıda yer vardı.

"En derin özürlerimi iletmeme izin verin."

Mukadeyama enerjik bir şekilde arkasındaki Miyo'ya döndü ve tekrar derin bir şekilde yere eğildi.

"Huh.....?"

Olayların bu şekilde gelişmesi kafasını tamamen karıştırdı.

O kadar insan arasından onun önünde eğilmesini hiç beklemezdi. Önündeki sahneyi fazlasıyla inanılmaz bularak arkasındaki kanatta bekleyen Kiyoka'ya döndü ama Kiyoka olanlara pek de şaşırması görünmüyordu.

"Sizinle konuşurken otoriter ve kibirli davrandım... Sizi aşağıladım, düşmanımız ve güçsüz bir kadın olarak adlandırdım. Her ne kadar önyargılı olmadığım konusunda büyük konuşsam da, gerçek şu ki sizi kabul etmiyor ya da onaylamıyordum. Ben bir aptaldım."

"Sadece doğruyu söylüyordun..." diye kekeledi Miyo, gözlerini yere indirerek.

Mukadeyama'nın onun hakkındaki iddiaları doğruydu ya da en azından ikna ediciydi. Ama Mukadeyama onu tüm bunlar hakkında doğrudan yüzüne karşı uyardığı için, hiçbir zaman haksızlığa uğradığını ya da aşağılandığını hissetmemişti.

Damarlarında Usubaların kanı akıyordu ve diğer Hediye kullanıcılarının aileyi düşmanları olarak görmesi mantıklıydı. Miyo'nun kendisi de beceriksiz bir Hediye kullanıcısıydı ve kılıç bile kullanamıyordu. Acil bir durumda, sadece bir yükü.

Bunların hepsi doğruydu.

Mukadeyama'nın sözleri diğer askerlerin Kaoruko'ya yönelttiklerinden farklıydı. Bu yorumlar Kaoruko'nun kendi gücünü açıkça göstermesini görmezden gelerek arkasından yapılmıştı, bu yüzden Miyo bunları çok tuhaf bulmuştu.

"Hayır, yanılmışım. O zamanlar... Naoko Usui saldırdığında hepimizin önüne çıkmasaydın, diğer pek çok adamla birlikte ben de hayatımı kaybedecektim."

"Ama..... bunu yapmak için emirleri görmezden geldim."

Miyo yaptıklarını hatırladığında çok utandı.

tarafından koruma altında tutulması gerekirken tamamen kendi isteğiyle hareket etmişti. Eğer bir şey varsa, onun davranışı

bunun yerine kınanmayı hak ediyor.

Yine de Mukadeyama sesini yükseltti.

" de değil! Lütfen özür dilememe izin verin. Hakkınızda hiçbir şey bilmediğim halde sizi tamamen küçümsedim. Bu beni sana önyargılı saçmalıklar söyleyen aptallardan daha iyi yapmadı. Sen cesursun, Miyo. Herkesi zarardan korudun."

"U-um..."

Buna ne demesi gerekiyordu? Başından beri ona kızgın hissetmiyordu.

O , Kiyoka elini nazikçe omzuna koydu. "Onu affedecek misin, affetmeyecek misin? Bu sana bağlı."

"I..."

Orada değildi. herhangi bir şey için onu için Bağışlayıcı
içinde ve önce yer.

Mukadeyama'nın hiç suçu yoktu.

Miyo onun gözlerinin içine baktı ve konuşmaya başladı.

"Takım Lideri Mukadeyama, yanılmadınız. Saldırı günü yaptığım şeyin başarılı olması tamamen şanstı. Olayların nasıl geliştiğine bağlı olarak, hepinizi tehlikeye atabilirdim. Bu yüzden... sanırım bu sizi affettiğim anlamına geliyor."

"Teşekkür ... teşekkür ederim."

Mukadeyama'nın sesi zayıftı; Miyo bunun onu derinden rahatsız ettiğini hissedebiliyordu.

Olayın meydana gelmesinden bu yana kalbini parçalamış olması gereken acı dolu duyguları hayal ettiğinde, bunun fazlasıyla yeterli olduğunu hissetti.

"Mukadeyama."

Başını Kiyoka'ya, "Evet efendim," diye cevap verdi.

"Her şeyi doğru bir şekilde ele aldığınızı söyleyemem. O anki esnekliğiniz ve uyum yeteneğiniz arzulanan çok şey bırakıyor. Kullanabileceğiniz daha iyi bir strateji olmalıydı."

"Evet, efendim."

"Ama , bunu sadece geçmişe bakarak söyleyebilirim. Sadece sizin sonuçlarınıza bakarak, kimsenin hayatını kaybetmemiş olması bile doğru hareket ettiğinizi söylemek için fazlasıyla yeterli."

"Komutan..."

"Daha önce bana bu olaydan dolayı disiplin cezası alıp almayacağınızı sormuştunuz. Eğer bir şey varsa, Usui'nin saldırısı sırasında doğru kararı veremediğim için ben de sorumluyum. Bu yüzden," diye devam etti Kiyoka, "bundan sonra senden iyi şeyler bekleyeceğim. Sıkı çalışın."

"Anlaşıldı, efendim."

Mukadeyama bir kez derin bir selam verdikten sonra Miyo'ya döndü.

"İleriye dönük olarak, diğer erkeklerin düşünce tarzını da değiştirmeye çalışacağım. Ayrıca bu organizasyonun utanmadan düzgün bir meritokrasi olarak övülmesini sağlamaya çalışacağım. Jinnouchi'nin iyiliği için de."

Miyo yavaşça başını salladı.

Mukadeyama'nın bol miktarda liderlik deneyimi vardı. Eğer değişim için inisiyatif alacağını iddia ederse, Miyo bunun sorunsuz bir şekilde sonuçlanacağını biliyordu.

Bir sonraki göreviyle ilgilenmesi gereken Mukadeyama'yı dojo'da bırakan Miyo, Kiyoka ile birlikte ofise döndü.

Oraya giderken aklı hep arkadaşıyla ilgili düşüncelerle meşguldü.

"Kiyoka, Kaoruko hakkında..."

Saldırıdan sonra bile karakolda hiç görünmemişti. Şu anda askeri karargâhta tutuluyor ve hüküm giymeyi bekliyordu. İhanetinin ciddiyeti göz önüne alındığında, bu konuda çizgiyi aşan bir şey yoktu.

Tek tesellisi Ookaito'nun onu işkenceden koruyor olmasıydı.

"Seni rahatsız mı ediyor?" "Evet. Tabii ki."

Miyo yürürken etrafına bakındı.

Bu koridorda ve koridor boyunca sıralanan tüm odalarda, nereye bakarsa baksın Kaoruko'yla geçirdiği anlar zihninde canlı bir şekilde canlanıyordu.

Hepsi hoş olmasa da, ilk arkadaşıyla paylaştığı anılar onun için çok değerliydi.

Onu özlüyorum.

Kaoruko'nun gülümseyen yüzü yanında olmadığına, Miyo kendini dayanılmaz derecede yalnız hissediyordu, sanki kalbinde bir boşluk varmış gibi.

"İhanete müsamaha gösterilemez."

Kiyoka'nın sessiz yorumu karşısında Miyo'nun kalbi buz kesti.

Mantiken anlıyordu. Dışarıdan biri bilmediği şeyler hakkında konuşmamalıydı. Yine de, Kaoruko'nun bundan sonraki hayatının düşmanla iletişim halinde olduğu gerçeğine dayanılarak belirlenecek olması yürek parçalayıcıydı.

"Onu kurtarmak için yapabileceğiniz bir şey var mı?"

Ne olduğunu anlamadan Miyo yürümeyi bıraktı ve umutlarını yüksek sesle dile getirdi.

Duyuları bir sonraki kelimeleri bir araya getirmesini engellemeye çalıştı ama dili çoktan harekete geçmişti ve durmadı.

"Kaoruko ailesini kurtarmak için Üstün Yetenekliler Cemaati ile işbirliği yapmaya zorlandı."

"Buna karar vermek sana

düşmez." "Biliyorum.

Ama..."

Kiyoka'nın bakışları, Miyo'nun arkadaşı adına tartışma girişimlerine yanıt soğuktu.

"Jinnouchi ile nasıl başa çıkılacağına ordu karar verecek.

Söyleyeceğiniz hiçbir şey bunu değiştirmeyecek."

"...Bu benim için doğru olabilir. Ama onu kurtarabilirsin, değil mi?"

"Askeri kuralların esnetilmesine yardımcı olmayacağım."

Nişanlısının ses tonunda daha önce Miyo'ya hiç yöneltmediği bir keskinlik vardı ve Miyo bu cevap karşısında neredeyse titriyordu.

Ama bu, geri adım göze alamayacağı bir şeydi.

"Kiyoka, ona ne olacağını hiç umursamadığını mı söylüyorsun?"

şekilde ifade etmek istememişti.

Elbette Kiyoka Kaoruko için endişelenmiş olmalıydı. Bir silah arkadaşı ve Miyo'dan çok daha uzun süredir tanıdığı biri olarak, onun için endişelenmesi gerekiyordu.

Ama...

Usui'nin Kaoruko'yu kaprislerinin peşinden sürüklemesi Miyo'nun suçuymdu. Miyo'yu kendine almak için onu kullanmıştı.

Kaoruko'nun kendisi yüzünden bu adaletsiz duruma düştüğünü düşünmek acı vericiydi.

"Jinnouchi'nin bu işten sıyrılmasına izin verirlerse, bu kötü bir örnek teşkil edecektir. Bencil olmayı bırak."

"Ama ben bencillik yapmıyorum, bu-"

Kelimeler ağzından çıktığı anda, Miyo ne kadar haklı olduğunu fark etti. Şımarık bir çocuk gibi davrandığı kafasına dank edince sustu.

Ardından karşılaştığı soğuk bakışlar göğsüne sertçe saplandı.

"Ona yardım etmeye çalışmaktan vazgeç."

Kiyoka'nın açık ultimatoma karşı koyamayan ve aynı zamanda onu geçersiz kılacak herhangi bir kelimedenden yoksun olan Miyo dudaklarını ısırırdı.



Hareketli günlük hayatı göz açıp kapayıncaya kadar geçip gidiyordu.

O farkına varmadan yılın son günüydü ve ufkun hemen ötesinde yeni bir yıl başlıyordu.

Miyo o günü Kudou ailesinin ana malikanesinde geçiriyordu ve biraz duygusal hissediyordu.

Hazuki'nin ısrarı üzerine, o öğleden sonra güvendikleri bazı ortak tanıdıklarıyla bir araya geleceklerdi. Bu tam anlamıyla bir parti değildi ama herkesin gevşemesi ve dertlerini paylaşması için bir fırsattı.

Elbette, insanların yıl sonu tatillerini aileleriyle geçirmeleri normaldi, bu nedenle katılım zorunlu değildi.

Bununla birlikte, toplantının özellikle Kiyoka için olduğu anlaşılıyordu; Kiyoka hem yılbaşı gecesini hem de yeni yılı

Yılbaşı günü yalnız kalırsa ailesinden kaçıyor.

"İçeri gelin, siz ikiniz. Ben de sizi bekliyordum!"

Abartılı malikaneden her zamanki gibi etkilenen Miyo, gelir gelmez Kiyoka ile birlikte coşkulu bir şekilde karşılandı.

Hazuki koyu kırmızı bir elbise giymişti ve her zamanki gibi güzel görünüyordu. "Abla... Lütfen sesini alçalt, bunu birinden görmek utanç verici.

senin yaşında."

Hazuki, Kiyoka'nın öfkeli azarlamasına karşılık olarak suratını astı.

"Oh sus. Miyo'ya gözlerini dikip bakman da senin yaşındaki birine hiç yakışmıyor."

"Onu süzdüğüm falan yok. Saçmalama."

Miyo, ikisinin ileri geri cıvıldaşmalarını izlerken gülümsemekten kendini alamadı.

Bir araya geldiklerinde hep böyle davranırlardı. Bu Miyo için bir keyifti, çünkü Kiyoka'nın yüzünde sadece ikisi bir aradayken asla göremeyeceği ifadelerle tanık oluyordu.

İkisine de yemek vakti gelene kadar bekleyecekleri salon gösterildi.

Görünürde aralarında hiçbir şey değişmemiş gibi görünse de, Kaoruko'nun tedavisi konusunda onunla tartıştığı günden beri hem Miyo hem de Kiyoka birbirlerinin yanında kendilerini biraz garip hissediyorlardı.

Miyo ilk başta, özellikle de Kiyoka'yla olan ilişkisini öğrendiğinde Kaoruko'ya karşı şüphe duymuş olsa da, şimdi Kaoruko'yu terk edeceği düşüncesi içinde antipatinin kabarmasına neden oldu.

Bir şeyler yapmak için gerçekten çok mu geç?

Günlük hayatının koşuşturması sırasında Kaoruko'nun kaderi sorusu zihnini meşgul edemiyordu. Ancak ne zaman dinlenmek için bir an dursa, endişe ve hayal kırıklığı aniden zihninde ön plana çıkıyordu.

"Seni kız kardeşimin saçmalıklarına ortak ettiğim için özür dilerim."

Kiyoka'nın bir elini alnına götürerek iç çektiğini gören Miyo, gülümseyerek başını sallayarak kendine geldi.

"Hiç de saçma değil. Ben de ablamı görmek istiyordum, bu yüzden burada olmaktan mutluyum."

"Ama yıl sonu telaşlı, değil mi?"

Miyo'nun yapması gereken bir dizi iş olduğu doğrudur, ancak öğle yemeğinde bir araya gelmek için ayıracak zamanı vardı.

Evdeki yıl sonu temizliğinin çoğunu çoktan bitirmiş ve yapabildiği kadar yeni yıl yemeği yapmıştı.

Tüm bunlar söyleniyor.

Yeni yıl arifesinde olduğumuza inanamıyorum.

Geçtiğimiz yıl, Miyo'nun daha önce hiç deneyimlemediği ve muhtemelen bir daha asla deneyimleyemeyeceği türden azgın bir sel olmuştu. Saimori'lerin evindeki soğuk odasında tıkilıp kaldığı bir önceki yıla kıyasla bu dönem çok farklıydı.

Kiyoka ile yaşamaya başlamasının üzerinden tam bir yıl geçtiğine inanamıyordu bile. Evden ayrıldığından beri hayatı o kadar bulanıktı ki, olan biten her şeyi hatırlayamıyordu bile.

"Yılın yoğun bir dönemi ama tatmin edici ve keyifli... Geçmişte olduğundan çok daha fazla."

Siyah çay bardağını eline aldı ve içinden yükselen buhara baktı.

"Anlıyorum. Senin için sorun yoksa, o zaman."

Miyo, Kiyoka ile baş başa sessiz zaman geçirmeyi dünyadaki her şeyden daha çok seviyordu.

Hâlâ içine kapanıktı ve hâlâ kendi payına düşen endişeleri vardı ama mutluluğun bir ölçüsünü bulmuştu. Bir yıl önceki Miyo şimdi kendine baksa, kesinlikle bunun inanılmaz bir fantezi olduğunu düşünürdü.

Beklerken, ara sıra çaylarından yudumlar alıp özel bir şey konuşmazlarken, birilerinin geldiğini hissettiler

salonun kapısının arkasından daha fazla misafir geliyordu.

Salon kapısının yüksek sesle duydukları anda, kapı şiddetle ardına kadar açıldı.

"Merhaba, merhaba! Komutan? Bayan Miyo?"

Enerjik bir şekilde odaya giren kişi, daha önce hastanede ağır yaralarından iyileşmekte olan Godou'ydu.

"...Oh harika, uğraşmak için başka bir gürültücü ve sinir bozucu kişiyi davet etti."

"Oh, hadi, Komutan, sizi dinliyorum. Bensiz olmak zor değil mi? Beni kandıramazsınız!"

Godou gülümseyerek, yaralanmadan önce olduğu gibi canlı ve enerjik görünüyordu.

"Yaralarınız iyileşti mi Bay Godou?" Miyo'nun sorusuna yanıt olarak başını salladı.

"Kesinlikle. Sizi endişelendirdiğim için özür dilerim! Yüzde yüz iyileştim. Taburcu olmam beklenenden o kadar uzun sürdü ki patlamaya hazırdım!"

"Bunu duyduğuma sevindim."

Salona gelen bir sonraki kişi Arata oldu.

"Görüyorum ki herkes burada."

Her zamanki gibi mükemmel takım elbisesini giymiş olan kuzeni hiç de farklı görünmüyordu. Ama bu onu endişelendiriyordu.

Miyo, Usui'nin istasyonu bastığı gün neler olduğunu duymuştu.

Görünüşe göre, kaçırılan imparatorun peşinde bir tuzağı takip etmesi için kandırılmıştı ve bu durumdan hiçbir sonuç alamadan kurtulduğu için kendini sorumlu hissediyordu. O zamandan beri Arata inatla Usui'yi takip ediyor ve eve dönmek için nadiren zaman buluyordu, bu da Büyükbaba Yoshirou'nun durumu görüşmek üzere Miyo'ya gelmesine neden oldu.

Bu anlaşılabilir bir durumdu. Usubalar'ı tanıyanlar tarafından kendilerine yöneltilen ağır eleştiriler bu olay nedeniyle daha da sertleşmişti.

Ailesinin gururu söz konusuysen, Arata yaptığı hatanın devam etmesine izin veremezdi.

Eminim ki onun yerinde olsaydım ben de aynı şeyi yapardım.

Sinirli ve huzursuz. Bu duygular içinde dönüp duruyor olmalıydı.

Dolayısıyla, bu koşullar altında, onu son gördüğünden bu yana gerçekten de epey zaman geçmişti.

İlk bakışta, yüzeyde her zamanki gibi görünüyordu ama sezgilerine pek güvenemiyordu. Kendi duygularını gizleme konusunda yetenekliydi, bu yüzden içsel düşünceleri muhtemelen dışarıdan görünen neşeli tavrından büyük ölçüde farklıydı.

"İyi misin, Miyo?"

"Ah, evet. Sen de iyi görünüyorsun, Arata."

"Neyse ki. Yine de başımda bir sürü var."

Miyo ve Arata birlikte sohbet ederken, Kiyoka hoşnutsuzlukla homurdandı. Bunu fark eden Arata, ona belli belirsiz kışkırtıcı bir bakış gönderdi.

"Bu kadar önemsiz davranırsanız, Binbaşı, zavallı Miyo'yu da rahatsız edersiniz, biliyorsunuz."

"Sen kendi işine bak."

Miyo onların bu nedensel gidiş gelişlerini görmeyeli epey zaman olmuştu.

Daha sonra Kazushi geldi, Hazuki'nin diğer arkadaşlarıyla selamlaştı ve Godou'yu görür görmez bir kargaşaya daha neden oldu. Buluşma kalabalıklaştıkça öğle yemeği vakti de yaklaşıyordu.

Sonunda, kalan tek konuk geldi.

Miyo pencereden dışarı baktığında gözlerine inanamadı.

"Kaoruko?"

Sesi hafifçe titredi.

Otomobilin köşkünü aniden durduğunu fark ettikten hemen sonra, içinden aklını kurcalayan, görmeyi çok istediği arkadaşı çıktı.

Uzun bir paltonun altında askeri pantolon ve beyaz bir gömlek giyen kişinin arkadaşı Kaoruko Jinnouchi'nin ta kendisi olduğuna şüphe yoktu.

Ookaito da onunla birlikte arabadan indi ve ikisi birlikte girişten geçtiler. Kiyoka ve Godou üstlerinin geldiğini fark ettiler ve onu karşılamak için girişe çıktılar.

Miyo neler olduğunu görmek için onların ardından kapıya yaklaştı.

"Hoş geldin, Jinnouchi."

"Beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim."

Kaoruko Hazuki'nin selamına hafif tiz bir sesle karşılık verdi ve bir beze sarılmış küçük bir hediye uzattı. Hazuki ona teşekkür etti, gülümsedi ve Ookaito'yla yüzleşmek üzere döndü.

"Tüm bu için teşekkürler."

"Pek sayılmaz. Her halükarda Jinnouchi'nin serbest bırakılmasına şahit olmak için burada olmam gerekiyordu. Ekstra bir sorun değildi. Kiyoka, Yoshito, ikiniz de bu izin sırasında rahatladığınızdan emin olsanız iyi olur, mı?"

"Evet."

"İ"

Her ikisine de başını sallayarak cevap veren Ookaito, Hazuki onu durdurmadan önce arkasını döndü.

"Şimdiden gidiyor musun?"

"Evet. Bu konakta çok uzun süre kalırsam ailem mutlu olmaz. Asahi de eve dönmemi bekliyor."

"Anlıyorum. Oh, bir dakika bekle."

Hazuki sıcak bir gülümsemeyle karşılık verdikten sonra hizmetlilerden kendisine sarılı bir paket getirmelerini istedi ve paketi Ookaito'ya uzattı.

"Al. Asahi için bir hediye. Bunu annen ve babandan saklayabilir misin?"

". "

Ookaito hediye alırken, Miyo ile kısa bir an için göz göze geldiler. Miyo ona selam verdi ve Ookaito da basit bir baş hareketiyle karşılık verdi.

Ookaito'nun malikaneden ayrılışını izleyen herkes rahat bir nefes aldı. Yalnızca Miyo doğruca Kaoruko'nun yanına koştu.

"Kaoruko!"

"Oh...Miyo."

Uzun zamandır ilk kez arkadaşıyla yüz yüze gelen Miyo, onun hatırladığından biraz daha zayıf olduğunu fark etti,

Cildi de pek iyi durumda değildi.

Miyo arkadaşının suçluluk duygusuyla gözlerini yere indirdiğini görünce tereddüt etmeden onun elini tuttu.

"Kaoruko, iyi misin?" "Evet...

Um."

Kaoruko üzüntüyle yüzünü buruşturdu ve girişte toplanan insanlara baktıktan sonra güçlü bir selam verdi.

"Gerçekten çok ama çok üzgünüm! Size çok fazla sorun yaşattım!"

Dağınık gözyaşı damlaları yere düştü ve girişteki betonun içine gömüldü.

Kaoruko'nun ihanetini mazur gösterecek hiçbir şey yoktu.

Bununla birlikte, kısmen kaçınılmaz da olmuştu. Ailesinin dojosunun ve Hediyesiz babasının rehin alındığına inandığı için Usui'nin dediklerini yapmaktan başka çaresi kalmamıştı.

Kaoruko'ya eziyet ediyor olması gereken suçluluk duygusunu hayal ettiğinde Miyo'nun kalbi sızladı.

"Kafanı kaldır, Jinnouchi."

Ona hitap eden Kiyoka oldu.

Başını yavaşça kaldıran Kaoruko'nun gözleri yaşlarla ıslanmıştı.

"Eminim tümgeneral seni yeterince azarlamıştır, o yüzden daha fazla bir şey söylemenin anlamı yok."

"Komutan..."

"Abla, herkes buradaysa, acele edip işleri başlatmamız gerekmez mi?"

Kiyoka başını çevirdi ve Hazuki'ye bir öneride bulundu. Kız kardeşi neşeli bir gülümsemeye cevap verdi.

"İyi bir noktaya değindin. Pekâlâ millet. Bugünkü yemek için Batı'da nasıl yapılıyorsa onu denedim ve açık büfe tarzında servis ettim. Hepimiz yemek salonuna ."

Miyo, hareket etmeye başladıklarında herkesle birlikte sürüklenmeden Kaoruko'yu elinden tutup çekti.

"Biz de gitmeliyiz." ".....Özür

dilerim, Miyo."

"Lütfen, artık özür dilemek yok."

Kaoruko aslında hiçbir şeyden beraat etmemişti. Miyo da Kiyoka'dan Kaoruko'nun aklanmasının mümkün olmadığını duymuştu.

Birinin cezasını kabul etmesi, suçun da onunla birlikte ortadan kalktığı anlamına gelmiyordu. Bununla birlikte, birini sonsuza dek suçlamak ve ona eziyet etmek kimseyi mutlu etmezdi.

"Seninle arkadaş olabildiğimiz için tüm kalbimle çok mutluyum. Ve bu şekilde geri dönebildiğın için de çok mutluyum. Farklı hissediyor musun?"

Miyo'nun sorusuna yanıt olarak Kaoruko başını salladı.

"Ben de seninle tekrar konuşabildiğim için mutluyum. Her şeyden sonra arkadaşın olarak kalmamın sorun olmayacağından emin misin? Baş belası değilim, değil mi?"

"Hiç de değil. O yüzden lütfen, umarım bundan sonra da arkadaş kalmaya devam edebiliriz."

"Evet, ben de...!"

Miyo yine gözyaşlarına boğulan arkadaşına gülümsemekten kendini alamadı ve birlikte yemekhaneye doğru yola koyuldular.



Miyo soba eriştelerini kaynayan tencereye koydu.

Yemek çubuklarıyla tencerenin içindekileri karıştırdı ve havaya ılık bir buhar yayıldı.

Bugün çok eğlenceliydi.

Kudou ana malikanesindeki öğle yemeği toplantısından dönmüşlerdi ve artık güneş neredeyse ufku altına batmıştı. Miyo mutfaktaydı ve yeni yıla girerken yiyecekleri akşam yemeğini hazırlıyordu.

Öğle yemeğinde çok fazla insan yoktu ama o harika vakit geçirmişti.

Oradaki sofra çok lezzetliydi, her türden nadir bulunan batı yemekleriyle doluydu ve etrafta özgürce dolaşmak ve çeşitli insanlarla sohbet etmek heyecan vericiydi, bu yüzden Miyo çok tatmin edici bir öğleden sonra geçirdiğini hissetti.

."

Düşüncelere dalarsa erişteyi fazla pişireceğini hissediyordu. Miyo telaşla tencereyi ateşten aldı ve rahat bir nefes aldı.

Sıcak soba eriştelerinden birini alıp ağzına atmadan önce soğuttu. Çorba için kullanacaksa biraz daha sert olması daha iyi olabilirdi ama yine de kabul edilebilirdi.

Islanmadan önce yemek yemeliyiz.

Miyo, soba eriştelerini hızlıca iki porselen kaseye doldurdu ve üzerlerine sıcak çorba döktü. Üzerine kızarmış tempura parçalarını yerleştirdi ve her birini küçük bir yeşil soğanla süsledi.

Tempura çoğunlukla morina balığı, karides ve sebzelerden oluşuyordu. "Oldukça iyi bir iş olduğunu söyleyebilirim."

İlk kez Yılbaşı Gecesi soba yapıyordu ve Yurie'ye önceden nasıl yapılacağını sorduğu için memnundu. Yine de, erişteleri basitçe haşladığı ve tempura daha önce sayısız kez yapılan tempuradan farklı olmadığı için ona fazla sorun çıkarmadı. Çorbanın lezzeti Yurie'nin gizli tarifiydi.

O gece Yeni Yıl Arifesi sobasına ek olarak, haşlanmış kök sebzeler - havuç ve daikon gibi- Çin lahanası turşusu ve olağanüstü bir şişe rafine sake hazırlamıştı.

Mutfak, sadece tüm farklı yemeklerden oluşan renkli bir bereket gibi görünüyordu.

"Tee-hee."

Havada dolaşan çorba suyunun kokusu bile Miyo'nun içini rahatlatmıştı.

Gerçeklik sadece eğlence ve oyundan ibaret değildi; günlük hayatın kargaşasından kaynaklanan zihinsel yorgunluğun yanı sıra pek çok endişeyi de beraberinde getiriyordu.

Ancak bugün yılbaşı gecesi idi ve yarın da yeni yıl tatilinin başlangıcıydı. En azından bu kısa süreyi huzur içinde geçirmek istiyordu. Kiyoka'nın da bu zamanı zihinsel huzur içinde geçirmesini istiyordu.

"Kiyoka, yemek hazır."

"Anladım."

Kafasını oturma odasına uzattığında, Kiyoka kaşlarını çatmış, gözlerini bazı belgelerin üzerinden geçiriyordu.

Hazuki onları geceyi ana malikanede geçirmeye davet etmişti ama Kiyoka onu reddetmeden önce bir saniye bile beklemedi. Miyo, bunun nedenlerinden birinin de bu belgeler olduğundan emindi.

Yılbaşı nedeniyle birkaç gün izinli olması gerekmesine rağmen, şu anda biriminin çözülmemiş tüm sorunları nedeniyle hala az sayıda rapor geliyordu. O

İşler tekrar kontrolden çıkmadan önce onları yoldan çekmek istemiş olmalı.

Miyo tabakları masaya dizerken konuştu. "...Um, neden biraz ara vermiyorsunuz?"

"Doğru, doğru. Özür dilerim."

Başlangıçta gönülsüz bir yanıt veren Kiyoka, önünde sıralanan akşam yemeğini fark etti ve önündeki çok sayıda belgeyi bir araya getirmeye başladı.

Miyo bir kez daha Kiyoka'ya döndü ve başını eğdi.

"Teşekkür , Kiyoka."

Adamın biraz şaşırdığını, Miyo'nun ani minnettarlığının nereden geldiğini merak ettiğini hissetti.

"Ne için?"

"Kaoruko için. Ona yardım , değil mi?"

Miyo, Kiyoka ve Kaoruko'nun Kudou ana malikânesindeki değiş tokuşunu düşündü.

Kiyoka soğuk ve kayıtsız görünüyordu ama Miyo bunun aslında onu affettiği anlamına geldiğini söyleyebilirdi. Kaoruko'yu affetmesini sağlayanın onun ricası olduğunu düşünecek kadar kibirli değildi. Yine de, sonunda ilk arkadaşını kaybetmediği için mutluydu.

"Bana teşekkür etmenize gerek yok."

Kiyoka arkasını döndü ama gözlerinde en ufak bir öfke belirtisi yoktu.

"Yetenekli Cemaat'e karşı mücadelemiz bundan sonra daha da yoğunlaşacak. Ateş gücümüzü kaybetmeyi göze alamayız."

"Üstün Yetenekli Cemaat" sözlerini duyunca telaşlandı ve içinde yeni bir endişe dalgası daha kabardı.

"Bir şey mi oldu?"

"Hayır. Raporlar yeni bir gelişme olmadığını söylüyor. Sadece içlerinde ipucu olabilecek bir şey bulunmuş olabilir."

".....Yani Yetenekli Cemaat hiçbir yerde bulunamıyor mu?"

"Bu doğru. İmparatorun tam olarak nereye gittiği konusunda da bir fikrimiz yok. Şu anda sessiz kalıyorlar ama bu da büyük bir şey ihtimalini düşünmemiz için bir neden."

Usui istasyonu basmış ve Kiyoka tarafından püskürtülmüştü. Ancak, o sırada adamın tavrı pek de üzgün görünmüyordu ve planları bozulmuş birine hiç benzemiyordu.

Ufukta korkunç bir şey görünüyordu.

Miyo gibi sıradan bir insan bile bunu iliklerinde hissedebiliyordu. Kiyoka hafifçe içini çekti ve Miyo'nun elini nazikçe kavradı.

"Sorun değil. Elimden geldiğince hızlı bir şekilde her şey için bir şeyler yapmaya çalışacağım. Bunun sizi endişelendirmesine izin vermeyin... Gerçi eminim bu imkânsızı istemek olur."

"Denerim."

Onun nazik avucundan cesaret alan Miyo hafifçe gülümsemeyi başardı.

Yılın son gecesi sessizce ilerledi.

İkili Yeni Yıl Arifesi sobalarını yemeyi bitirmiş ve dışarıda kar yağmaya başladığında bir süre dinleniyorlardı.

"Aşağı inmeye başladı, değil mi?"

Miyo dış koridora açılan sürgülü kapıyı açtığı anda, Kiyoka'nın yüzü aralıktan bakarken gördüğü manzara karşısında aydınlandı.

Oturma odasındaki elektrik lambasının ışığı verandaya yayılıyor, havada dans eden beyaz yaprakları aydınlatıyordu. İnce bir tabaka avlunun üzerine şeker serpilmiş gibi yerleşmişti bile.

"Kar....."

Miyo ne kardan ne de kışın kendisinden hoşlanıyordu.

Eski evindeki daracık odasında mangal olmadığı için her yıl korkunç soğuklar ona işkence gibi gelirdi. Ancak sıcak bir evin içinden bembeyaz manzaraya baktığında bunu tuhaf, canlı ama sessiz bir görüntü olarak görüyordu.

"Miyo."

Adını duyunca dönen Miyo, Kiyoka'nın dışarıya bakarken sake fincanından bir şeyler içtiğini gördü.

"Buraya gel."

"Tamam."

Onun yanına oturdu.

"Bu yıl iyi bir yıldır. Çünkü seninle tanışabildim." Yanında, onun yumuşak, nazik sesini duydu.

Ama bu durumda, benim için daha da iyi bir yıl oldu.

Geçen yıl bu zamanlarda, bunu asla hayal edemezdi. Soğukta donarak ölmeyi dilemeyeceği bir kışın geleceğini.

Onun için bu kadar değerli, bu kadar ayrılmaz biriyle tanışma şansına sahip olacaktı.

"Evet, ben de..... aynı şekilde hissediyorum."

Cevap verdiği anda vücudu onunkine doğru çekildi ve dudakları birbirine değdi.

İkinci öpücüğünde hafif bir sake kokusu vardı.

Tapınak çanı çaldı.

Yılın son kalıntıları onları sessiz, karlı bir şekilde kucakladı ve bir sonraki yıla geçti.

❁ SÖZ ❁

Herkese merhaba, umarım hepiniz .

Bu Akumi Agitogi, yazması zor/okuması zor/hatırlaması zor takma adı sonunda başlayan ve "Hey, belki de aslında havalıdır?" diye düşünmeye başladığı yazar.

Mutlu Evliliğim dördüncü cilde ulaştı ve ilk serimin bu kadar ilerlemiş olması neredeyse inanılmaz geliyor.

Bu cilt bir öncekinin devamı niteliğindeydi ve eminim ki belli bir karakterin başına tam olarak ne geldiğini merak eden okuyucular vardır, ama umarım beğenmişsinizdir. Miyo ve Kiyoka'nın gerçek düşününü dört gözle bekleyenler için üzgünüm. Henüz değil.

Hikaye dördüncü cilde ulaştığına göre, hikayeye birkaç karakter daha dahil oldu. Bu ciltteki yeni karakterlerin en önemlisi, bir patlamada yakalanan belli bir adamı saymazsak, Kiyoka'nın astlarından ilk isimlendirilenler. Şimdiye kadar ana kahraman olarak Miyo'ya odaklandım, bu yüzden Özel Anti-Grotesquerie Birimi'ne çok fazla değinilmedi, ancak yeni karakterlerin tanıtılmasıyla birlikte hikayenin bu unsurunun biraz daha tanımlandığını umuyorum.

Ayrıca, bu noktada açık olduğundan emin olsam da, bu aynı zamanda Miyo'nun kişisel gelişimi hakkında bir hikaye. Yazar olarak, yeni karakterlerle etkileşime girdikçe, bunun onun olgunlaşmasına ve bir kişi olarak daha da büyümesine izin vereceğini umuyorum. Sona ermeden önce daha çok sınavla karşılaşacak.

hikaye planladıkları bahar düğününe ulaşıyor, ama eminim ikisi bir şekilde bunların üstesinden gelmeyi başaracaktır!

Rito Kousaka'nın manga uyarlaması Square Enix'in "Gangan Online "ında ve övgüler alıyor! Ayrıca, *Mutlu Evliliğim*'in bu dördüncü cildi satışa çıktığında, manga uyarlamasının ikinci cildi de mağazalarda olacak, bu yüzden onu da alacağınızı umuyorum.

Bir an için bu cildin kesinlikle tarihi ve rekor kıran bir çılgınlık derecesine ulaştığını ve editörüme çok büyük bir sorun yaşattığımı söylememe izin verin. Çok özür dilerim. Çok teşekkür ederim.

Ayrıca, Tsukiho Tsukioka'ya ve dördüncü cilt için hayal edilemeyecek kadar güzel kapak illüstrasyonuna. Çalışmalarınız için size gerçekten teşekkür ediyorum.

Son olarak, bu yolculukta bana eşlik etmeye devam eden tüm okuyuculara. Bu hikâyeyi devam ettirebildiğim için size teşekkür borçluyum. Size en içten şükranlarımı sunuyorum.

Bir dahaki sefere kadar.

Akumi Agitogi

**Yen On tarafından yayınlanan bu e-kitabı satın
aldığınız için teşekkür ederiz.**

Yen Press'ten en yeni manga, grafik roman ve light noveller hakkında haberlerin yanı sıra özel teklifler ve özel içerikler almak için Yen Press haber bültenine kaydolun.

Kaydolun

Ya da bizi www.yenpress.com/booklink adresinde ziyaret edin

İçindekiler

1. [Kapak](#)
2. [Başlık Sayfası](#)
3. [Telif Hakkı](#)
4. [İçindekiler](#)
5. [Önsöz](#)
6. [Bölüm 1. Yara İzleri ve Önlem](#)
7. [Bölüm 2. İlk Arkadaşı](#)
8. [Bölüm 3. Bir Arkadaşla Nasıl Zaman Geçirilir](#)
9. [Bölüm 4. Derinlerdeki Gerçek Duygular](#)
10. [Bölüm 5. Korku Olmadan](#)
11. [Bölüm 6. İleriye Dönük Duygular](#)
12. [Sonsöz](#)
13. [Sonsöz](#)
14. [Yen Haber Bülteni](#)

Kılavuz

1. [Kapak](#)
2. [Başlık Sayfası](#)
3. [Telif Hakkı](#)
4. [İçindekiler](#)
5. [Önsöz](#)
6. [Bölüm 1. Yara İzleri ve Önlem](#)
7. [Sonsöz](#)
8. [Sonsöz](#)
9. [İçerik Başlangıcı](#)



İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

